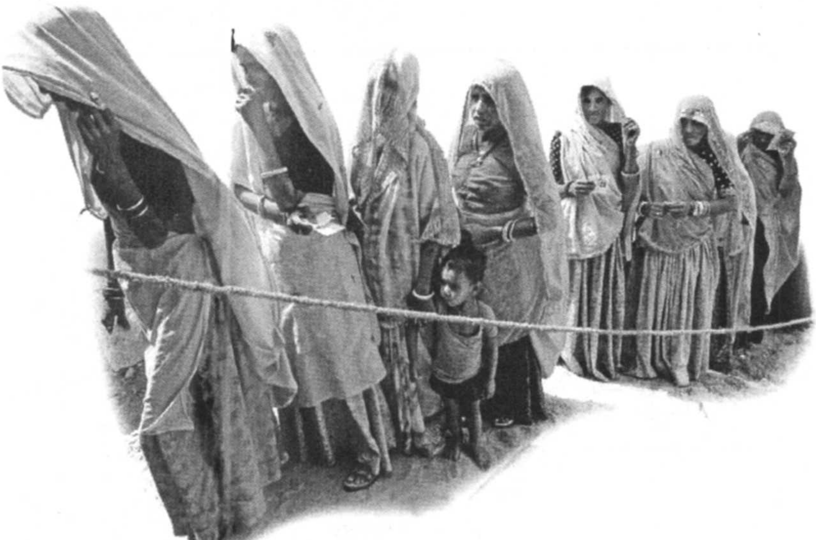
تاریخچه انتخابات در جهان

نویسنده: فیلیپ استیل

مترجم: دکتر پرویز دلیرپور

تاریخچه انتخابات در جهان

نویسنده: فیلیپ استیل

مترجم: دکتر پرویز دلیرپور

سرشناسه	: استیل، فیلیپ Steel, Philip
عنوان و نام پدیدآور	: تاریخچه انتخابات در جهان / نویسنده فیلیپ استیل، مترجم: پرویز دلیر پور
مشخصات ناشر	: تهران: سبزان، ۱۳۸۹.
مشخصات ظاهری	:۱۱۲ ص. مصور
شابک	: ۸-۰۵۰-۱۱۷-۶۰۰-۹۷۸
وضعیــت فهرست نویسی	: فیپا
یادداشت	: عنوان اصلی Eyewitness vote, 2008
موضوع	: رأی گیری - تاریخ - ادبیات نوجوانان
موضوع	: انتخابات - تاریخ - ادبیات نوجوانان
موضوع	: رأی گیری - تاریخ - مصور - ادبیات نوجوانان
موضوع	: رأی گیری - تاریخ - ادبیات نوجوانان - مصور
شناسه افزوده	: دلیرپور، پرویز ۱۳۵۰، مترجم
رده بندی کنگره	: ۱۳۸۹ ۲ت۵ الف / ۱۰۵۱ JF
رده بندی دیویی	: ۳۲۴/۶۰۹
شماره کتابشناسی ملی	: ۲۲۳۴۷۸۲

انتشارات سبزان

میدان فردوسی ـ خیابان فرصت ـ ساختمان ۵۴ تلفن: ۸۸۸۴۷۰۴۴-۸۸۳۱۹۵۵۸

تاریخچه انتخابات در جهان

نویسنده: فیلیپ‌استیل

مترجم: دکتر پرویز دلیرپور

ناشر: سبزان

حروف‌چینی، طراحی و لیتوگرافی: واحد فنی سبزان

۸۸۳۱۹۵۵۷ - ۸۸۳۴۸۹۹۱

نوبت چاپ: اول - ۱۳۹۰

تیراژ: ۲۰۰۰ جلد

قیمت: ۳۸۰۰ تومان

چاپ و صحافی: معراج

فروش اینترنتی و online از طریق سایت‌آی‌آی کتاب www.iiketab.com

شابک: ۸-۰۵۰-۱۱۷-۶۰۰-۹۷۸ ISBN: 978-600-117-050-8

فهرست

مقدمه

دانایی، توانایی است

یادگیری علم و مطالعهٔ تاریخ گذشتگان، در واقع استفاده از تجربیات همهٔ کسانی است که پیش از ما زندگی کرده و رنج و زحمتی را برای کسب تجربه، متحمل شده اند. ما با مطالعهٔ صحیح تاریخ و با استفادهٔ درست از علم در واقع با بهره گیری از تجربیات گذشتگان توانایی‌های خودمان را افزایش داده و دنیایی زیبا، آرام و دلنشین را برای خود و دیگران مهیا خواهیم ساخت.

انتشارات سبزان با آماده سازی و گردآوری مجموعه‌های متنوع در شاخه‌های گوناگون علم و تاریخ تمدن ملل مختلف، سعی دارد از این طریق گامی هرچند کوچک، در جهت افزایش دانستنی‌ها و دانش نسل جوان بردارد و در حد وسع و توانایی خود بر معلومات آنها بیفزاید. جا دارد از کوشش نویسندگان و مترجمان گرانقدر که در آماده سازی این مجموعه ما را یاری کرده اند تشکر نموده و دست یاری به سوی همه کسانی دراز کنیم که می‌توانند در رشد و اعتلای این مجموعه به کمک ما بشتابند. بدون شک با گسترش حیطهٔ همکاران خود، سریع تر و بهتر به سر منزل مقصود خواهیم رسید.

ریشه‌های دموکراسی

وقتی انسان‌های پیش از تاریخ به شکار و جمع‌آوری میوه مشغول بودند، وجود دولت و یا فرمانروایانی برای کنترل جامعه ضرورت نداشت . ولی با رشد جمعیت و بوجود آمدن دولت – شهرها، لازم بود تا عده ای از مردم به عنوان فرمانروا یا حاکم برای سازماندهی امور جامعه، قدرت را بدست گیرند و یا از طرف مردم به این مقام برگزیده شوند.

گاهی، شوراهایی متشکل از برخی طبقات مهم و افراد صاحب نفوذ جامعه، قدرت حاکمان را در این دولت – شهرها کنترل و یا در اداره امور آنها کمک می کردند. دولت شهرها حکومت هایی بودند که فقط بر یک شهر و مناطق اطراف آن حکومت می کردند.

یافته های باستان شناسی و مدارک بدست آمده از گذشتگان نشان می‌دهد که در بخش‌هایی از بین النهرین (عراق کنونی)، هندوستان و در بخش هایی از ایران باستان مجالسی وجود داشت که منتخبین و بزرگان شهر در آن جمع شده و پیرامون مسائل مهم و بیشتر از همه در مورد جنگ تصمیم گیری می کردند.

البته هیچ گونه کنترل کامل و دقیقی بر رفتار این حاکمان اعمال نمی‌شد. و رفتار و خواسته های حاکمان خودبخود به عنوان قانون تلقی می گردید. اولین قانون های نوشته شده برای شهر وندان در حدود ۲۰۰۰ سال پیش از میلاد و در بین النهرین و شهر بابل پیدا شده است که به قانون حمورابی مشهور است. در آن مجموعه ای از مقررات و قوانین برای شهروندان و جهت حفظ حقوق دیگران، ذکر شده و اطاعت مردم از آن قوانین الزامی بوده است.

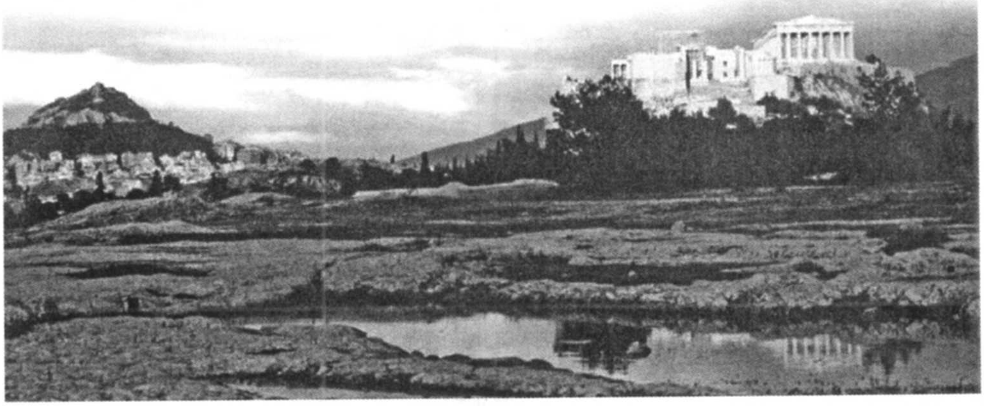
در سال ۵۰۸ پیش از میلاد مسیح، نظام حکومتی جدیدی به نام حکومت «مردم بر مردم» در دولت – شهرهای یونان شکل گرفت. این نظام دموکراسیا نامیده می‌شد که متشکل از دو کلمه دموس به معنی «مردم» و کراسیا به معنی «فرمانروایی» و در نهایت به معنی مشارکت مستقیم مردم و شهروندان در اداره جامعه بود، مردم در نشست‌هایی گرد هم می‌آمدند و در مورد موضوعات و مسائل مهم، مذاکره و مشورت و سپس بین خود رأی‌گیری کرده و تصمیم نهایی را می گرفتند.

دموکراسی یا خودکامگی؟

یونانیان بحث و استدلال پیرامون سیاست را گرامی می‌داشتند. یونانیان تجربهٔ حکومت‌هایی مانند پادشاهی (فرمان‌روایی یک تن)، خودکامگی (فرمان‌روایی یک رهبر قوی یا خودکامه) و الیگارشی (فرمان‌روایی تنی چند از افراد قدرتمند و ثروتمند) را پشت سر گذاشته بودند. این ستون متعلق به سال ۳۳۷ پیش از میلاد، قانونی علیه خودکامگی را اعلام می‌کند. حامیان خودکامگی عقیده داشتند که یک رهبر قوی، بسیار خردمندانه‌تر از مردم می‌تواند فرمانروایی کند.

نشان‌برنزی رأی‌گیری، از آتن باستان

پگاه دموکراسی ▲

سنگ‌نگاری‌های تصویر بالا در کوهی به نام پنیکس در شهر آتن قراردارد که از سده ششم پیش از میلاد، مجلس عمومی یا همان اکلسیا در آن تشکیل جلسه می‌داد. شهروندانی که عضو اکلسیا بودند، مقامات جدید را انتخاب و درمورد سیاست‌های عمومی مانند مبادرت به جنگ، مباحثه می‌کردند. آتن یکی از چند دولت – شهر مستقلی بود که یونان باستان را تشکیل می‌داد و نخستین کشوری بود که دموکراسی را تجربه کرد.

دموکراسیا یا حکومت مردم، همچون یک الهه تصویر شده است

تاج گل، نماد پیروزی، بر سر دموس «مردم» نهاده شده است

◀ چه کسی می‌تواند رأی دهد؟

در آتن باستان، رأی دادن برای تمامی شهروندان مرد آزاد بود، اما زنان، بیگانگان، یا بردگان حق رأی نداشتند. اعضای مجلس آتن در مجموع حدود پنج‌هزار تن بود. شهروندانی که نمی‌خواستند در این مجلس حاضر شوند، در ملاء عام با طناب‌هایی قرمز رنگ، شلاق زده می‌شدند تا در برابر همه سرافکنده شوند.

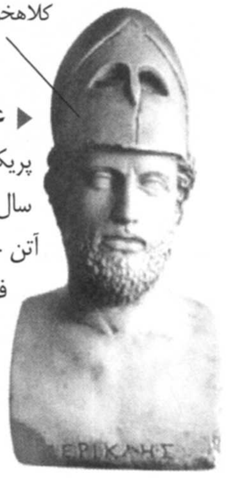
شرح قانون در سنگ مرمر نگاشته شده و در معرض دید عموم نهاده شده است

سولون ◀

سولون، سیاستمدار و قانونگذاری بود که بین سالهای ۶۴۰ و ۵۵۸ پ م در آتن می زیست. در آن دوران بسیاری از کشاورزان آتن از شدت فقر توان پرداخت بدهی های خود را نداشته و به بردگی فروخته می شدند. سولون با وضع قوانین نوین، بدهی آنها به اشراف را ملغی و حق رجوع به قوانین آتن را برقرار کرد.

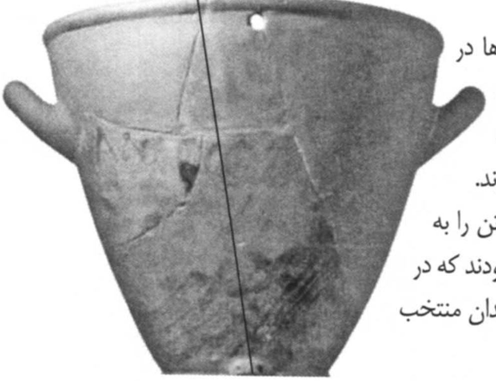
کلاهخود جنگی، نماد پیروزی‌های پریکلس در جنگ

عصر پریکلس ◀

پریکلس، سیاستمدار و ژنرال قدرتمند، به یمن مهارت فراوان در سخنوری و خطابه، بین سال‌های ۴۶۱ تا ۴۲۹ پیش از میلاد، رهبری آتن را به دست گرفت. پس از مرگش، دموکراسی آتن حدوداًیک قرن دیگر دوام آورد. سپس در سال ۳۳۸ پیش از میلاد این دولت - شهر از شاه فیلیپ دوم، پادشاه مقدونیه، شکست خورد.

سخنران مجبور بود پیش از خروج کامل آب از این سوراخ، سخنرانی خود را تمام کند

کلپسیدرا، ظرفی سفالین بود

سخن شهروندان، رساتر از همه ◀

این ساعت آبی به نام کلپسیدرا برای زمان‌بندی سخنران‌ها در مجالس قانونگذاری، یا دیاکاستریا، استفاده می‌شد. محدود شدن زمان سخنرانی باعث می شد تا مردم خواسته های خود را مستدل و کوتاه بیان کرده و بیشتر به نکات اصلی بپردازند. علاوه بر اکلسیا و بوبل (شورای عمومی که ادارهٔ روزمرهٔ آتن را به عهده داشت)، مجالس قانونگذار و مردم‌سالار دیگری هم بودند که در آن مجالس نه فقط نمایندگان و قانونگذاران، بلکه شهروندان منتخب نیز در مورد موضوعات مهم نظرات خود را بیان می کردند.

شاهین، نماد جمهوری روم

زمان سنج سخنرانی ها

SPQR ◀

این حروف مخفف عبارت «سنای جمهوری روم» هستند. درج آن روی سکه‌ها، فرمان‌ها، و نشان‌های جنگی به منزله تاکید برحکومت مردم و نه فقط سنا در روم بود. در سال‌های آخر جمهوری، روز به روز به قدرت پلبین‌ها افزوده می‌شد.

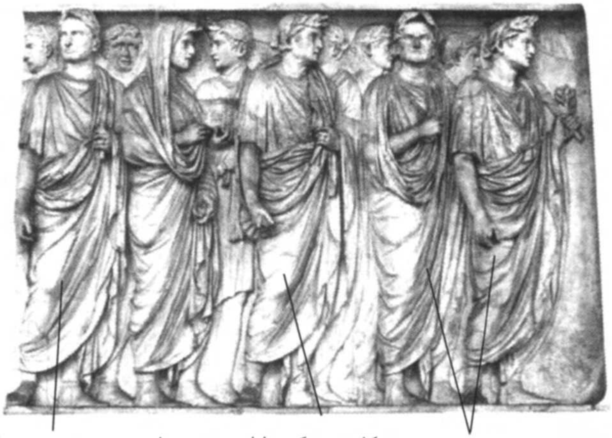
جمهوری روم ◀

رومی‌های باستان، در سال ۵۰۹ پیش از میلاد حکومت پادشاهی را برانداختند و نظام جمهوری برقرار ساختند، برای اولین بار حکومت موروثی از بین رفت و رومی ها به این نتیجه رسیدند که مردم نمایندگان مجلس را انتخاب کنند و امپراتور توسط نمایندگان مردم به قدرت برسد و توسط همان مجلس تحت کنترل و نظارت باشد. در واقع معنی «جمهوری» یا «رپوبلیکا» به معنی «حکومت مردم» است.

جمهوری روم در ابتدا دارای یک مجلس به نام سنا بود که اعضاء آن همگی از طبقات مرفه و ثروتمند جامعه روم تشکیل می شد این مجلس حق قانون گذاری، عزل و نصب کارگزاران دولتی از جمله قضات و ماموران جمع آوری مالیات را بر عهده داشت. بتدریج پاتریستن ها که اشراف زاده و از طبقات مرفه جامعه بودند خود را وارثان مادام العمر سنا دانسته و به عوام اجازه ورود به مجلس و شرکت در تصمیم گیری ها را نمی دادند. اما مردم عادی خواهان شرکت هر چه بیشتر در روند اداره کشور بودند. در اثر اعتراضات مردم مجلس دیگری بنام عوام تشکیل شد. مجلس عوام حق قانون گذاری نداشت اما می توانست با ارسال نمایندگانی به جلسات مجلس سنا، در تصویت قوانین نظرات عموم مردم را اعمال و یا از تصویب قوانینی بر علیه منافع مردم جلوگیری نماید.

جمهوری روم، کلا تحت نظارت دو مجلس مجزا قرارداشت، و عضویت در هر مجلس به طبقه، خانواده و درآمد فرد بستگی داشت. زنان، بردگان، یا غیر رومی‌ها حق عضویت در هیچ مجلسی را نداشتند. مهمترین مجلس، مجلس سنا، و متشکل از طبقات بالای جامعه روم، به نام پاتریسین‌ها (اشراف) بود. و مجلس متعلق به شهروندان طبقه پایین‌تر یعنی پلبین‌ها به مجلس عوام موسوم بود.

آرا پاکتیس، محراب ساخته شده برای ادای احترام به اگوستوس

پادشاهی روم ▲

طی نخستین سده پیش از میلاد، آرمان‌های سیاسی جمهوری روم رو به زوال نهادند. قدرت زیادی به ژنرال ژولیوس سزار و سپس جانشینش اوکتاویان داده شد که از سال ۲۷ پیش از میلاد تا سال ۱۴ پس از میلاد در مقام امپراطور فرمان‌روایی کردند. در این سنگ‌نگاره که برای اگوستوس ساخته شده است، سناتورها و مقامات عمومی در یک صف نشان داده شده‌اند. در دوران حکومت اگوستوس و امپراطوران بعدی، قدرت سنا به سرعت رو به زوال نهاد.

نخستین پارلمان‌ها

در سال ۴۷۶ میلادی ، روم به دست مهاجمان سقوط کرد. هزار سال بعدی به سده‌های میانه (قرون وسطی) معروف است. در کل اروپا، این سالها دوران، جنگ و سختی و کاهش حقوق مردم عادی بود. اما ریشهٔ برخی از پارلمان‌های مدرن را می‌توان در همین دوران یافت. در اسکاندیناوی، ایل‌بیگ‌های وایکینگ و مردان آزاد به گردهمایی در مجالس عمومی به قصد رأی دادن و تصویب قوانین و رفع مناقضات عادت داشتند. پارلمان ایسلند، به نام آلثینگ را در اصل وایکینگ‌ها در سال ۹۳۰ پس از میلاد بنیان نهادند. اکثر کشورها در سده‌های میانه، تحت سلطه شاهان بودند و شاه در آنها با توافق اشراف زمین‌دار به فرمانروایی و مدیریت قضایی مبادرت می‌کرد.

شطرنج لوئیس

مجرم به دار آویخته می‌شود، تا نشانی از عدالت، همچنین اجرای قوانین مالیاتی، دفاعی و سیاست خارجی باشد که مشاوران از راه مباحثه تعیین می‌کردند

تمامی مردان شاه ▲

این مهره های شطرنج، که حدود ۸۵۰ سال قدمت دارد، نشان‌دهندهٔ ساختار جامعهٔ سده‌های میانه است. شاهان، قدرتمندترین بازیگران بودند، اما از سدهٔ سیزدهم، کلیسا، اشراف، و سپس بازرگانان قدرت شاه را به چالش کشیدند. شاهان، برای موافقت این اقشار با قوانین جدید ناچار بودند در شورهای اقشار سه‌گانه حضور یابند. این شوراها، پارلمان، به معنای «نشست‌های گفتگو» نامیده شدند.

ویتانا جموت ◄

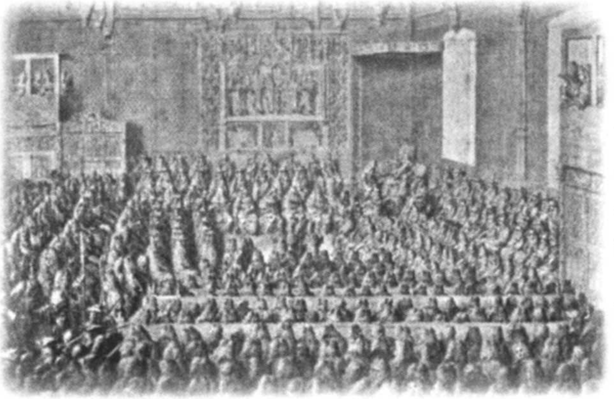
نگارهٔ بر جا مانده از سدهٔ یازدهم میلادی، یکی از شاهان آنگلو ساکسون را نشان می‌دهد که در آن زمان بر انگلستان فرمان می‌راند. ویتاناجموت (شورای خردمندان)، متشکل از اشراف، یا ویتان‌های، قدرتمند دور تا دور او را در بر گرفته‌اند. اشراف، مشاوران منصفی نبودند و بیشتر در جهت منافع خود تصمیم گیری می کردند. آنها همچنین قدرت تصمیم‌گیری در مورد جانشین شاه را داشتند.

ماگنا کارتا ▲

در سال ۱۲۱۵، بارون‌های انگلیسی (زمینداران قدرتمند) شاه، جان (سلطنت ۱۲۱۶–۱۱۹۹) را مجبور به امضای ماگنا کارتا، یا «منشور کبیر» کردند که ضامن حقوق خاصی برای شهروندان بود. در این سند تأکید می‌شد که حتی شاهان نیز باید قوانین مربوط به زمین را رعایت کنند. منشور طی پانصد سال بعدی، بارها به تأیید شاهان رسانده شد و هنوز هم مهم‌ترین سنگ بنای دموکراسی در این کشور شناخته می‌شود.

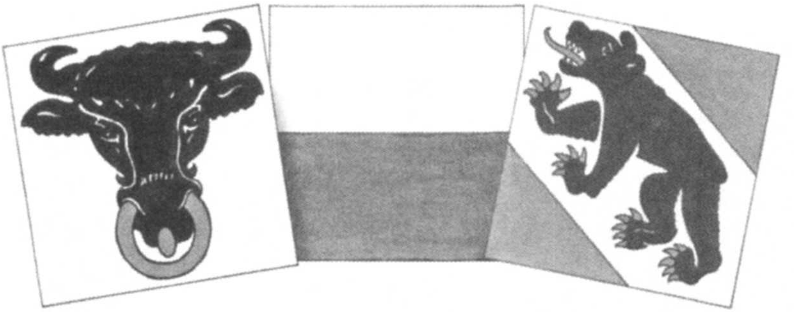
پارلمان فرانسه ◀

پارلمان فرانسه برای خلع هنری سوم در سال ۱۵۸۹ تشکیل جلسه می‌دهد. در بسیاری ازسرزمین‌ها، مانند فرانسه، اسپانیا، پرتغال، لهستان، انگلستان، و اسکاتلند پارلمان‌ها قدرت عالی را در دست داشتند. با این‌حال، پارلمان‌ها مجالسی دموکراتیک نبودند، زیرا عضویت در آنها محدود به قدرتمندترین طبقات اجتماعی یا همان «اقشار سه‌گانه» بود.

رأی‌های ونیز ◀

این ساختمان شورای بزرگ شهر ونیز ایتالیا است. ونیز یک جمهوری تحت فرمان‌روایی شوراهای گوناگون بود که دوچه (رهبر) را برمی‌گزیدند. در ابتدا، این حق رأی گسترده بود، ولی پس از سال ۱۲۹۷، رأی‌دهی محدود شد. تا سال‌های ۱۵۰۰ میلادی، خاستگاه تمامی اعضای ۲۵۰۰ نفری شوراها، خانواده‌های ثروتمند و قدرتمند بود.

کانتون‌های سوئیس ▲

این نشان‌ها، سه ایالت یا کانتون کوچک را نشان می‌دهند که در سال ۱۲۹۱ برای تشکیل کشور سوئیس گرد هم آمدند. بر خلاف بسیاری از کشورهای اروپایی که در سده‌های میانه تحت سلطه پادشاهی بودند، کانتون‌های سوئیس رویه حکومتی دموکراتیک از جمله تشکیل شوراهای شهر و مجلس‌های مردمی را در پیش گرفتند.

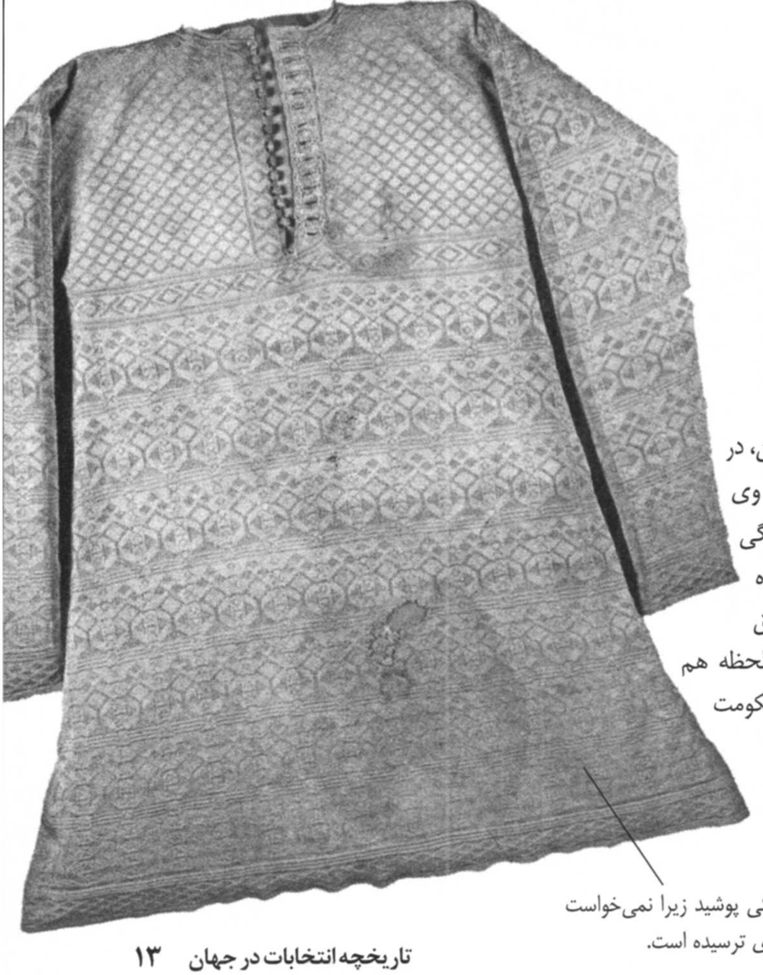
دنیا «وارونه شد!»

برخی از پارلمان‌های اولیه به تدریج به اقشار دیگری از جامعه به غیر از اشراف، اجازهٔ شرکت در مقام نمایندگان شهرهای روبه رشد را اعطا کردند. در انگلستان این «قشر» که به عوام معروف بود، روز به روز قدرتمندتر گردید. در دههٔ ۱۶۲۰، شاه چارلز اول تصمیم به تمرکز اقتدار شاهی و در واقع خودکامگی گرفت و از این‌رو مکرر با پارلمان درگیر شد. بین دو طرف بین سال‌های ۱۶۴۲تا ۱۶۵۱ جنگی داخلی در انگلستان درگرفت. در ترانه معروفی که در سال ۱۶۴۳ سروده شده این دوران چنین توصیف شده است: «گویی دنیا درحال وارونه شدن است». پارلمان در سال ۱۶۴۹ اعلام جمهوری یا جامعهٔ همسود (کامان‌ولث) نمود و توسط شورای دولتی بر کشور حکمروایی کرد.

زیرپوش ابریشمین که چارلز هنگام اعدام به تن کرد

کشیش برای چارلز اول پیش از اعدامش طلب رحمت می‌کند

شاه مرده است ▲

چارلز اول در ژانویه ۱۶۴۹ به فرمان پارلمان، در لندن گردن زده شد. برای محکوم ساختن وی به مرگ، از قانونی رومی علیه خودکامگی استفاده شد. اعدام تمامی اروپا را بهت‌زده کرد. اکثر مردم عقیده داشتند شاهان حق الهی برای فرمانروایی دارند. تا واپسین لحظه هم چارلز اصرار داشت مردم نباید در امر حکومت شرکت کنند.

چارلز پیراهن دیگری روی این یکی پوشید زیرا نمی‌خواست هنگام لرزیدنش مردم فکر کنند وی ترسیده است.

اولیور کرامول ◀

در سال ۱۶۵۳، اولیور کرامول در مقام «ارباب و لردی که مدافع حقوق مردم و جمهوریخواه بود » قدرت را به دست گرفت. کرامول در سال ۱۶۵۸ مرد و جانشین وی فرمانروای چندان نیرومندی نبود. در سال ۱۶۶۰، پارلمان رأی به بازگشت سلطنت داد و چارلز دوم تاجگذاری کرد.

یک طرفدار اصل برابری درخواستی را تقدیم پارلمان می‌کند، سال ۱۶۴۷

◀ امیدهای برباد رفته

حامیان کرامول، زمینداران و بازرگانان ثروتمند بودند. بسیاری از کارگران فقیر، گروهی از افراطی‌ها را پشتیبانی می‌کردندکه به برابری‌خواهان موسوم بودند و طرفدار حقوق دموکراتیک برای همگان بودند. با برقراری جمهوری جنبش مزبور به سرعت در هم شکست.

ویلیام و ماری ◀

از سال ۱۶۸۹ انگلستان تحت حکومت ویلیام سوم و ماری دوم بود. آنها با قانونی موافقت کردند، که حقوق مردم را معین می‌ساخت و تصریح می‌کرد که شاهان تنها با رضایت مردم که پارلمان نمایندهٔ آنهاست، فرمانروایی می‌کنند.

پس از پذیرش قانون حقوق مردم، تاج تقدیم ویلیام و ماری می‌شود

◀ شورش یاکوبیت

پسر چارلز دوم، جیمز دوم، در سال ۱۶۸۸ در جریان «انقلاب باشکوه» به تبعید فرستاده شد. حامیان او، یاکوبیت‌ها، کوشیدند سلطنت را احیا کنند، ولی سرانجام در سال۱۷۴۶ شکست خوردند.

شمارهٔ ده ◀

درب روبروی خیابان شمارهٔ ده داونینگ لندن، معروف‌ترین درب، در تمامی انگلستان است. در دههٔ ۱۷۲۰، امور حکومت بیشتر در اختیار وزیر ارشد یا نخست وزیر شاه قرار داشت. از سال ۱۷۳۱، شمارهٔ ده اقامتگاه رسمی وی بود.

سیاست جدید در بریتانیا ▼

فیلسوفان در این سال‌های طوفانی مباحثات سیاسی را غنی ساختند. تامس هابز (۱۶۷۹–۱۵۸۸) بر این باور بود که چون انسان‌ها بر اساس سود شخصی رفتار می‌کنند ناچارند برای تشکیل حکومتی قوی و جلوگیری از سوء رفتار افراد جامعه با یکدیگر قرارداد ببندند. جان لاک (۱۷۰۴–۱۶۳۲) به خرد انسانی و حق شورش مردم عقیده داشت. از دهه ۱۶۸۰، دو حزب سیاسی پا به عرصه وجود نهادند. ویگ‌ها، طرفدار قانون حقوق بودند در حالی‌که توری‌ها از طرفداران محافظه‌کار سلطنت محسوب می‌شدند. انتخابات اغلب با تقلب همراه بود. ویلیام هگارث در دهه ۱۷۵۰، در مجموعه نقاشی‌هایی مانند نقاشی زیر که رأی‌دهی مردم را نشان می‌دهد، این نوع انتخابات را تصویر کرده است.

حقوقدانان‌ها در مورد درستی یا نادرستی سوگند بحث می‌کنند

نامزدهای انتخاباتی، مقامات و حامیان آنها

کالسکه‌ران‌ها

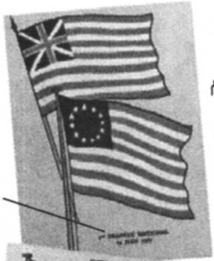
سربازی علیل می‌کوشد با گذاردن قلابش بر انجیل سوگند یاد کند

مرد در حال احتضار، مریض و بی‌حال به سوی صندوق رأی کشانده می‌شود

کالسکه بریتانیا، نمایانگر ملت، که در هم شکسته است

انقلاب امریکای شمالی

در سده‌های هفدهم و هجدهم، نیرومندترین ملل اروپا در حال ایجاد امپراطوری‌ها و مستعمراتی بزرگ در فراسوی دریاها بودند. تا سال ۱۷۶۳ بریتانیا موفق شده بود حاکمیت ۱۳ مستعمره در امریکای شمالی، بین ساحل شرقی این کشورتا رودخانه می سی سی پی را به دست گیرد. بسیاری از افراد ساکن شده در آن‌جا دارای عقاید و آرا مذهبی و سیاسی بودند. آنها با کنترل تجارت و مالیات آن منطقه از سوی بریتانیا مخالف بودند. این افراد با الهام از اندیشه‌های جدید دربارهٔ حقوق بشر، مبارزه‌ای را برای کسب حق رأی به راه انداختند. چرا باید به حکومتی که در آن نمایندگی ندارند، مالیات بپردازند؟ دولت بریتانیا، هراسان از این که اندیشه‌های آزادی‌خواهانه گسترش یابند، برای حفظ کنترل خود در مستعمرات به مقابله با مخالفین برخاست، ولی انقلابی عظیم در کل مستعمرات اقیانوس اطلس آن کشور درگرفت.

۱۷۷۷

◄ برافراشتن پرچم

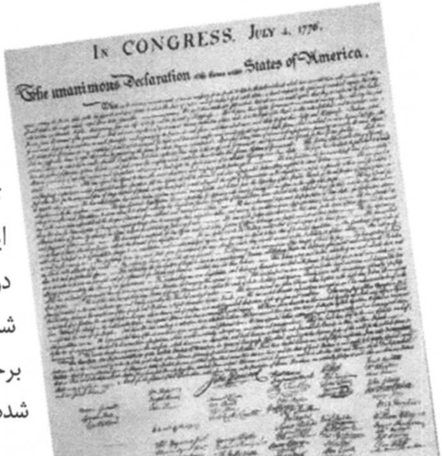
پرچم‌ها نمایانگر انتقال امریکا از مجموعهٔ مستعمرات انگلیس به کشوری مستقل، به نام ایالات متحده امریکا هستند. با پیوستن ایالت‌ها به این اتحادیه در سدهٔ نوزدهم، ستاره های بیشتری به پرچم افزوده شدند. انقلاب امریکا الهام‌بخش مبارزات آزادی‌خواهانه در اروپا و امریکای جنوبی شد.

۱۸۱۸

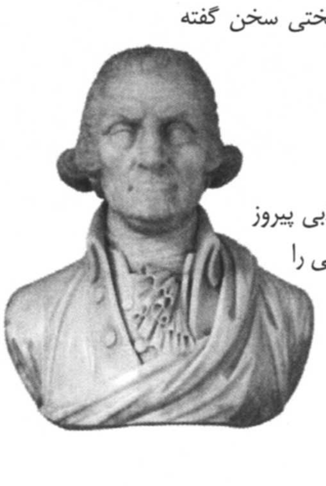
◄ اعلامیه استقلال

در ۴ ژوئیه ۱۷۷۶، مستعمرات امریکا، اعلامیه استقلال خود را صادر کردند. توماس جفرسون نویسندهٔ بخش عمدهٔ این اعلامیه بود که شعار انقلابی زیر را در بر داشت : «تمامی انسان‌ها برابر آفریده شده‌اند.» در این اعلامیه همچنین از حق برخورداری از آزادی و خوشبختی سخن گفته شده است.

IN CONGRESS. JULY 4, 1776.

The unanimous Declaration ... States of America.

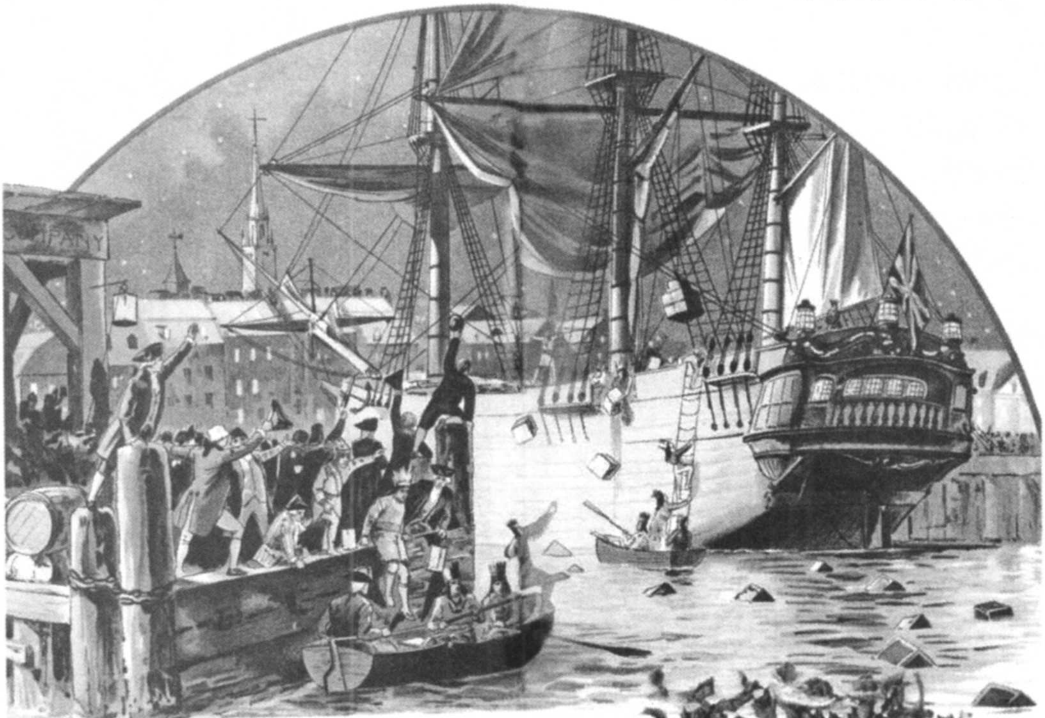
◄ جرج واشنگتن

ژنرال جرج واشنگتن رهبر نیروهای شورشی علیه انگلیسی‌ها، دراین نبرد انقلابی پیروز شده و کشور جدید ایالات متحده امریکا بنا نهاده شد که مردم سیستم دموکراسی را برای ادارهٔ کشور انتخاب کردند و واشنگتن در مقام نخستین رئیس جمهور کشور جدید از سال ۱۷۸۹ تا سال ۱۷۹۷ خدمت نمود.

کنده‌کاری در کوهستان ◄

در سال ۱۹۲۷، سر چهار رئیس جمهور امریکا در ابعاد عظیم در کوه راشمور، جنوب داکوتا، کنده‌کاری شد. هدف از این یادبود ایجاد معبدی برای گرامیداشت دموکراسی بود، اما سالیان سال طول کشید که جمهوری جدید برابری و آزادی را به زنان و آمریکاییان آفریقایی تبار، یا بومیان امریکا تعمیم دهند.

► حزب چای بوستون

انگلیس در سال ۱۷۶۵، شروع به تحمیل مالیات‌هایی به مستعمرات امریکای شمالی کرد. مستعمرات به شدت مقاومت ورزیدند. به خصوص، مالیات غیر منصفانهٔ بر چای و تجارت توسط انگلیسی‌ها خشم امریکائیان را به دنبال داشت. در دسامبر ۱۷۷۳،شورش‌هایی روی داد و بومیان امریکا یک کشتی انگلیس را در بندر بوستون، درماساچوست، تسخیر و محمولهٔ ارزشمند آن را که حاوی ۴۶ تنی چای بود، به آب ریختند.

ناقوس آزادی ◀

این ناقوس معروف، که اکنون ترک برداشته است، در فیلادلفیا قرار دارد، اما نمونه هایی از آن در تمامی ایالات متحده وجود دارد. در سال ۱۷۷۴، به منظور گشایش نخستین کنگرهٔ قاره‌ای (نشست نمایندگان سراسر مستعمرات امریکا) این ناقوس به صدا درآمد. در سال ۱۷۷۵ به علامت درگرفتن نخستین جنگ استقلال، ناقوس بار دیگر به صدا درآمد و احتمالا در سال ۱۷۷۶ هنگام صدور اعلامیه استقلال نیز به صدا درآمده است.

در این نگاره می‌خوانیم: «آزادی را در سراسر این سرزمین و برای تمامی ساکنان آن اعلام کن.»

ترک، ۲۴ اینچ (۶۰ سانتیمتر) طول دارد

◀ انقلاب امریکا (۱۷۸۱-۱۷۷۵)

ایجاد دموکراسی جدید در امریکا نمی‌توانست بدون جنگ علیه بریتانیایی‌ها و حامیان سلطنت طلب آنان به موفقیت برسد. جنگ انقلاب با تسلیم ارتش استعماری بریتانیا در یورک‌تاون در سال ۱۷۸۱ پایان یافت.

دادگاه عالی

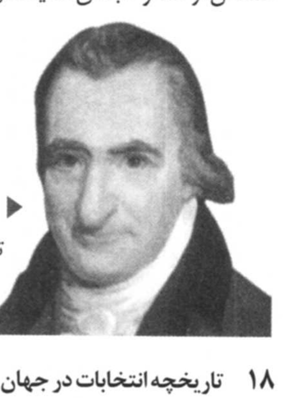
سنا در جناح شمالی ساختمان مجلس قرار دارد

کتابخانه کنگره

مجلس نمایندگان در جناح جنوبی ساختمان مجلس قرار دارد

عمارت کنگره ◀

امروزه، ایالات متحده کشوری فدرال است که در آن هر ایالت هنوز قوانین خاص خود را داراست. قانونگذاری ملی به عهدهٔ کنگره واقع در پایتخت فدرال، واشنگتن است. کنگره متشکل از سنا و مجلس نمایندگان است.

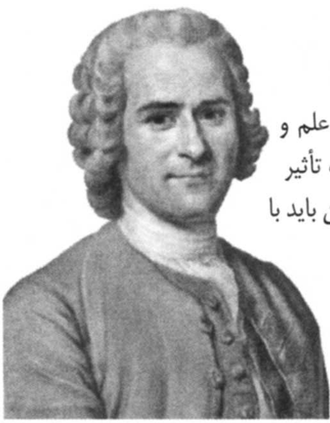

◀ حقوق بشر

تامس پن (۱۸۰۹-۱۷۳۷)، در انقلاب‌های امریکا و فرانسه شرکت کرد. وی مخالف حکومت پادشاهی بود و برای حقوق بشر که در آن زمان اندیشه‌ای جدید به حساب می‌آمد، مبارزه کرد. او در سال ۱۷۹۱ اعلامیهٔ حقوق بشر را نوشت.

شورش در فرانسه

فرانسه در سال ۱۷۸۹ گرفتار بحران سیاسی عمیقی بود. پادشاه، لویی شانزدهم در طول فرمانروایی طولانی خود که ازسال ۱۶۴۳ تا سال ۱۷۱۵ به درازا انجامید، قدرت مطلق را در اختیار داشت. اشراف و روحانیان نیز هنوز از امتیازات ویژه بهره‌مند بودند که شورش طبقات متوسط شامل بازرگانان، پزشکان و حقوقدانان را به دنبال آورد. کشاورزان و کارگران صنعتی به شدت فقیر بودند و از گرسنگی رنج می‌بردند. مالیات به دلیل جنگ‌های بی‌انتها ، بالا بود. مطالبات و خواسته های مردم دربارهٔ حق رأی‌دهی نیز به دنبال انقلابات انگلیس و امریکا بالا گرفته بود. این گروه‌ها جرقهٔ شورش اجتماعی خشن در فرانسه را زده بودند. انقلابیون فرانسوی کوشیدند با تغییرات اجتماعی بنیادین به دموکراسی دست یابند، ولی به شدت دستخوش شکاف شدند و سرانجام توسط پادشاه به شدت سرکوب شده و دوباره حکومت وحشت برقرار شد.

◀ ژان-ژاک روسو

سدهٔ هجدهم زمان شکوفایی اندیشه‌های جدید در فرانسه بود. متفکران به علم و خرد بیش از ایمان علاقه مند شدند. ژان ژاک روسو (۱۷۷۸-۱۷۱۲)، که تحت تأثیر بسیاری از انقلابیون بود، به نابرابری اجتماعی تاخت و استدلال نمود که قوانین باید با حضور مردمی تصویب شود.

◀ مد برای شهروندان

تا سال ۱۷۹۳، حتی کاغذدیواری فرانسوی‌ها نقش و نگار انقلابی داشت. رنگ‌های سنتی فرانسه (قرمز، سفید و آبی) اکنون نمایانگر ارزش‌های انقلاب ـــ برابری و برادری ـــ بودند. مردم یکدیگر را شهروند خطاب می‌کردند و رسوم جمهوری روم را در پیش گرفتند. تقویم جدیدی از سال ۱۷۹۲ رایج شد که سال اول آن، سال تأسیس جمهوری بود.

RFمخفف عبارت جمهوری فرانسه

سانس کلوتز ◀

این عبارت به معنای «فاقد شلوارکوتاه» و لقبی بود برای کارگران مرد پاریس که به جای شلوارهای کوتاه طبقات متوسط و بالا، شلوارهای بلند به پا می‌کردند. مردم پاریس چه زن و مرد، مسلح و خشن بودند. سیاستمداران خشم آنها را تشدید می‌کردند. پس از انقلاب فرانسه، دیگر دولت‌های اروپایی از مردم عادی کشورهای خود هراسان شده بودند.

ناپلئون ▲

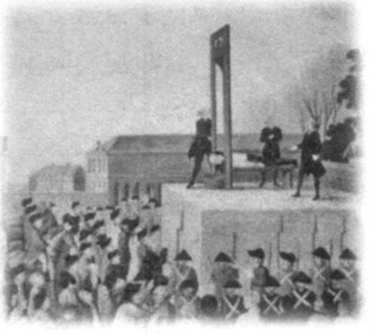
از ۱۷۹۵، شکل جدیدی از حکومت معمول شد که نام آن را دایرکتوری (ارشادی) نهادند. در سال ۱۷۹۹، کودتایی به رهبری سرباز جوان به نام ناپلئون بناپارت روی داد. درسال ۱۸۰۴، وی در مقام امپراطور تاجگذاری کرد. نوعی از پادشاهی دوباره در فر انسه برقرارشد اما آرمان‌های آزادی، برابری و برادری هنوز مطرح بودند.

سوگند دادگاه تنیس ◄

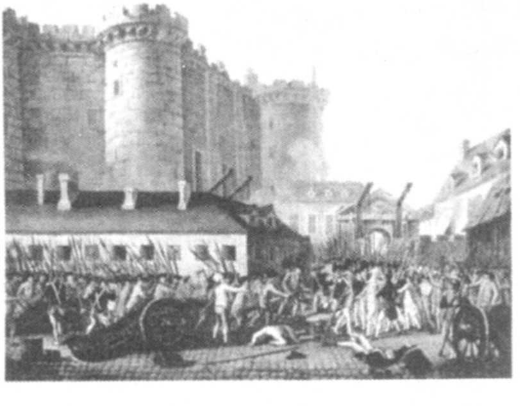
در سال ۱۷۸۹، به اعضای مجلس عوام اجازۀ ورود به کاخ ورسای داده نشد، آنها در دادگاه تنیس جمع شده و سوگند خوردند که مجلسی ملی و دمکراتیک ایجاد کنند. این تصویر نقاشی ژاک لویی دیوید را از این اجتماع نشان می دهد.

مجلس عوام نماینده تودۀ مردم بود. ولی تمام مصوبات و قوانینی که آنها به نفع مردم وضع می کردند به راحتی در مجلس فرانسه یا مجلس اقشار کل که متشکل از اشراف و روحانیان بود به راحتی وتو گردید.

◄ اعدام شاه

جناح‌های بسیار زیادی از میانه‌رو تا افراطی در انقلاب شرکت داشتند. انقلاب فرانسه، دشمنان داخلی و خارجی بسیاری داشت. درنتیجه کشتار خونباری در خیابان‌های پاریس شکل گرفت. در سال ۱۷۹۲، سلطنت ملغی شد و در سال ۱۹۹۳ گردن پادشاه لویی شانزدهم زیر تیغ گیوتین رفت.

۱۴ ژوئیه ۱۷۸۹ ◄

شاه لوئی شانزدهم، مجبور شد فرمان پیوستن اشراف و روحانیان به مجلس ملی را صادر کند، اما هنگامی که وزیر مالی حامی اصلاحات را اعدام کرد و نیروهای خود را به سوی پاریس حرکت داد، معترضان به خیابان‌ها ریختند. آنها سلاح پادگان‌ها را مصادره و باستیل، دژی را که به عنوان زندان سلطان مورد استفاده قرار می‌گرفت، تسخیر کردند.

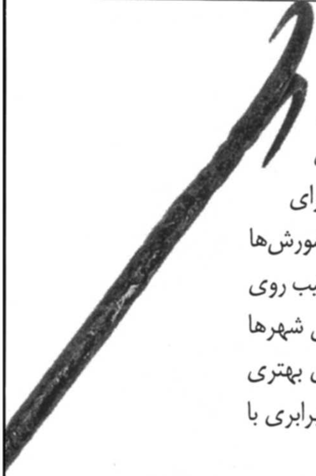

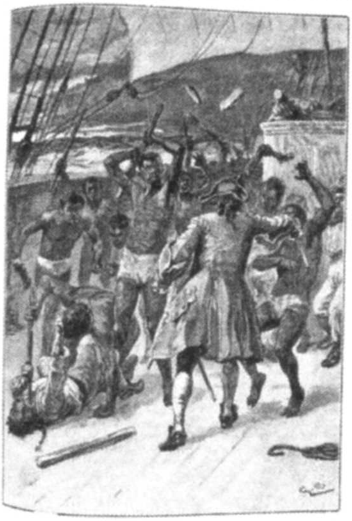
◄ روبسپیر و حکومت وحشت

ماکسیملیان روبسپیر (۱۷۹۴-۱۷۵۸) عضو یک جناح سیاسی انقلابی و تندرو به نام ژاکوبن‌ها بود. وی در طول دوران وحشت (۱۷۹۴-۱۷۹۳)، دورانی که هزاران تن از اشراف و رقبای سیاسی اعدام شدند، رهبر ژاکوبن‌ها بود. در پایان، گردن خود او را نیز با گیوتین قطع کردند. آرمان‌های دموکراسی در کشاکش آشفتگی‌ها و بهم ریختگی اوضاع غرق در خون شده بود.

برده یا شهروند؟

در دهه‌های ۱۷۸۰ و ۱۷۹۰، بین مردم بر سر دموکراسی، آزادی و حقوق بشر گفتگوهای فراوانی جریان داشت. با این‌حال بردگی، یعنی درست نقطه مقابل این آرمان‌ها، هنوز در بسیاری از نقاط جهان وجود داشت. ثروت‌اندوزی در اروپا و قارهٔ آمریکا وابسته به تجارت شرم‌آور بردگان آفریقایی بود که مجبور به کار روی مزارع نیشکر و پنبه می‌شدند. از زمان آغاز دمکراسی در آتن باستان، حق رأی بردگان یا حق نمایندگی آنها انکار شده بود. آیا دیگر وقت آن نبود که با بردگان همچون انسان‌های دیگر برابر رفتار شود؟

◀ شورش برای آزادی

بردگان گاه برای آزادی خود می‌جنگیدند. حتی مواردی پیش می آمد که در طول سفر برای آزادی به پا خواسته و به تاجرانی که زندگی رقت‌باری برای آنها ایجاد کرده بودند، حمله می کردند. همچنین، شورش‌ها و طغیان‌هایی را می توان نام برد که در دریای کارائیب روی داد، برخی از بردگان موفق به فرار به سوی حواشی شهرها یا جزایر کوچک شدند، اما اکثراً تنها رویای دنیای بهتری را در سر پروراندند که در آن می توانستند حقوق برابری با سایرین داشته باشند.

مدال سفالین که جوزیا وجوود در سال ۱۷۸۶ ساخته است

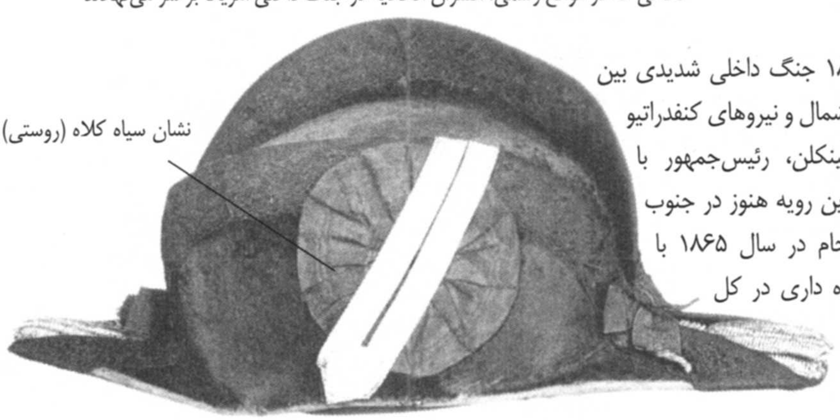

انسان و برادری ◀

این مدال بزرگ تبدیل به نماد جنبش ضد برده‌داری انگلیس شد. برده‌داری از سال ۱۷۷۲ در انگلیس غیرقانونی اعلام شد، ولی در دیگر نقاط امپراطوری خارج از جزیره انگلیس، ادامه یافت. برخی از اعضای پارلمان مانند ویلیام ویلبرفورس (۱۸۳۳-۱۷۵۹) از جمله مبارزه‌جویانی بودند که برای لغو آن تلاش می‌کردند. سرانجام در سال ۱۸۳۳ جنبش ضد برده‌داری در امپراطوری بریتانیا موفق به لغو آن شد.

مدال شکل برجسته، برده‌ای در غل و زنجیر را نشان می‌دهد

کلاهی که در مواقع رسمی، افسران اتحادیه در جنگ داخلی امریکا بر سر می‌نهادند

نشان سیاه کلاه (روستی)

جنگ داخلی امریکا ◄

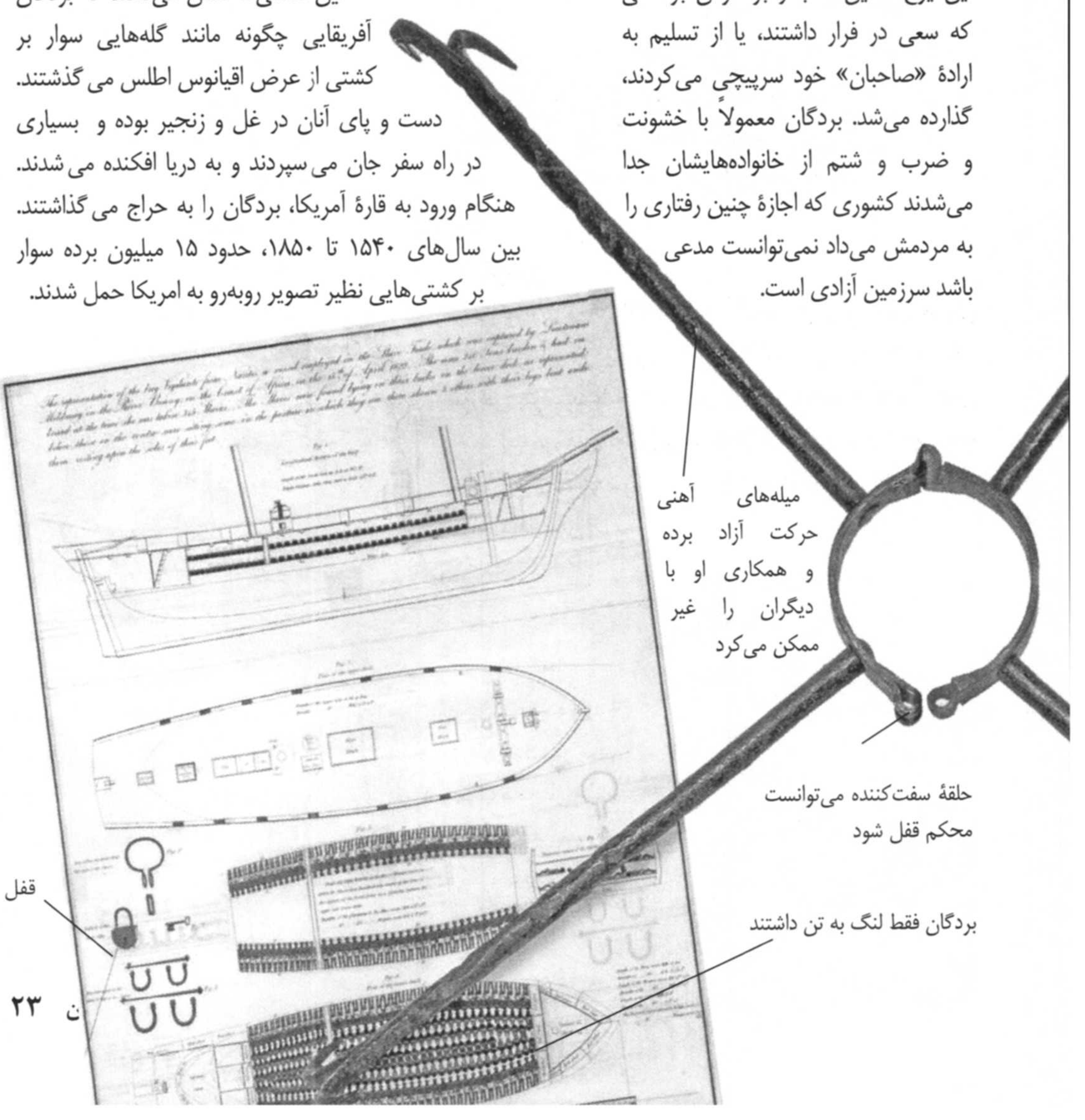
بین سال‌های ۱۸۶۱ تا ۱۸۶۵ جنگ داخلی شدیدی بین نیروهای اتحادیه ایالت‌های شمال و نیروهای کنفدراتیو جنوب درگرفت. آبراهام لینکلن، رئیس‌جمهور با برده‌داری مخالف بود، ولی این رویه هنوز در جنوب معمول بود. تا آن‌که سرانجام در سال ۱۸۶۵ با پیروزی نیروهای شمال برده داری در کل کشور ملغی اعلام شد.

در غل و زنجیر ▼

این یوغ آهنین قلابدار بر گردن بردگانی که سعی در فرار داشتند، یا از تسلیم به ارادهٔ «صاحبان» خود سرپیچی می‌کردند، گذارده می‌شد. بردگان معمولاً با خشونت و ضرب و شتم از خانواده‌هایشان جدا می‌شدند کشوری که اجازهٔ چنین رفتاری را به مردمش می‌داد نمی‌توانست مدعی باشد سرزمین آزادی است.

کشتی‌های بردگان ▼

این نقاشی‌ها نشان می‌دهند که بردگان آفریقایی چگونه مانند گله‌هایی سوار بر کشتی از عرض اقیانوس اطلس می گذشتند. دست و پای آنان در غل و زنجیر بوده و بسیاری در راه سفر جان می‌سپردند و به دریا افکنده می شدند. هنگام ورود به قارهٔ آمریکا، بردگان را به حراج می گذاشتند. بین سال‌های ۱۵۴۰ تا ۱۸۵۰، حدود ۱۵ میلیون برده سوار بر کشتی‌هایی نظیر تصویر روبه‌رو به امریکا حمل شدند.

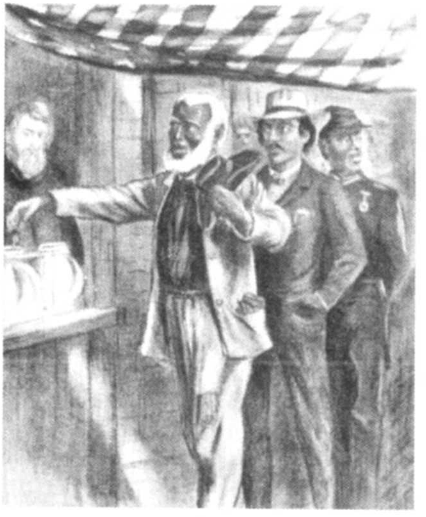
میله‌های آهنی حرکت آزاد برده و همکاری او با دیگران را غیر ممکن می‌کرد

حلقهٔ سفت‌کننده می‌توانست محکم قفل شود

قفل

بردگان فقط لنگ به تن داشتند

◀ حق رأی

گرچه برده‌داری در ایالات متحده ملغی شده بود، ولی بسیاری از ایالت‌ها قوانینی وضع کرده بودند که به نام قوانین سیاه معروف بود و حقوق مدنی بردگان پیشین را محدود می‌ساخت. سرانجام، در سال ۱۸۷۰، تغییراتی در قانون اساسی امریکا ایجاد شد که تضمین می‌کرد حق رأی هیچ شهروندی قابل انکار یا محدود شدن بر اساس نژاد، رنگ یا منزلت قبلی‌اش به عنوان برده نیست. اما، مبارزه برای آزادی هنوز تمام نشده بود.

◀ توسن

توسن اورتور (۱۸۰۳–۱۷۴۳) بردهٔ آزاد شده‌ای از مستعمره هائیتی متعلق به فرانسه، در حوزهٔ دریای کارائیب بود. وی به بردگان شورشی پیوست، علیه ارتش‌های اروپایی جنگید، و حاکم هائیتی شد. اما، نیروهای فرانسوی تحت فرماندهی ناپلئون، توسن را به اسارت گرفتند و سرانجام در زندان مرد. فرانسه تا سال ۱۸۴۸ برده‌داری را لغو نکرد.

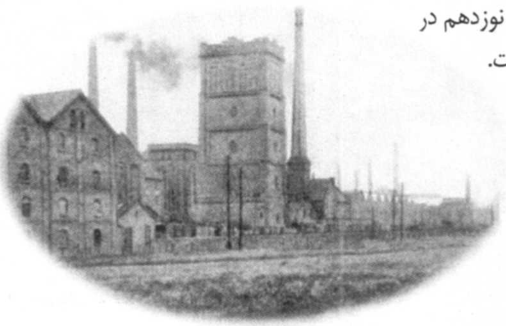
هری‌یت تابمن ◀

در ایالات متحده، برخی از انقلابیون مانند تامس پن، مخالف برده داری بودند، ولی برخی دیگر مانند جرج واشنگتن، خود برده‌دار بودند. در سال ۱۸۰۴برده داری در ایالات شمالی ملغی شد، ولی در جنوب همچنان ادامه یافت. هریت تابمن (۱۹۱۳–۱۸۲۲)، برده‌ای فراری بود که به بسیاری دیگر، برای فرار از جنوب به سوی کانادا از طریق جاده معروف به «راه‌آهن زیرزمینی» کمک کرد.

قدرت کارگران

سدهٔ نوزدهم میلادی شاهد صنعتی‌شدن کشورها بود. با اختراع ماشین‌های بخار، تولید انبوه و ارزان کالاها و حمل آنها به نقاط دیگر جهان امکان‌پذیر شد. افرادی‌که سرمایه لازم برای سرمایه‌گذاری در این عرصه‌ها را داشتند، بخت خود را آزمودند. اما، مردان، زنان و کودکانی که عملاً در آسیاب‌ها و کارخانه‌ها کار می‌کردند، دستمزدهای بسیار پایینی دریافت می‌کردند و شانسی برای تغییر شرایط زندگی شان نداشتند. زندگی در شهرهای بزرگ و جدید گاه غیر بهداشتی و با تنگدستی همراه بود. مردم فقیر هنوز هم حق رأی نداشتند و در تصمیم‌گیری بر سر چگونگی ادارهٔ جامعه نیز از هرگونه نقشی محروم بودند.

عصر صنعتی ◀

توسعهٔ صنعت در انگلیس در سدهٔ هجدهم شروع و در سدهٔ نوزدهم در سراسر اروپا و ایالات شمال شرقی آمریکا نیز گسترش یافت.
در بسیاری کشورها، نظام‌های سیاسی از قرون وسطی بدین سو کمتر تغییر کرده بودند، ولی در عصر صنعتی شدن تقاضای عمومی و کوبنده‌ای برای تغییر و ایجاد عدالت اجتماعی شکل گرفت.

◀ اصلاحات در نحوهٔ رأی دادن

رأی دادن مخفی در انگلیس از سال ۱۸۷۲ رایج شد. رأی مخفی یکی از چندین اصلاحاتی بود که در دهه‌های ۱۸۳۰ و ۱۸۴۰ آزادیخواهان و حق‌طلبان خواستار آن بودند. منشور خلق، سندی بود که خواستار حق رأی برای تمامی مردان بالای ۲۱ سال، رأی‌گیری برای انتخاباتی منصفانه، و پرداخت حقوق به اعضای پارلمان (چون پارلمان به روی همه، نه فقط ثروتمندان باز بود) می‌شد.

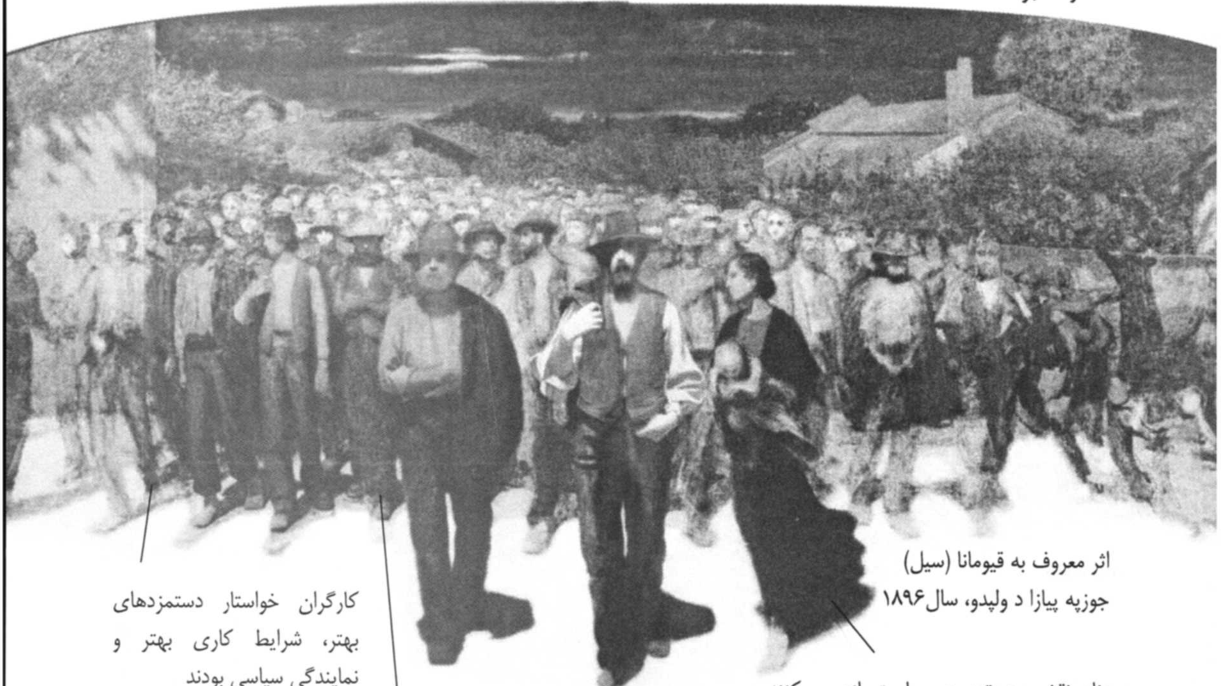

قتل عام پیترلو ◀

این نقاشی نمایانگر رویدادهای قتل عام پیترلو (نامی که بعد از نبرد معروف واترلو بر آن نهادند) در سال ۱۸۱۹ است. هزاران معترض در پیاده‌روهای خیابان سنت پیتر شهر صنعتی منچستر انگلستان گرد آمده بودند و خواستار حق رأی عمومی شهروندان بودند. شلیک نیروهای مسلح دست کم یازده تن را کشته و ۵۰۰ تن را زخمی کردند.

رژه مردم عادی ▼

در این نقاشی مربوط به سال ۱۸۹۶، کارگران ایتالیایی دست به اعتصاب زده‌اند. تنگدست‌ترین مردم جامعه با رها کردن کار خود و تشکیل اتحادیه‌های کارگری در می‌یابند که می‌توانند در هر حال تا حدی به توانایی اعمال قدرت بر زورمندان جامعه دست یابند. در سده نوزدهم، در بین سرمایه‌داران محافظه‌کار و لیبرال و در بین سوسیالیست‌ها و کمونیست‌هایی که حامی طبقات کارگری بودند و در بین آنارشیست‌هایی که مخالف وجود دولت بودند، مناقشات سیاسی بسیاری در گرفته بود.

اثر معروف به قیومانا (سیل)
جوزپه پیازا د ولپدو، سال ۱۸۹۶

کارگران خواستار دستمزدهای بهتر، شرایط کاری بهتر و نمایندگی سیاسی بودند

زنان نقش مهم‌تری در سیاست بازی می‌کنند

رهبران اعتصاب همان لباس ساده کارگری که کارگران پشت سرشان پوشیده‌اند را به تن می‌کردند

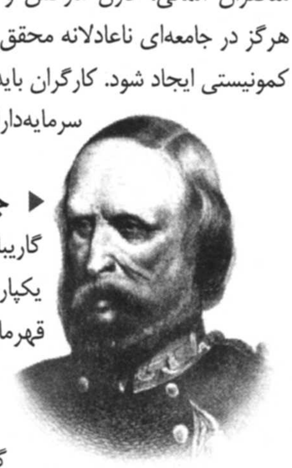
انقلاب، نه اصلاح ◀

متکفران آلمانی، کارل مارکس و فردریش انگلس، عقیده داشتند که دموکراسی هرگز در جامعه‌ای ناعادلانه محقق نخواهد شد. پس ابتدا باید جامعه‌ای بی‌طبقه یا کمونیستی ایجاد شود. کارگران باید کنترل ابزار تولید را از مالکان کارخانه‌ها و سرمایه‌داران گرفته و در اختیار خود داشته باشند.

فردریش انگلس (۱۸۹۵-۱۸۲۰)

کارل مارکس (۱۸۸۳-۱۸۸۱)

◀ جوزپه گاریبالدی (۱۸۸۲-۱۸۰۷)

گاریبالدی مبارز آزادیخواه ایتالیایی بود که به یکپارچگی ایتالیا یاری رساند و در جهان به قهرمانی معروف و محبوب تبدیل شد. وی در سال ۱۸۷۹ اتحادیهٔ دموکراسی را برای پیشبرد حق رأی همگانی بنیاد گذاشت.

◀ شورش سال ۱۸۴۸

در سپتامبر ۱۸۴۸ شورش‌هایی در فرانکفورت رخ داد. برنامه‌های ایجاد آلمانی یکپارچه، آزاد، دموکراتیک و برخوردار از حق رأی گسترده در مواجهه با مخالفت بین‌المللی و شکاف‌های داخلی جامعه شکست خورد. همان سال شورش‌هایی در دوازده شهر اروپایی دیگر به وجود آمد.

◀ سرمایه‌گذاران بزرگ

مردانی مانند این افراد در نقاشی سال ۱۸۸۷ فرنسیس پاژکا قدرت سیاسی را در دست داشتند. آنها برای سرمایه‌گذاری در شرکت‌ها از سرمایه (پول) برخوردار بودند و هر گونه سودی ناشی از تولید به جای کارگرانی که مولد کالاها بودند، به جیب آنها می‌رفت.

نشان یاران کمون پاریس ◀

به مدت دو ماه پس از شکست فرانسه از پروس، اتحادیهٔ شورای شهر پاریس مبادرت به تشکیل دولت نمود. نمایندگان منتخب، شیوهٔ جدیدی از دموکراسی را در پیش گرفتند که حق انتخاب کردن و انتخاب شدن را به کارگران و حتی زنان اعطا می کرد، اما دولت فرانسه، پاریس را از شورشیان باز پس گرفت و هزاران تن از شورشیان تبعید شدند.

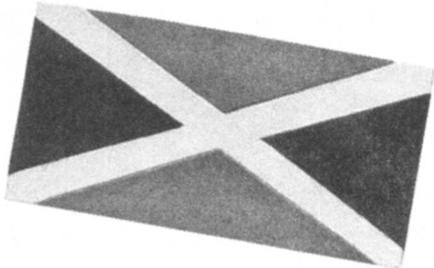
نشان اتحادیهٔ پاریس : «آزادی، برابری و برادری»

امپراطوری و آزادی

بسیاری از مردم سدهٔ نوزدهم اروپا سرگرم مبارزه برای کسب حق رأی یا ایجاد جامعه‌ای بودند که در آن دموکراسی امکان‌پذیر باشد. در مستعمرات کشورهای اروپایی، حق تعیین سرنوشت تنها به مهاجران دارای اصالت اروپایی داده شد. ملی‌گرایان آفریقایی، آسیایی، کارائیبی، و خاور دور مبارزه برای حق نمایندگی و استقلال را شروع کردند. سرانجام در برخی مستعمرات، شوراهای قانون‌گذاری شکل گرفت ، ولی اختیارات آنها محدود بود. تعداد زیادی از مستعمرات در نیمهٔ دوم سدهٔ بیستم، توانستند از زیر سلطه استعمارگران اروپایی رها شده و آزادی خود را محقق ساختند، بسیاری توانستند حکومت دموکراتیک در کشور خود را تداوم بخشند، ولی برخی دیگر از مستعمرات آزاد شده به دام دیکتاتوری‌های محلی افتادند.

عقاب دوسر، نشان از امپراطوری روسیه

برابری

سال های استقلال ▲

کشورهای جدید با مشکلاتی مواجه شدند. دوران استعمار باعث بروز اختلاف هایی بین اقوام مختلف شده بود. مردم یا بی‌سواد باقی مانده بودند و یا قادر به ایجاد اقتصادی نیرومند برای خود نبودند. فساد و حکومت دیکتاتورها تبدیل به امری رایج شده بود، اما به رغم برخی مشکلات، دموکراسی و آزادی در بسیاری سرزمین‌ها از هند گرفته تا کارائیب شکل گرفت.

◀ پارلمانی‌های جدید

طی کنفرانس لندن در ۱۸۶۶، کانادا که جزو امپراطوری بریتانیا بود تبدیل به یک دومینیون (نوعی مستعمره) شد. استرالیا در ۱۹۰۱ عضو جامعه همسود و نیوزیلند در ۱۹۰۷ تبدیل به دومینیون شد. این تغییرات باعث پیدایش کشورهای جدیدی شد که قانون اساسی مشترکی با انگلیس داشتند، ولی دارای پارلمان‌های مستقل و فعال خاص خود بودند.

زن بومی و کانگرو نماد استرالیا

به ساکنان سفیدپوست خودمختاری اعطا می‌شود

استعمار در آفریقا ◀

در این عکس مربوط به سال ۱۸۹۵، مردم شهرحراره واقع در جنوب باختری آفریقا (نامیبیای جدید)، پیمانی با فرمانده استعمارگر آلمانی خود امضا کردند. رفتار خشن سفیدها با مردم سیاه‌پوست آفریقا، نه سال بعد به شورشی منجر شد که به قیمت جان ۷۵۰۰۰ نفر تمام شد.

امپراطوری جهان‌گستر ▼

این نقشه مربوط به سال ۱۸۸۶، امپراطوری بریتانیا را نشان می‌دهد. در سال ۱۹۲۱، انگلستان بر یک چهارم مردم جهان فرمانروایی می‌کرد. مستعمرات بزرگ دیگری، تحت فرمان فرانسه، آلمان، هلند، بلژیک، پرتغال و اسپانیا بودند. امپراطوری‌ها مواد خام صنایع ، کارگر ارزان و بازارهای جدیدی برای کالاهای ساختهٔ شده اروپاییان را تأمین می‌کردند. برده‌داری ملغی شد ، ولی برای اکثر مردم مستعمرات هنوز شانس اندکی برای رسیدن به دستمزدهای منصفانه، آزادی سیاسی و دموکراسی وجود داشت.

کالاهای مستعمرات با کشتی به دیگر نقاط جهان حمل می‌شد

محدودهٔ وسعت فرمانروایی بریتانیا

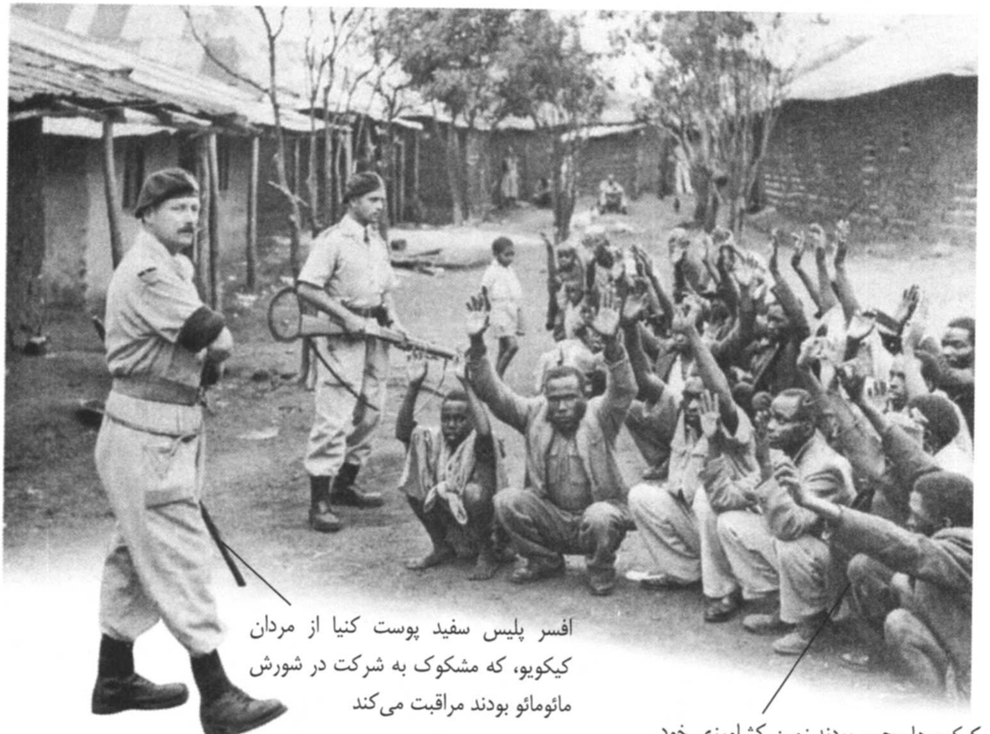
دمینیون کانادا

ملوان نشان‌دهندهٔ قدرت دریایی انگلیس است

از گرده کارگر هندی کار کشیده می‌شود

قدرت نظامی به اروپاییان سلطه می‌بخشد

بریتانیا بر روی کرهٔ زمین نشسته است و دستش را روی نشان سپر مانند اتحادیه گذاشته است

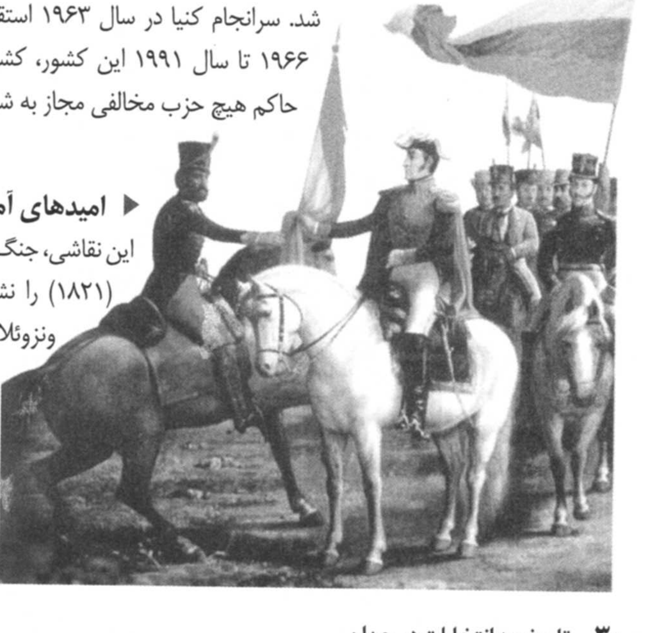

افسر پلیس سفید پوست کنیا از مردان کیکویو، که مشکوک به شرکت در شورش مائومائو بودند مراقبت می‌کند

کیکویوها مجبور بودند زمین کشاورزی خود را به ساکنان سفید پوست تسلیم کنند

محرک‌های دموکراسی ▲

ساکنان اروپایی کنیا در سال ۱۹۰۷ از شورای قانونگذاری برخوردار شدند، اما تا سال ۱۹۷۰آفریقایی‌ها اجازهٔ انتخاب نمایندگان شورا را نداشتند. خشونت از سال ۱۹۵۲ به بعد، گسترش یافت و این دوره به شورش مائومائو معروف شد. سرانجام کنیا در سال ۱۹۶۳ استقلال خود را از انگلیس گرفت، اما از سال ۱۹۶۶ تا سال ۱۹۹۱ این کشور، کشوری تک‌حزبی بود؛ یعنی به غیر از حزب حاکم هیچ حزب مخالفی مجاز به شرکت در انتخابات نبود.

◀ امیدهای آمریکای لاتین

این نقاشی، جنگ آزادی بخش سیمون بولیوار در نبرد کارابوبو (۱۸۲۱) را نشان می‌دهد که موفق به کسب استقلال ونزوئلا شد. بولیوار بیشتر مناطق آمریکای جنوبی را از وجود اسپانیایی‌ها آزاد ساخت، اما زمین‌داران قدرتمند و ژنرال‌ها به سرعت امیدهایش را برای ایجاد حکومت‌های دموکراتیک جدید در قاره امریکای جنوبی نابود کردند.

حق رأی زنان

زنان در مقام شاه و ملکه فرمانروایی کرده و یا در پشت صحنه تاثیرگذار بوده‌اند، ولی هرگز در مجالس عصر باستان یا سده‌های میانه دارای حق رأی نبودند. در سدهٔ نوزدهم، برخی زنان حق رأی در انتخابات منطقه‌ای یا ایالتی را به دست آوردند، اما انتخابات ملی به روی زنان تا سال ۱۸۹۳ گشوده نبود، تا آن‌که در این سال زنان نیوزیلند سرانجام حق رأی کسب کردند. در سال ۱۹۰۵ فنلاند نیز به این کشور پیوست، اما زنان سوئیسی تا سال ۱۹۷۱ و زنان لیختن‌اشتاین تا سال ۱۹۸۴ حق دادن رأی نداشتند. در برخی کشورهای اطراف و اکناف جهان، زنان هنوز دارای حق رأی نیستند.

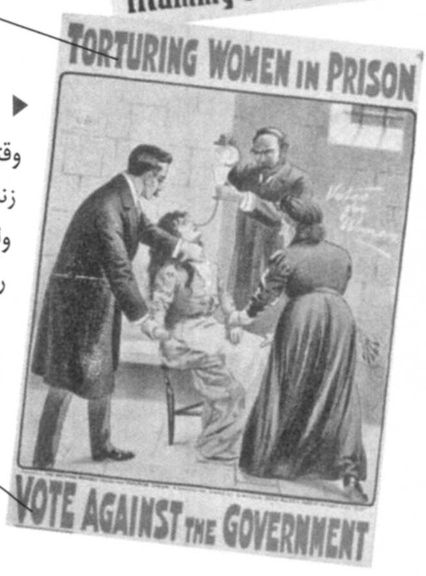

◀ حق رأی مادر

در انگلیس، مبارزه برای کسب حق رأی زنان در دههٔ ۱۸۳۰ آغاز شد. در سال ۱۸۸۷، اتحادیهٔ ملی جامعهٔ حق رأی زنان بنیان‌گذاری شد. مبارزه‌کنندگان بعدی شیوه های خشن را ترجیح می‌دادند. آنها در پوسترهایی مانند این مورد به نادیده‌گرفته شدن حقوقشان به عنوان مادر اعتراض کردند.

حق رأی مادر

اعتصاب غذای زنان در زندان

◀ اعتصاب غذا و تغذیه اجباری

وقتی طرفداران حق رأی زنان در انگلیس قانون را نقض کردند، زندانی شدند. بعد از سال ۱۹۰۱، بسیاری به اعتصاب غذا دست زدند، ولی مقامات زندان به زور و با کمک لوله به آنها غذا خوراندند. این روشی وحشیانه بود که به مرگ برخی از زنان منجر شد.

رأی مقابله با حکومت

◀ امیلین پاکنورست (۱۹۲۸-۱۸۵۷)

این شخص در سال ۱۹۰۳، اتحادیه اجتماعی و سیاسی زنان را بنیادگذاشت که اتحادیه‌ای تندرو بود. طرفداران حق رأی زنان پنجره‌ها را شکستند و ساختمان‌ها را آتش زدند. یکی از آنها، امیلی ویلدینگ داویسون، در یک مسابقهٔ معروف اسبدوانی، خود را جلوی اسب شاه انداخت و کشته شد.

دکمه‌هایی از مبارزه امریکائیان برای حق رأی زنان

◀ خواهران امریکایی

در امریکا، مبارزه برای حق رأی زنان در کنار مبارزه ضد برده‌داری رشد کرد. برده‌ای فراری به نام سوجورنور تروث (۱۸۸۳-۱۷۹۷) از استعدادی قوی در سخنرانی به نفع حقوق زنان برخوردار بود. در سال ۱۸۶۹، الیزابت کادی ستنتون (۱۹۰۲-۱۸۱۵)، انجمن حقوق برابر برای آمریکائیان را بنیان گذاشت. این جریانات در سال ۱۹۲۰ پیش از تغییر قانون اساسی آمریکا و اعطای حق رأی به زنان شکل گرفت.

نخستین جایگاه‌های رأی ◀

این نشان برنزی، در سال ۱۹۹۳ درمراسمی که کلیسای ملی نیوزیلند به یادبود یکصدمین سالگرد حق رأی زنان بر پا شده بود، ارائه گردید. این نشان به افتخار کیت شپارد (۱۹۳۴-۱۸۴۸)، رهبر مبارزانی که هزاران امضا در حمایت از حق رأی زنان جمع آوری کردند، ساخته شده است. پس از موفقیت در سال ۱۸۹۳، شپارد به سوی مبارزه برای اصلاحات انتخاباتی بیشتر مانند نمایندگی تناسبی(که برای هر اقلیت تعدادی نماینده منظور می شود) قدم برداشت که به معنی حفظ حقوق اقلیت ها در انتخابات بود.

کتی شبارد، مبارز ملی نیوزیلند

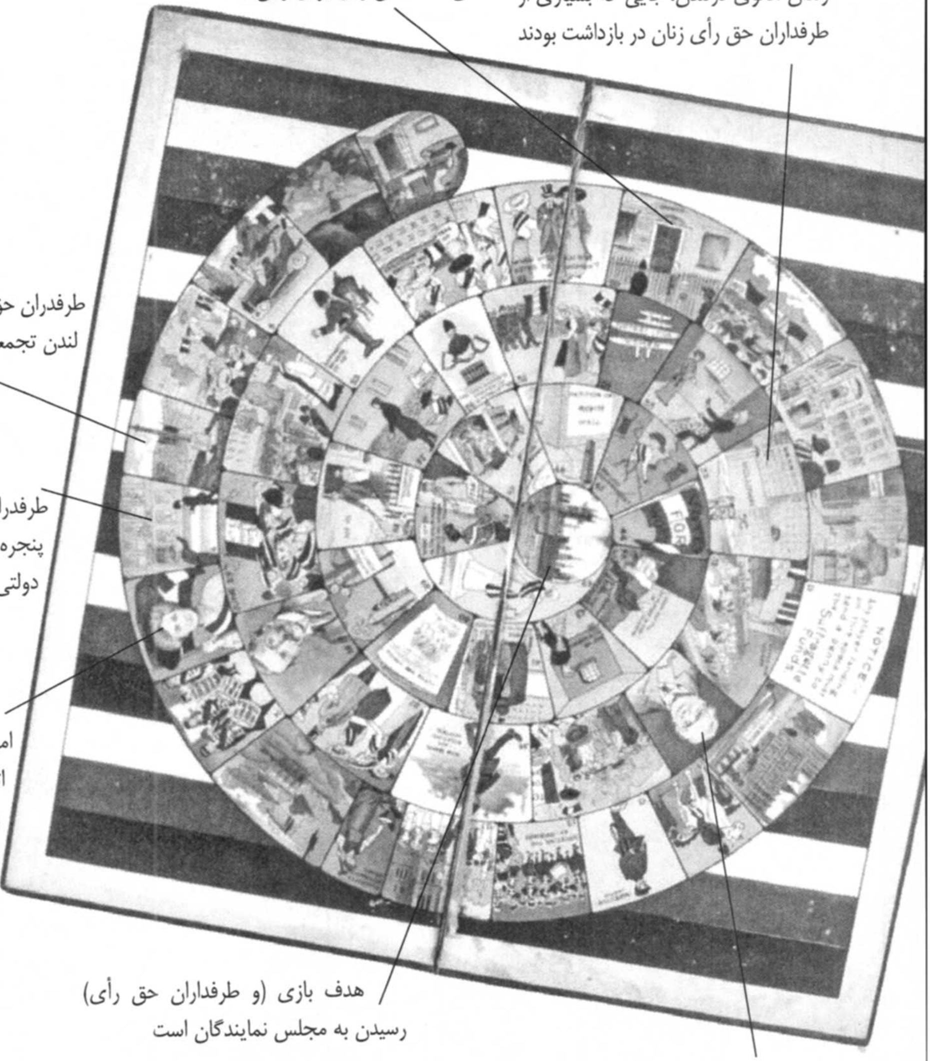
هواپیمای تازه اختراع شده اعلام می‌کند: «حق رأی برای زنان»

زندان هالوی درلندن، جایی که بسیاری از طرفداران حق رأی زنان در بازداشت بودند

طرفداران حق رأی در میدان ترافالگار لندن تجمعی سیاسی داشتند

طرفدران حق رأی پنجره‌های ساختمان‌های دولتی را شکستند

امیلین پانکورست، بنیانگذار اتحادیه اجتماعی و سیاسی زنان

هدف بازی (و طرفداران حق رأی) رسیدن به مجلس نمایندگان است

هربرت آسکویث، نخست وزیر انگلیس در ۱۹۱۹-۱۹۰۸

بازی حق رأی زنان ▲

در سال ۱۹۰۹ اتحادیه ملی زنان انگلیس این بازی صفحه‌ای را تهیه کرد و نام آن را پانکا اسکویث (برگرفته از نام امیلین پانکورست و نخست وزیر هربرت اسکویث) گذارد. در بازی، صحنه‌هایی از نبرد مبارزان خواهان حق رأی با حکومت نشان داده شده است. جنگ جهانی اول (۱۹۱۸-۱۹۱۴) نقطهٔ بازگشتی برای این مبارزه‌جویان به شمار می‌رود. به خاطر شرکت مردان در جنگ، بسیاری از زنان، عهده‌دار مشاغل مردانه شدند و این باعث تغییر نحوهٔ نگاه جامعه به زنان شد. زنان بالای سی‌سال در سال ۱۹۸۱ دارای حق رأی شدند. در سال ۱۹۲۹، تمامی مردان و زنان بالای ۲۱ سال دارای حق رأی شدند.

انقلاب سرخ

جنگ جهانی اول از ۱۹۱۴ تا ۱۹۱۸، امپراطوری‌ها، پادشاهی‌ها و جمهوری‌های موجود در سطح دنیا را درگیر ساخت و بیش از ۱۳/۵ میلیون کشته بر جای گذاشت. در دهه‌های ۱۹۲۰ و ۱۹۳۰، رکود اقتصادی به دنبال جنگ پیش آمد و مردم فرصت‌های زندگی و اقتصادی و کارگران مشاغل خود را از دست دادند. بسیاری به نظریه‌های سیاسی مانند مارکسیسم چشم دوخته بودند تا بتوانند توضیح و راه‌حلی برای مسائل موجود بیابند. احزاب دموکراتیک اجتماعی کوشیدند جامعه را اصلاح کرده آن را عادلانه‌تر سازند، ولی کمونیست‌های انقلابی (یا سرخ‌ها) سعی کردند سرمایه‌داری را ریشه‌کن سازند و به جای آن یک نظام اقتصادی با برنامه‌ریزی متمرکز تحت نظارت دولت ایجاد کنند. بر عکس دموکراسی‌های لیبرال،در «دموکراسی‌های خلقی» تنها نامزدهای حزب کمونیست می‌توانستند در انتخابات شرکت کنند. کمونیست‌ها مدعی بودند که حزب، نمایندهٔ راستین طبقهٔ کارگر است.

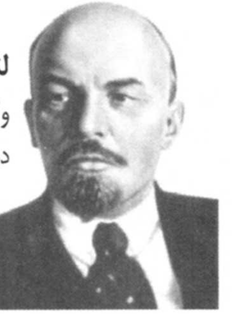
انقلاب اکتبر ▼

روسیه در سال ۱۹۰۵ دوما یا پارلمان را به وجود آورد، اما دوما هیچ اختیاری نداشت. در فوریه ۱۹۱۷ (بر اساس تقویم مدرن ماه مارس ۱۹۱۷) انقلاب مردم تزار یا امپراطور روسیه را سرنگون ساخت. حکومت جدید عمر کوتاهی داشت. خشم عمومی از مسائل اقتصادی و نقش روسیه در جنگ جهانی اول به حزب یا انقلابیون مارکسیست که خود را بلشویک می‌نامیدند کمک کرد در ماه اکتبر (نوامبر) ۱۹۱۷ قدرت را تسخیر کنند.

کارت پستالی که انقلاب اکتبر را نشان می‌دهد

بازوبند سرخ، نشان بلشویک

لنین و بلشویک‌ها ◀

ولادیمیر لنین (۱۹۲۴-۱۸۷۰) رهبر بلشویک‌های کمونیست بود. مانند مارکس وی نیز دموکراسی لیبرال و اصلاحات را مردود می‌انگاشت. به عقیدهٔ او تنها کارگران می‌توانند جامعه عادلانه را ایجاد کنند. قرار بود حزب کمونیست که برخوردار از کنترل متمرکز بود این آرمان را به تحقق برساند.

رأی به نفع حزب ◀

بعد از وقوع انقلاب کمونیستی و مرگ لنین بالاخره در سال ۱۹۲۸، ژوزف استالین (۱۹۵۳-۱۸۷۸) کنترل روسیه شوروی را به دست گرفت. در عکس بالا، وی رأی خود را در مسکو در سال ۱۹۳۷ به صندوق می‌اندازد. اگرچه در زمان حکومت استالین حق رأی همگانی برقرار بود ، ولی نامزدهای انتخاباتی توسط رهبران حزب کمونیست برگزیده می‌شدند و رقیبی در برابر این منتخبان وجود نداشت. استالین دیکتاتورانه و با اقتدار فرمانروایی کرد.

▶ اقدام جهانی

زنان عضو کارگران صنعتی جهان (IWW) در سال ۱۹۱۳ در شهر نیویورک راهپیمایی کردند. اعضای این سازمان عبارت بودند از: طرفداران اتحادیه‌های کارگری، سوسیالیست‌ها، کمونیست‌ها و آنارشیست‌ها

نشان شوروی که چکش (نماد کارگران صنعتی) و داس (نماد کارگران کشاورزی) را نشان می‌دهد.

نماد سال ۱۹۱۹ ارتش سرخ که داس و چکش را نشان می‌دهد

شوروی ▲

مدل دموکراسی انقلابیون شوروی بر اساس کمیته‌های کارگری منتخب به نام شوراها قرار داشت. هر شورا نمایندگان شورای بالاتر را برمی‌گزید. از سال ۱۹۲۲ تا سال ۱۹۹۱، روسیه بخشی از آنچه اتحاد جماهیرسوسیالیستی شوروی (یا اتحاد شوروی) نامیده می‌شد، بود.

نشان کمونیسم ▲

پس از ۱۹۱۷ امپراطوری پیشین روسیه صحنهٔ جنگ داخلی بین ارتش سرخ کمونیست‌ها به رهبری لئون تروتسکی و روس‌های سفید سلطنت‌طلب مورد حمایت کشورهای غربی شد. در سال ۱۹۲۲، ارتش سرخ کنترل روسیه را به دست گرفت

سال‌های جنگ سرد ◄

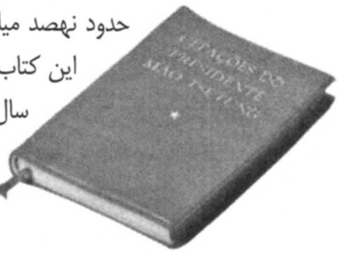
موشک‌های عظیم در سال ۱۹۶۲ در مسکو به نمایش گذاشته شده‌اند. طی جنگ جهانی دوم (۱۹۴۵-۱۹۳۹)، اتحاد شوروی هم‌پیمان دموکراسی‌های لیبرال غرب بود، اما از سال ۱۹۴۵ تا سال ۱۹۹۰، رقابت تسلیحاتی وحشتناک و تنش‌های شدیدی میان این کشورها بوجود آمد که به جنگ سرد معروف است، در یک سو، ایالات متحده آمریکا و متحدان آن قرار داشتند و در سوی دیگرتعداد فزاینده‌ای از دولت‌های کمونیستی صف‌آرایی کرده بودند.

◄ کمونیسم در چین

کمونیست‌های چینی در سال ۱۹۴۹ به قدرت رسیدند و دولتی تک‌حزبی پدید آوردند. زمین از مالکان بزرگ گرفته شده به روستائیان داده شد. در عرصه‌های آموزشی و خانه‌سازی هم پیشرفت‌هایی به دست آمد، اما اصلاحات در عرصهٔ صنعت فاجعه‌بار بود و میلیون‌ها تن از گرسنگی جان باختند. تصویررهبر کمونیست چین، مائو تسونگ (۱۹۷۶-۱۸۹۳) هنوز روی کاخ شاهنشاهی بیجینگ (راست) دیده می‌شود، ولی از زمان مرگ وی تا کنون، حزب کمونیست چین با سرعت شگفت آوری به سوی اقتصاد بازار تحت هدایت دولت حرکت کرده است.

◄ کتاب سرخ کوچک

حدود نهصد میلیون جلد از این کتاب کوچک از سال ۱۹۶۴ تا کنون به چاپ رسیده است. این کتاب حاوی اندیشه‌های مائو تسونگ در مورد «دموکراسی انقلابی» است. سالیان سال است که چینی‌ها خود را مکلف به خواندن این کتاب می‌دانند. مائو نیز مانند استالین، در زمان زمامداری خود، درست همچون امپراطوران گذشته، مورد تجلیل عمومی قرار می‌گرفت.

دیوار برلین ◄

پس از جنگ جهانی دوم، شهر آلمانی برلین به دو منطقه ــ شرق کمونیست و غرب سرمایه‌داری، تقسیم شد. در سال ۱۹۶۱ دیواری برای جلوگیری از فرار مردم از شرق به غرب ساخته شد. در سال ۱۹۸۹ یعنی سال پایان جنگ سرد، این دیوار تخریب گردید. اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۹۱ از هم پاشید و به چندین کشور کوچک و مستقل تجزیه شد.

پیشروی فاشیست‌ها

پایان جنگ جهانی اول در سال ۱۹۱۸ برای دنیا نه صلح، بلکه تلخی، خشونت سیاسی و مشکلات اقتصادی به دنبال آورد. دولت‌ها از سوی جنبش‌هایی که مخالف تمامی اشکال دموکراسی خواه و یا لیبرال خواه انقلابی بودند مورد حمله قرار گرفتند. فاشیست‌های ایتالیایی نام خود را از بستهٔ چوب و تبر (به ایتالیایی fasces-bundles) که نماد اقتدار دولت روم باستان بود گرفته بودند. حزب «نازی» (مخفف ناسیونال سوسیالیست) در آلمان در سال ۱۹۲۰ بنیانگذاری شد و احزاب مشابهی در دیگر کشورها به وجود آمدند. آنها از دیکتاتوری، دولت و جنگ تجلیل می‌کردند. شیوه حکومتی آنها پافشاری بر نژاد پرستی و سرکوب حقوق فردی و البته هر از چند گاهی از رأی‌گیری به مثابهٔ ابزاری برای کسب و افزایش قدرت سوء استفاده می‌نمودند، ولی در ایدئولوژی و اندیشه آنها استفاده از درگیری و خشونت بر هر شیوهٔ دیگری برتری داشت.

◄ دوچه

بنیتو موسولینی(۱۸۸۳-۱۹۴۵) معروف به دوچه «رهبر» جنبش فاشیست ایتالیا از سال ۱۹۱۹ بود. وی نظام انتخاباتی را به سود خود دستکاری و به ترساندن رأی‌دهندگان مبادرت نمود. او با ترساندن مردم از حاکمیت کمونیست‌ها و با پشتیبانی صاحبان صنایع بزرگ و ثروتمندان به قدرت دست یافت.

کلمه آلمانی به معنای یهود

◄ علامت یهود

در آلمان و سپس در کشورهایی که آلمان‌ها اشغال کردند، نازی‌ها یهودیان را مجبور کردند ستارهایی زرد، مانند ستارهٔ بالا به خود بچسبانند. گفته می شود نازی‌ها حدود ۶ میلیون یهودی را به قتل رساندند. همچنین به کشتن اسلاوهای رورنا، افراد ناتوان و مخالفان سیاسی دست زدند.

◄ فضای ترس

آلمان پس از شکست در جنگ جهانی اول، مجبور شد مبالغ هنگفتی به عنوان غرامت به طرف‌های پیروز بپردازد، ولی با بحران اقتصادی نیز دست به گریبان شد. پول در این موقع در آلمان هیچ ارزشی نداشت، زیرا تورم فزاینده ارزش آن را از بین می‌برد. بتدریج حکومت دموکراتیک تضعیف شد و نازی‌ها شروع به کسب محبوبیت کردند.

کودکان آلمانی با اسکناس‌های بی‌ارزش‌شده در سال ۱۹۲۳ (پیامد جنگ جهانی اول) بازی می‌کنند

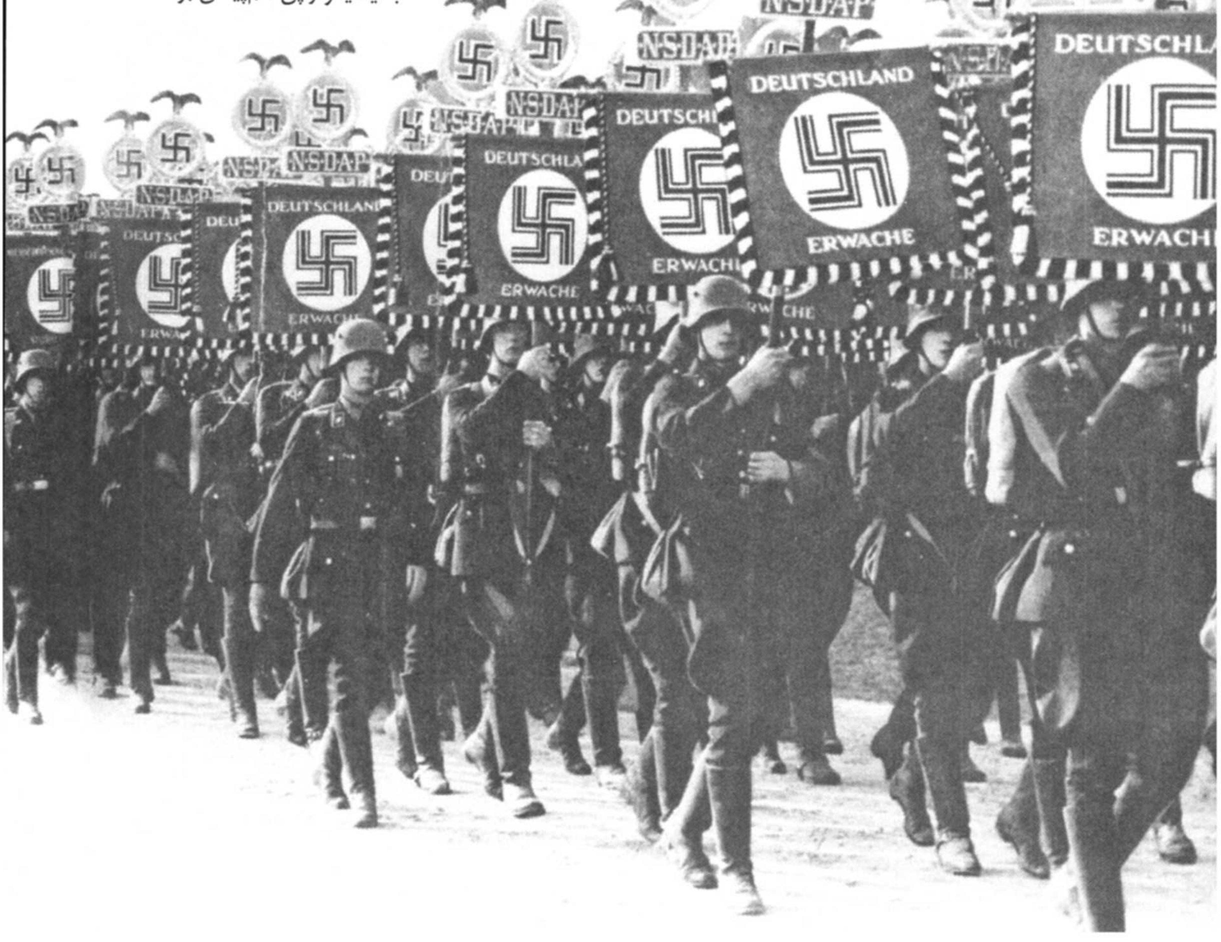

جنگ علیه فاشیسم ◄

بین سال‌های ۱۹۳۶ تا ۱۹۳۹ جنگ داخلی دراسپانیا جریان داشت. داوطلبانی از نقاط مختلف دنیا از حکومت جمهوری دموکراتیک اسپانیا حمایت می‌کردند. ولی فاشیست‌ها، ملی‌گرایان، و محافظه‌کاران به رهبری ژنرال فرانسیسکو فرانکو آنها را شکست دادند.

مسیر جنگ ▼

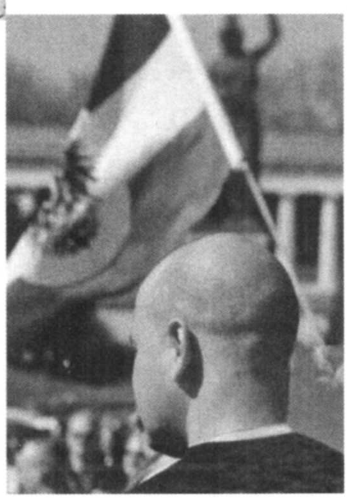
مردم آلمان پس از جنگ جهانی اول دوباره مسلح شدند، ولی رهبر آلمان نازی، آدلف هیتلر ارتش آلمان را نوسازی کرد. از سال ۱۹۳۸ وی با تجاوز به اتریش و چکسلواکی شروع به گسترش امپراطوری آلمان کرد. انگلیس و فرانسه در سال ۱۹۳۹ به آلمان اعلان جنگ دادند. در طول جنگ جهانی دوم (۱۹۴۵-۱۹۳۹)، آلمان با ایتالیا و ژاپن هم‌پیمان بود.

پیشوا ◀

آدلف هیتلر (۱۹۴۵-۱۸۸۹) معروف به پیشوا، «رهبر» نازی‌ها بود. وی عقیده داشت حکومت دموکراتیک «حکومت ابلهان و ناشایست‌ها» است.

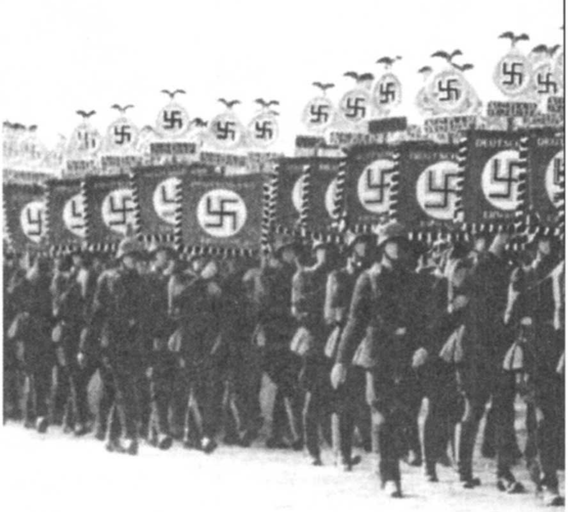

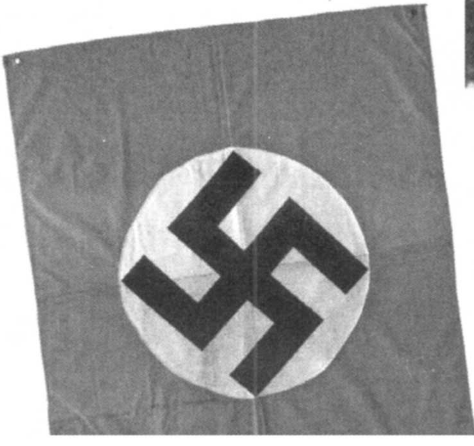
◀ نازی‌های امروز

در سال ۱۹۴۵، جنگ جهانی دوم، با مرگ موسولینی و هیتلر و شکست دولت نظامی‌گرای ژاپن پایان یافت. هنوز برخی از احزاب سیاسی اطراف و اکناف جهان ملی‌گرایی افراطی، فاشیسم و نژاد پرستی را دنبال می‌کنند، ولی بیشتر این گروه‌ها بسیار کوچک باقی مانده‌اند.

صلیب شکسته نازی‌ها ▼

نماد باستانی صلیب شکسته به عنوان نشان حزب نازی آلمان برگزیده شد. در ابتدا، نازی‌ها نظام دموکراتیک را برای کسب پیروزی به کمک تبلیغات، دروغ و ترور مخالفان‌شان مورد استفاده قرار دادند. در سال ۱۹۳۳ کنترل دولت را به دست گرفتند و توانستند دیکتاتوری بی رحمانه‌ای پدید آورده و دموکراسی را سرکوب سازند.

درسپتامبر ۱۹۳۳، سربازان بر اساس معیارهای نازی‌ها در نورمبرگ آلمان، رژه می‌روند

صرف نظر از رنگ

در روزگاران باستان، برخورداری از رأی و حقوق سیاسی وابسته به قومیت یا نژاد بود. در دههٔ ۱۹۳۰ ، نازی‌ها در آلمان با نفی حقوق اقلیت‌ها در زمینه رأی و سرانجام با انکار حق زندگی اقلیت‌ها کار خود را آغاز کردند. در سال ۱۹۴۸، دولت آفریقای جنوبی منکر هر گونه حق رأی برای سیاه‌پوستان و آسیایی‌تبارها شد، زیرا این انکار، بخشی از نظام جداسازی نژادی این کشور بود که به زبان افریقایی‌ها به آپارتاید معروف است. در ایالات متحده امریکا، امریکائیان افریقایی‌تبار در دهه‌های ۱۹۴۰، ۵۰ و ۶۰ مبارزه سیاسی مستمری را برای کسب حقوق اساسی مدنی دنبال کردند. قانون داشتن حق رأی در سال ۱۹۶۵ برای تاکید بر حقوقی که در سال ۱۸۷۰ کسب کرده بودند، تصویب و به اجرا گذاشته شد. بسیاری از بزرگ ترین مبارزه‌ها برای کسب حق رأی، در واقع مبارزه علیه محدودیت‌های نژادپرستانه در جوامع بوده است.

◀ اعتراض المپیک

در بازی‌های المپیک سال ۱۹۶۸، تامی اسمیت و جان کارلوس برندگان امریکایی مدال در دوی ۲۰۰ متر بودند که مشت خود را به علامت «قدرت سیاهان» بالا بردند. امریکاییان افریقایی‌تبار خواستار عدالت اجتماعی و اقتصادی و نیز حقوق مدنی خود بودند.

تحریم اتوبوس‌های امریکایی ◀

در عکس بالا روزا پارکس که یک امریکایی افریقایی‌تبار بود سوار بر اتوبوسی در مونتگمری، واقع در ایالت آلاباما، دیده می‌شود. در سال ۱۹۵۵، پارکس دستگیر و به دلیل امتناع از دادن صندلی خود به یک سفید پوست جریمه شد. در پاسخ، انجمن ملی پیشرفت رنگین پوستان (NAACP) تحریم اتوبوس‌های شهری را تا زمان لغو قانون جداسازی نژادی سازماندهی کرد. در آن زمان، مردم سیاه‌پوست برخی ایالت‌های جنوبی مجبور بودند در رستوران‌ها جدا از سفیدپوستان غذا بخورند و کودکان خود را به مدارس دیگری بفرستند. همچنین انواع روش‌ها برای جلوگیری از رأی دادن سیاهان طراحی و به کار گرفته می‌شد.

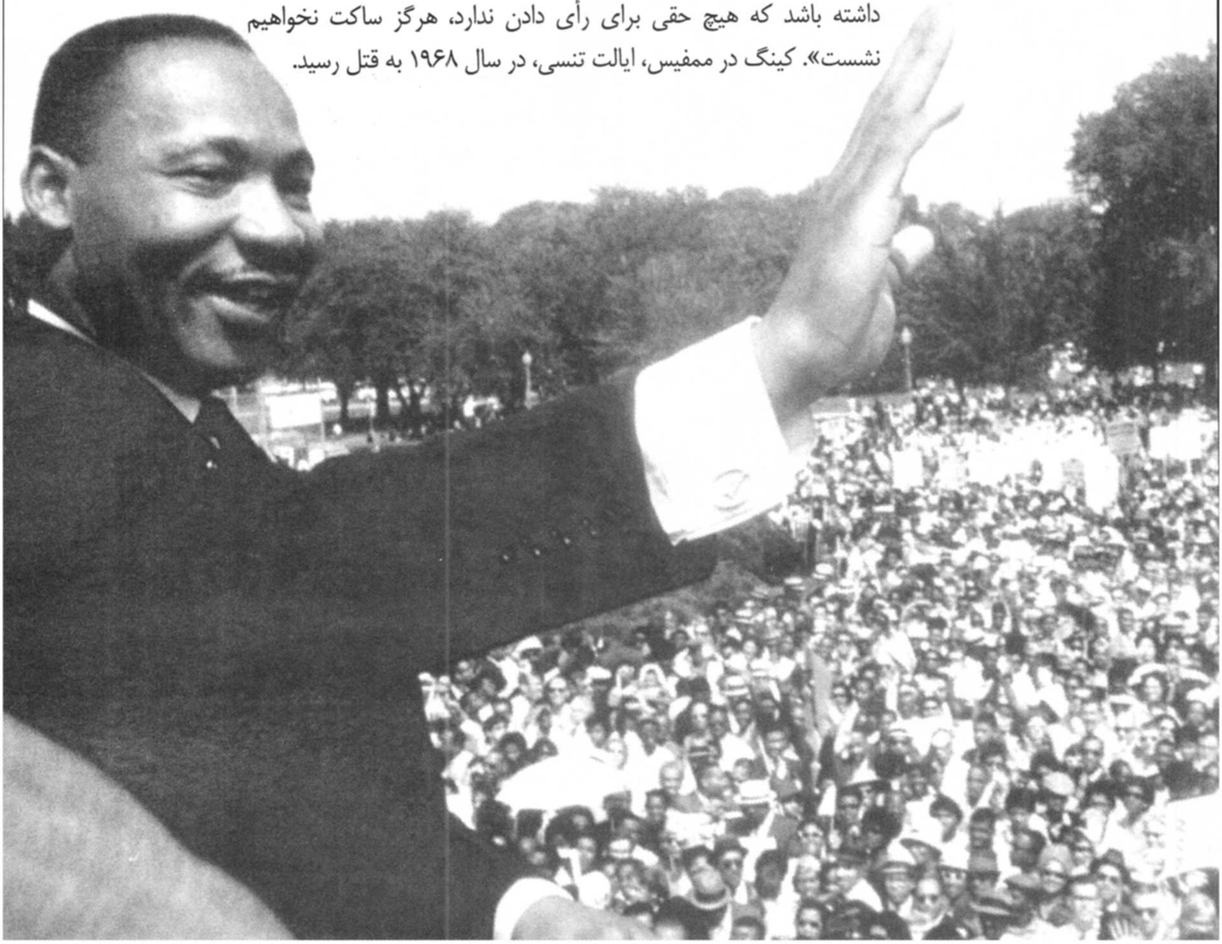

برافراشتن پرچم بومیان ◄

بومیان استرالیا مجبور بودند مانند دیگر استرالیاییها به خاطر حقوق انسانی و مدنی خود مبارزه کنند. این در حالی است که قدمت زندگی آنها در استرالیا به بیش از پنجاه هزار سال می‌رسید. در سال ۱۹۴۸ آنها به حق شهروندی مانند دیگر استرالیاییها دست یافتند، اما هیچ ایالتی حاضر نشد بدان‌ها حق رأی در انتخابات ایالتی واگذار کند. سرانجام در سال ۱۹۶۷، قانون جدیدی رسما برابری بومیان در جامعه سیاسی استرالیا را تضمین کرد.

مارتین لوتر کینگ و رویای عدالت ▼

فعال حقوق مدنی دکتر مارتین لوتر کینگ (۱۹۶۸-۱۹۲۹) در سال ۱۹۶۳ سیصد هزار معترض را در واشنگتن به خیابان‌ها آورد. وی اعلام کرد: «تا زمانی‌که سیاه‌پوستی در می سی سی پی نتواند رأی دهد و در نیویورک عقیده داشته باشد که هیچ حقی برای رأی دادن ندارد، هرگز ساکت نخواهیم نشست». کینگ در ممفیس، ایالت تنسی، در سال ۱۹۶۸ به قتل رسید.

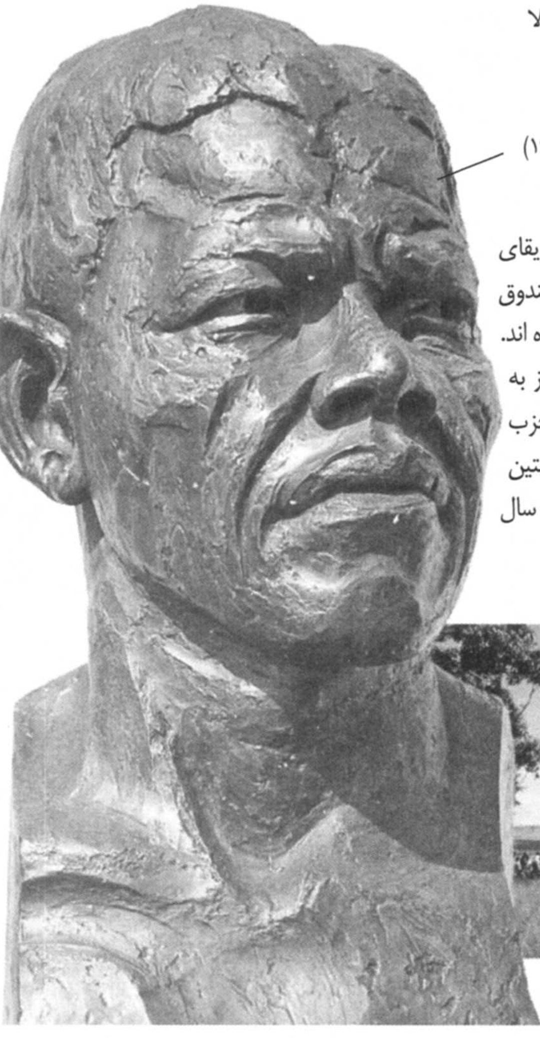

استرالیای چندقومیتی ◀

جلوی ساختمان پارلمان استرالیا در سال ۱۹۸۸ در کانبرا به افتخار مردم بومی این کشور موزائیک شده است. امروزه، رأی‌دهندگان استرالیایی از قومیت های مختلف این کشور هستند.

آپارتاید در آفریقای جنوبی ◀

در افریقا، نوادگان برخی از ساکنان سفیدپوست از اعطای حقوق دموکراتیک به اکثریت سیاه‌پوست خودداری می ورزیدند. این مسأله به جنگ در رودزیا (زیمباوه جدید) و سرکوب وحشتناک کنگره ملی افریقا به رهبری نلسون ماندلا انجامید که رهبر مبارزه علیه نظام آپارتاید بود. ماندلا ۲۸ سال از زندگی خود را در زندان گذرانید و حزب وی منحل شد. آزادی ماندلا در سال ۱۹۹۰ نشانگر پایان دوران آپارتاید بود.

مجسمه برنزی نلسون ماندلا (تولد ۱۹۱۸)

حق رأی همگانی ▼

در تصویر آفریقائیان در ترانسکی، منطقه‌ای در آفریقای جنوبی، دیده می شوند که برای ریختن رأی خود به صندوق در انتخابات همگانی و تاریخی سال ۱۹۹۴ صف کشیده اند. این نخستین بار بود که سیاهان افریقای جنوبی مجاز به رأی دادن شده بودند. تحت رهبری نلسون ماندلا، حزب کنگرهٔ ملی آفریقا برندهٔ ۶۲ درصد آرا شد. ماندلا نخستین رئیس جمهور سیاه‌پوست افریقای جنوبی بود که از سال ۱۹۹۴ تا سال ۱۹۹۹ خدمت کرد.

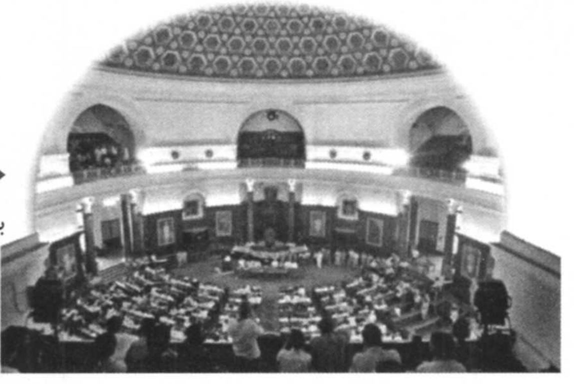
انتخاب مردم

در انتخابات عمومی هندوستان، چه کسی برنده خواهد شد؟
مردم در گوشه‌کنار خیابان بحث می‌کنند، روزنامه‌ها مملو از سرخط‌هایی در مورد این یا آن حزب است. در تلویزیون با سیاستمداران مصاحبه می‌شود، در پایان تنها رأی‌دهندگان می‌توانند نحوهٔ حکومت‌کردن را برگزینند. هندوستان بیش از یک میلیارد نفر جمعیت دارد و در سراسر این کشور، مردم در جایگاه‌های رأی‌گیری صف می‌کشند؛کاسبان در خیابان‌های شلوغ بمبئی، کشاورزان در روستاهای گرم و پر از گرد و غبار، و ماهیگیران در بندرهای گرمسیر، رأی دادن را با اهمیت می‌دانند. نظام سیاسی که در آن حکومت توسط مردم در انتخابات آزاد برگزیده می شود، دموکراسی نامیده می‌شود. هندوستان بزرگ‌ترین دموکراسی جهان رادارااست.

دموکراسی و آزادی ◄

مجسمه روبرو برای یادبود مهاتما گاندی (۱۹۴۸-۱۸۶۹) ساخته شده است. گاندی مبارزهٔ مدنی مسالمت آمیزی را علیه حاکمیت انگلیس در هندوستان سازماندهی نمود که در سال ۱۸۵۸ شروع و تا سال ۱۹۴۷ ادامه داشت. با حاکم‌شدن هندی‌ها بر سرنوشت خود، دموکراسی امکان رشد یافت و تحکیم شد.

◄ مجلس خلق

بیش از ۵۲۲ نمایندهٔ منتخب دارد که در لوک سابا (مجلس خلق) حاضر می‌شوند. این تصویریکی از مجلس‌هایی است که پارلمان هندوستان را درآنجا تشکیل می‌دهند. مجلس دیگر، رجیا سابا (شورای ایالت‌ها) نام دارد.

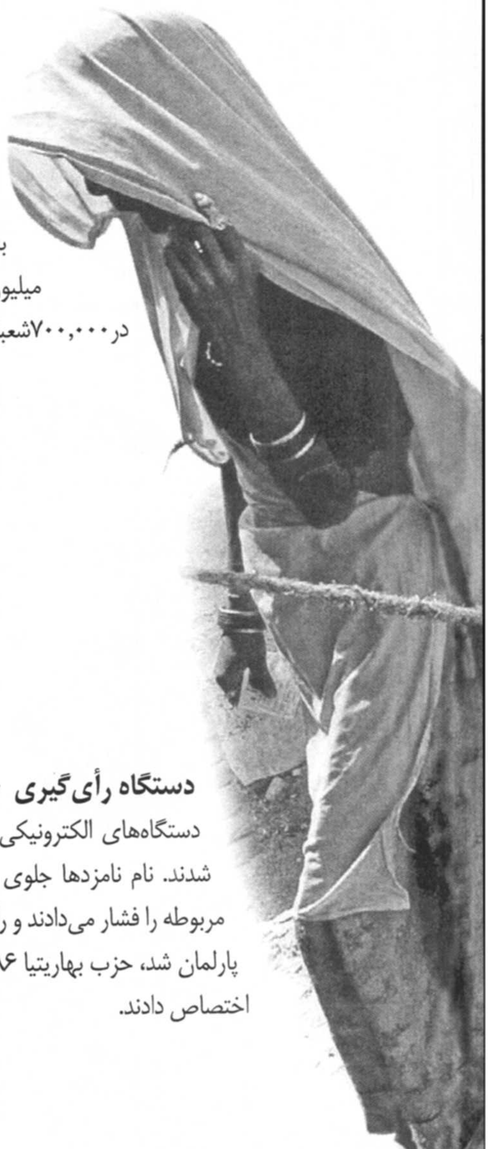
◀ جشن پیروزی

پرچم‌ها و پوسترهای پیروزی حزب به اهتزاز درآمده‌اند، حامیان حزب کنگره ملی هندوستان پیروزی رهبر خود سونیا گاندی در سال ۲۰۰۶ را جشن می‌گیرند. وی پس از متهم شدن به سوءرفتار، ازنمایندگی پارلمان استعفا کرد و سپس در انتخابات میان‌دوره‌ای که مابین انتخابات عمومی برای پرکردن کرسی‌های خالی پارلمان برگزار می‌شود، شرکت جست و موفق شد. نظام‌های سیاسی دارای احزاب مختلف ، نظام‌های چندحزبی یا چندگانه‌خواه (تکثرطلب) نامیده می‌شوند.

◀ نوبت رأی دادن ما

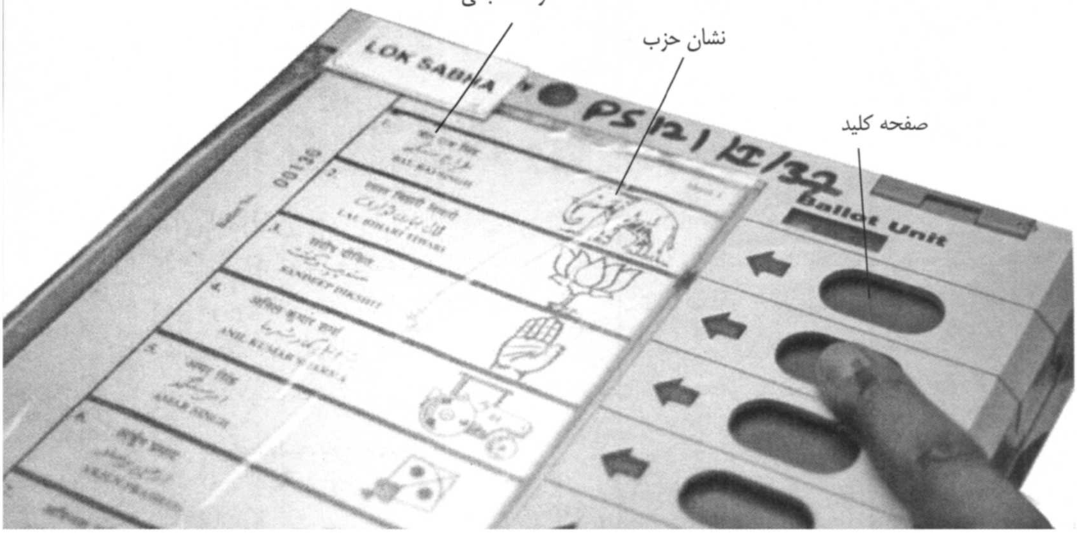
زنان از ایالت شمالی راجاستان در انتخابات عمومی سال ۲۰۰۴ هندوستان برای رأی دادن صف می‌کشند. انتخابات در پنج منطقه به مدت سه هفته ادامه داشت. تقریباً ۳۸۰ میلیون هندی، از کل ۶۷۵ میلیون نفری که ثبت نام کرده بودند، در این انتخابات رأی دادند. رأی گیری در۷۰۰,۰۰۰شعبهٔ اخذ آرا، صورت گرفت.

دستگاه رأی‌گیری ▼

دستگاه‌های الکترونیکی رأی‌گیری (EVM) در انتخابات عمومی هندوستان ۲۰۰۴، استفاده شدند. نام نامزدها جلوی نشان حزبی آنها درج شده بود. رأی‌دهندگان دکمهٔ نزدیک به نشان مربوطه را فشار می‌دادند و رأی اخذ می‌شد. در سال ۲۰۰۴، کنگره ملی هندوستان برنده ۲۱۶ کرسی پارلمان شد، حزب بهاریتیا ۱۸۶ کرسی را به دست آورد و دیگر احزاب سیاسی ۱۳۷ کرسی را به خود اختصاص دادند.

دستگاه الکترونیکی رأی‌گیری (EVM)

دموکراسی و عدالت ▼

دموکراسی ممکن است منصفانه‌ترین راه برای سازماندهی حکومت باشد، ولی ضامن ایجاد جامعه‌ای عادلانه نیست. هزاران سال، هندوستان به صورت جامعه‌ای تقسیم‌شده بین طبقات اجتماعی تغییرناپذیر به نام کاست، شناخته می‌شد. در سال ۲۰۰۶، زمانی که دولت هندوستان پیشنهاد کرد برخی از ظرفیت دانشگاه‌ها به افراد فقیر متعلق به پایین‌ترین کاست‌ها اختصاص یابد، این دانشجویان پزشکی که اهل ایالت آمریستار هستند، به اعتراض شدید دست زدند. آنها عقیده دارند، معیار ورود به دانشگاه باید توانایی افراد باشد. نه وابستگی آنها به طبقه و یا قوم خاصی هرچند فقیر و تهی دست

ندای اعتراض ▲

کارگران مراکز نگهداری کودک در سال ۲۰۰۷ در اعتراض علیه سیاست دولت هندوستان، به خیابان‌ها ریختند. رأی دهی مردم را قادر ساخت نمایندگان یا سیاست‌هایی را انتخاب کنند و در تصمیماتی که بر زندگی آنها اثرگذار است، دخالتی داشته باشند. اما، سیاست‌های جدیدی که اکثریت را راضی می‌کند ممکن است باعث ناخشنودی اقلیتی از مردم واقع شود. دولت خردمند، دولتی است که به این ندای اعتراض همچنین به ندای حامیان آنها توجه کند.

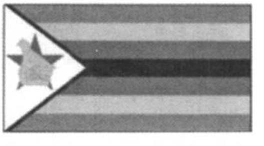
مبارزه‌های چندلایه

طی سدهٔ گذشته، حق رأی به بسیاری از گروه‌های اجتماعی و جمعیت‌هایی که پیش‌تر دارای نمایندگی نبودند، تعمیم یافته، لیکن مبارزه برای کسب حقوق انسانی و مدنی در بسیاری بخش‌های جهان تداوم یافته است. برخی کشورها، تحت حاکمیت دولت‌های سرکوبگر یا غیر منتخب و مخالف دموکراسی هستند که با استفاده از رعب و وحشت حکومت می‌کنند. اگر قرار باشد رای مردم عدالت و آزادی به همراه آورد، حکومت‌های دارای انتخابات دموکراتیک نیز باید به رعایت حقوق انسانی و حقوق بین‌الملل ملزم باشند.

مخالفان در زیمباوه ◄

حامیان جبههٔ خواهان تغییرات دموکراتیک (MDC) در زیمباوه، در حالی‌که به دلیل ترس از شناخته‌شدن چهره خود را پوشانده بودند، در تجمعی در زیمباوه، سال ۲۰۰۵، شرکت کردند. اعضای این جبهه توسط پلیس دستگیر و سرکوب شدند. جبههٔ اتحادیه ملی و افریقایی میهن‌پرستان (ZANUPF) حزب حاکم زیمباوه است که رهبری آن در دست رابرت موگابه می‌باشد. وی متهم به نقض حقوق بشر، محدودسازی آزادی سیاسی، و تقلب انتخاباتی شده است.

پرچم زیمباوه

◄ قیام برای حقوق انسانی

درسال ۱۹۸۹، به دنبال اعتراضات مردمی علیه دولت چین، این تصویر که مربوط به جوانی در میدان تیانانمن در برابر تانک های در حال حرکت است ، به عنوان نماد مخالفت در معرض تماشای مردم جهان از طریق تلویزیون قرار گرفت. در نتیجه، دولت چین تحت فشار بین‌المللی قرار گرفت تا به مسائل معترضان رسیدگی کند. اما، دولت کمونیست چین، اصلاحات دموکراتیک و نظام چند حزبی را قبول نکرد و به نادیده گرفتن حقوق اقلیت های سیاسی و مخالف ادامه داد.

ترجمه نوشته چنین است: «شهدای دموکراسی جاودان هستند

نوشته‌ای بر روی مرمر که در نزدیک سفارت چین در لندن جای دارد

میدان تیانانمن ◄

این یادبودی برای گرامیداشت رویدادهای پکن، پایتخت چین در سال ۱۹۸۹ است. دانشجویان و کارگران در میدان تیانانمن برای اعتراض علیه سیاست‌های دولت و فساد حاکم، و ایجاد اصلاحات، گرد هم آمدند. ارتش به روی معترضان آتش گشود و گفته می‌شود هزاران تن از معترضان کشته، مجروح یا دستگیر شدند.

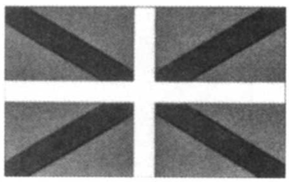

حجاب سنتی

ورقه رأی

انتخابات افغانستان ▲

در تصویر بالا زنی افغانی در حال رأی دادن در سال ۲۰۰۵ دیده می‌شود. در سال ۲۰۰۱، نیروهای امریکا و انگلیس برای سرنگونی حکومت طالبان در افغانستان متحد شدند. انتخابات پارلمانی بعد از سقوط طالبان انجام شد. در حکومت طالبان انتخابات وجود نداشت و زنان به شدت محدود شده بودند.

پرچم باسک

تروریسم چیست؟ ▲

تروریسم به معنای استفاده از خشونت برای ایجاد فضای ترس به منظور پیشبرد اهداف سیاسی است. تاکتیک‌های ترور مانند تاکتیک‌هایی که سازمان باسک، اتا، (که خواهان استقلال از اسپانیا است) استفاده می‌کند، عبارت است از بمب‌گذاری و قتل. تروریسم توسط گروه‌هایی از جناح‌های سیاسی با ایدئولوژی و اندیشه های بسیار گوناگون مورد استفاده قرار می‌گیرد.

سقوط صدام حسین ◄

در سال ۲۰۰۳، آمریکا و انگلستان به کشورعراق تجاوز کردند زیرا مدعی بودند این کشور در حال توسعه «سلاح‌های کشتار جمعی» است. چنین سلاح‌هایی هرگز در عراق یافت نشد، اما در اثر این تهاجم دیکتاتور خون‌آشام عراق، صدام حسین، از سریر قدرت سرنگون شد. در این تصویر، نیروهای امریکایی در حال پایین کشیدن مجسمه صدام دیده می‌شوند. انتخابات دموکراتیکی در سال ۲۰۰۵ برگزار شد، ولی این کشور شدیداً دستخوش آشوب و بی‌ثباتی شد. حکومت جدید در اثر بی ثباتی ناشی از حضور نیروهای خارجی، فعالیت نیروهای مقاومت و رقیبان نظامی داخلی که باقیمانده طرفداران جناح‌های سیاسی ناهمساز، و تروریست‌های طرفدار القاعده تضعیف شد.

◄ دستگیری به دلیل پیروزی در انتخابات

در سال ۱۹۸۸، اونگ سان سو کیی، اتحادیهٔ ملی دموکراسی را در برمه (میانمار جدید) بنیان‌گذاری کرد. حزب او در انتخابات سال ۱۹۹۰ پیروز شد، ولی فرمانروایان نظامی کشور از تسلیم قدرت به وی خودداری ورزیدند. اونگ سان سو کیی سال‌ها در حبس خانگی، زندان و دوری از خانواده به سر برده بود.

ونزوئلا و آمریکای لاتین ◄

اگرچه کشورهای غربی و در راس آنها آمریکا در ظاهر خواستار حکومت های دمکراتیک و مردمی در کشور های دیگر هستند. اما حفظ منافع اقتصادی شان و از جمله تامین مواد اولیه، علی الخصوص نفت برای صنایع شان، آنها را به دخالت در امور دیگر کشورها ترغیب می کند. در کشور ونزوئلا و بعضی از کشورهای آمریکای لاتین، حکومت های مردمی بر سر کار هستند. مخالفین حق اظهار نظر دارند. قوانین را پارلمان تصویب می کند ولی چون جهت گیری سیاسی این کشورها موافق آمریکا و دیگر کشورهای غربی نیست. بنابراین با ایجاد تنش های سیاسی و پشتیبانی از مخالفین سعی در روی کار آوردن دولت های طرفدار خود دارند.

نظام‌های دموکراتیک

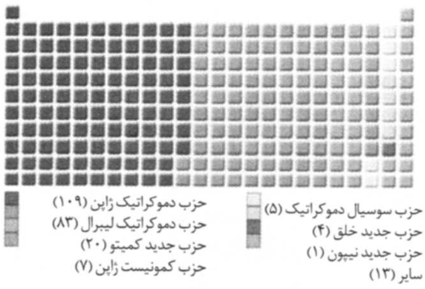
«گفته شده است که دموکراسی بدترین شکل حکومت، مگر برای تمامی کسانی که آن را آزموده‌اند، می‌باشد...» این‌ها سخنان سیاستمرد انگلیسی، وینستون چرچیل در سال ۱۹۴۷ بود.
حکومت دموکراتیک، می تواند انگیزه و اشتیاق عموم مردم را در تعیین سرنوشت و اداره امور جامعه افزایش داده واز توانایی و خلاقیت همه اقشار جامعه سود ببرد. این نوع حکومت می‌تواند شکل‌های بسیار متفاوتی از پادشاهی‌های مشروطه یا سلطنتی و خودکامانه که نقش کمتری برای تصمیم و نظرات مردم دارند، داشته باشد.
نظام‌های مختلف انتخاباتی در هر حکومت دمکراتیک می تواند وجود داشته باشد. این نظام انتخاباتی ممکن است موجب پیدایش دو حزب عظیم یا احزاب کوچک بسیاری شوند. اما، مهمترین تفاوت بین نظام‌های دموکراتیک در نحوه انتخاب رئیس جمهور است. در نظام ریاستی، رئیس جمهور رئیس دولت است و مستقیما توسط رأی‌دهندگان برگزیده می‌شود ولی در نظام‌های پارلمانیِ اعضای پارلمان که عضو احزاب مختلف هستند با اکثریت آرا رئیس جمهور را انتخاب می کنند و معمولاً حزبی که بیشترین رأی را آورده، رهبر آن حزب به ریاست دولت منصوب می‌شود.

دو مجلس ◄

برخی پارلمان‌ها از یک مجلس به نام مجلس نمایندگان تشکیل می شوند. برخی دیگر متشکل از دو مجلس پایین‌تر و بالاترند که مجلس بالاتر همیشه قوانین مصوب در مجلس پایین‌تر را بررسی و بازنگری می کند. در این تصویر هر دو مجلس پارلمانی فرانسه در سال ۲۰۰۵ برای برگزاری نشستی ویژه جهت بحران پیرامون تغییرات قانون اساسی فرانسه گرد آمده‌اند. این نشست در برابر کاخ سلطنتی ورسای برگزار شد.

◄ تشکیل حکومت

در انتخابات مجلس مشاوران ژاپن سال ۲۰۰۷، حزب دموکراتیک ژاپن برنده بیشترین کرسی‌ها شد ولی در مجلس اکثریت را به دست نیاورد. اگر حزبی بتواند بیش از ۵۰ درصد کرسی‌ها را به دست آورد می‌تواند خود تشکیل دولت داده به تصویب قوانین بپردازد. اگر هیچ حزبی به تنهایی نتواند کرسی‌های لازم را برای تشکیل دولت به دست آورد و دارای اکثریت قاطع نشود، دو یا چند حزب ممکن است با یکدیگر ائتلاف کرده دولت تشکیل دهند.

قوه قضائیه چیست؟ ◄

گرچه کار دولت اجرای قوانین است، ولی مدیریت قضا به عهدهٔ او نیست. این وظیفه به عهدهٔ قوه قضائیه (قاضیان یا دادرسان) گذارده شده است که مستقل از دولت (قوه مجریه) هستند. قاضیان معمولا به این سمت گمارده می‌شوند، ولی در برخی کشورها قاضیان انتخابی هستند. قاضیان در دادگاه های برخی کشورها لباس رسمی به تن می کنند.

نظام پارلمانی ◄

هلند مانند انگلستان دارای نظام پارلمانی است. در نظام پارلمانی، اعضای حزب (یا حزب‌های) برنده در انتخابات، رهبری را انتخاب می کنندکه سمت نخست وزیری را خواهد داشت. نخست وزیر به نوبهٔ خود هیأت وزیران را انتخاب می‌کند که در مورد سیاست‌ها و اجرای آنها تصمیم‌گیری می کنند. نخست‌وزیر رئیس دولت است، اما ممکن است در این گونه کشورها، علاوه بر نخست وزیر یک رئیس کشور هم وجود داشته باشد که نقش او اصولاً نقشی تشریفاتی است. در هلند، سلطنت مشروطه بر قرار است و رئیس آن کشور ملکه بیاتریکس (تصویر سمت چپ) است.

روز قانون اساسی ▼

پرچم‌ها به نشانه جشن روز قانون اساسی بلژیک در ۱۷ ماه مه بالا می‌روند. قانون اساسی مجموعه‌ای از قوانین است که نحوهٔ حکومت کردن در یک کشور را مشخص می‌سازد. ممکن است قانون اساسی در بعضی از مقاطع تاریخ هر ملت مجدداً تصویب گردد یا بر عکس به چالش کشیده شده و بعضی از مواد آن مورد بازبینی قرار گیرد. برخی از کشورها مانند انگلستان دارای قانون اساسی نوشته‌شده نیستند و قانون اساسی آنها به صورت عرفی است.

چکش چوبی، قاضیان امریکائی برای ایجاد نظم در دادگاه از آن استفاده می‌کنند.

مدیریت ▲

انجام امور حکومتی وظیفهٔ بخش عمومی و به اصطلاح دولتی و یا نهادهای مدنی است. در برخی کشورها، کارمندان بخش عمومی از سوی دولت بر اساس وابستگی‌های سیاسی گمارده می‌شوند. در برخی دیگر، از آنها انتظار می‌رود مستقل از احزاب سیاسی باشند. بخش عمومی در کشور چین بیش از ۲۰۰۰ سال قدمت دارد. این مهر رسمی به ۱۷۰۰ سال پیش بازمی‌گردد.

انتخابات ریاست جمهوری ◀

در ایالات متحده، هر حزب پس از انتخاباتی اولیه که در هر ایالت برگزار می‌شود، نامزد خود را برای احراز پست ریاست‌جمهوری برمی‌گزینند. سپس کل کشور در انتخابات ریاست‌جمهوری شرکت می‌کند. نشان زیر را حامیان تد روزولت در انتخابات سال ۱۹۰۴ به سینه نصب کرده بودند.

تئودرو «تدی» روزولت نام خود را به اولین خرس تدی داد

اختیارات رئیس جمهور ◀

ایالات متحده کشوری دارای نظام جمهوری است که بر اساس نظریهٔ دموکراسی ریاستی سازماندهی شده است. جرج دابلیو بوش، دوبار در سال‌های ۲۰۰۰ و ۲۰۰۴ به ریاست جمهوری رسید. رئیس جمهور در مقام رئیس قوه مجریه، رئیس دولت و سرفرماندهی ارتش، دارای اختیارات قابل توجهی است ، اما ممکن است با کنگره‌ای روبه‌رو شود که حزب مخالف در آن دارای اکثریت باشند. این اتفاق برای بوش در سال ۲۰۰۶ رخ داد. این مسأله نمی‌تواند در دموکراسی‌های پارلمانی مانند انگلستان روی دهد.

یک دولت چه وظیفه‌ای انجام می‌دهد؟ ◀

وظیفهٔ یک دولت انتخابی اجرای قوانین است. قوانین جدید به پارلمان تقدیم و رأی‌گیری می‌شود. وزیران دولت نیز به مدیریت اقتصاد، آموزش، بهداشت، رفاه، دفاع و روابط خارجی می‌پردازند. در این تصویر ، پرزیدنت ولادیمیر پوتین (چپ) با نخست وزیر ژاپن، یوچیرو کویزومی (راست) در سال ۲۰۰۵ ملاقات می‌کند.

سرچشمهٔ قدرت

مجلس‌های ملی قانون‌گذاری یا پارلمان‌ها معمولاً در ساختمان‌های عظیمی جای گرفته اند که دارای ادارات دولتی و حزبی، اتاق کمیته‌ها، و دفترهای نمایندگان مردم هستند. مهم‌ترین اتاق، تالاری است که نمایندگان در آن به مباحثه و رأی‌گیری پیرامون قوانین جدید یا سیاست‌های دولت می‌پردازند. شیوهٔ آماده‌سازی قوانین و رأی‌گیری دربارهٔ آنها از کشوری به کشور دیگر متفاوت است. رویه‌های رأی‌گیری باید منصفانه بوده و با شمارش درست انجام گیرد. نمایندگان در مجموع به حزب خود رأی می‌دهند، ولی درصورتی که موافق سیاست خاصی نباشند ممکن است با حزب خود نیز مخالفت‌جویی کنند. مقامات حزبی (که در برخی کشورها به شلاق معروف‌اند) می‌کوشند هنگام اخذ رأی با نمایندگان به طور خصوصی گفتگو کرده و اعضاء حزب خود را در تصمیم گیری ها یکپارچه نگاه دارند.

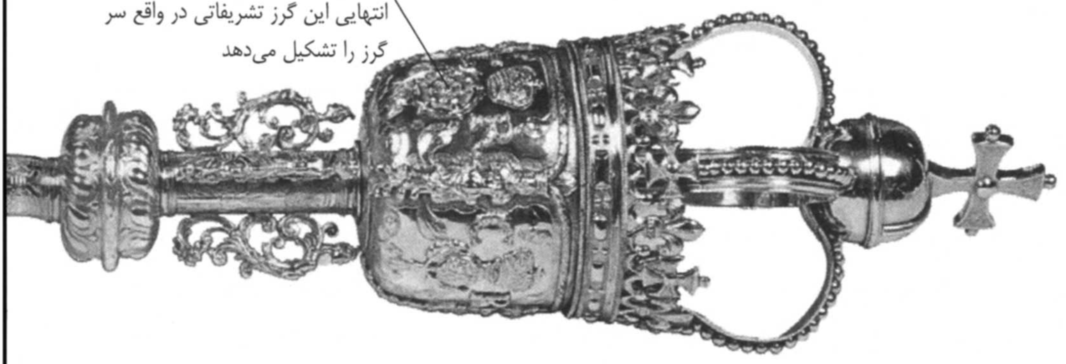
◄ تندخویی بالا می‌گیرد

حین رأی‌گیری در پارلمان تایوان سال ۲۰۰۷ میان اعضا دعوایی در می‌گیرد. مباحثات پارلمانی عموماً بر اساس قواعد و رویه‌های سختی انجام می‌گیرد. اغلب، رئیس مجلس ریاست مباحثات را به عهده دارد. کرسی‌های برخی مجالس قانون‌گذاری به شکل بادامی یا شکل دایره چیده شده‌اند. در برخی دیگر کرسی‌های دولت و جناح مخالف روبه‌روی یکدیگر واقع شده‌اند.

حکومت محلی ◄

این تالار شهرداری در نرماندی فرانسه است. اغلب سه لایهٔ قانونگذاری در حکومت های دموکراتیک وجود دارد. مجلس سنا و مجلس قانون‌گذاری ملی و شوراهای محلی این سه لایه را تشکیل می دهند. ممکن است شوراها در سطح روستا، شهرهای کوچک و بزرگ، بخش‌ها، یا سازمان‌ها وجود داشته باشند. در کل، شوراها دربرگیرندهٔ اعضای انتخابی و کارمندان هستند که درگیر امور و نیازهای محلی مانند برنامه‌ریزی، جمع‌آوری زباله، سیاست‌گذاری، یا مدارس می باشند. شوراها اختیارات قانون‌گذرای و مالیاتی اندک و محدودی دارند.

تاج، نماد اقتدار پادشاهی است، قسمت انتهایی این گرز تشریفاتی در واقع سر گرز را تشکیل می‌دهد

محل وضع قوانین ▼

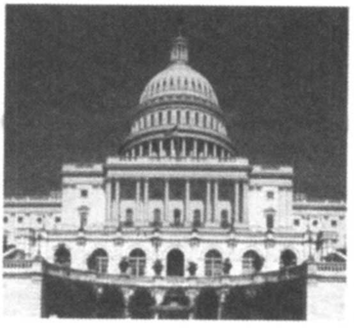
قوهٔ مقننه یک کشور معمولاً البته نه همیشه، در پایتخت آن کشور واقع است. در کشورهای مختلف نام‌های مختلفی مانند پارلمان، اقشار کل، کنگره، شورا، مجلس یا هیأت نمایندگان بر آن نهاده می‌شود. برخی کشورها مانند امریکا، استرالیا و آلمان فدراسیونی از ایالت‌ها یا ممالک کوچک‌تر هستند. فدراسیون دارای قوهٔ مقننه فدرالی است، ولی هر ایالت نیز دارای قوهٔ مقننهٔ خاص خود است. برخی از کشورهای غیر فدرال تا حدودی خودمختاری به مناطق یا سرزمین‌های درون خود بخشیده‌اند، مثلاً انگلستان در شمال ایرلند، ولز و اسکاتلند چنین روشی را اتخاذ کرده است.

کانادا ▲

پارلمان کانادا در شهر اوتاوا، ایالت اوناریو، قرار دارد و متشکل از دو مجلس است. مجلس منتخب عوام که دارای بیشترین قدرت است. مجلس دوم مجلس سنا است که فرماندار کل کانادا از سوی پادشاه، نمایندگان آن را بر می‌گمارد.

ایالات متحده ▲

ایالات متحده دارای قوهٔ مقننهٔ فدرال به نام کنگره است که در شهر واشنگتن دی سی قرار دارد. کنگره متشکل از مجلس پائین‌تر به نام مجلس نمایندگان و مجلس بالاتر به نام سنا است. هر قانون جدیدی باید به تصویب هردو مجلس برسد.

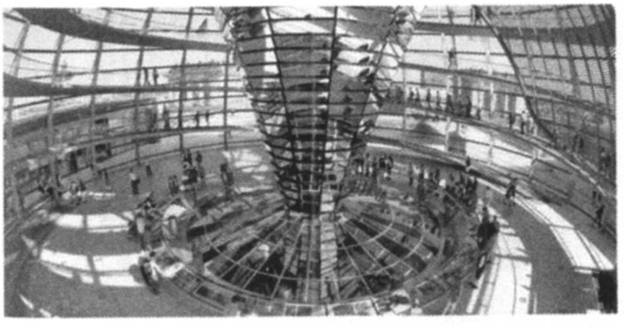
نماد اقتدار ▲

در مجلس عوام انگلستان ممکن نیست هیچ مباحثه‌ای پیش از انتقال گرز تشریفاتی به مجلس انجام گیرد. انگلستان دارای نظام پادشاهی مشروطه است و گرز نماد باستانی اقتدار شاهی است. گرز به اعضای پارلمان یادآورد می‌شود که روزگاری شاه اقتدار خود را به نمایندگان واگذار کرده است. هنوز هم در شروع هر پاییز وظیفه گشایش نشست جدید پارلمان، به عهده شاه و به عنوان مقام رئیس دولت است.

نیوزیلند ▲

نیوزیلند دارای نظام پادشاهی مشروطه و سیستم تک‌مجلسی است. مجلس نمایندگان، در شهر ولینگتون قرار دارد. در ساختمان «مجمع» (بالا)، ادارهٔ نخست‌وزیری و کابینه قرار دارد، ولی مباحثات مربوط به قانون‌گذاری در ساختمان پارلمان انجام می‌شود.

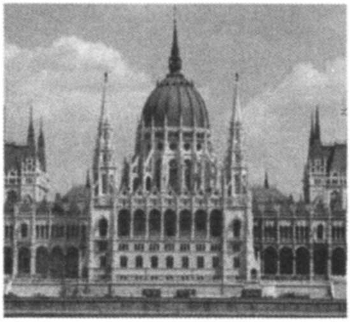
آلمان ▲

این گنبد مدرن، ساختمان رایشتاگ ساخته شده در سال ۱۸۹۴ در برلین است که مجلس پایین‌تر پارلمان آلمان را تشکیل می‌دهد. آلمان جمهوری فدرال است. رئیس جمهور، رئیس کشور و صدراعظم، رئیس دولت است. مجلس پایین‌تر بوندستاگ «شورای فدرال» نامیده می‌شود. مجلس بالاتر بوندسرات مجلس ایالت‌های آلمان خوانده می‌شود.

ژاپن ▲

ساختمان شورای ملی ژاپن در شهر توکیو قرار دارد. پارلمان ملی ژاپن دارای دو مجلس، مجلس نمایندگان و مجلس شورا ست. ژاپن دارای نظام پادشاهی مشروطه است. امپراطور رئیس کشور و نخست وزیر رئیس دولت است.

مجارستان ▲

ساختمان پارلمان مجارستان مشرف بر رودخانه دانوب است که در قلب شهر بوداپست جریان دارد. مجارستان دارای نظام جمهوری و پارلمان ملی تک‌مجلسی به نام اُرزیگیلیس است که انتخاب رئیس کشور را نیز به عهده دارد. رئیس دولت نخست وزیر است.

مردم در برابر دولت ▲

برج ساعت مجلس یا پارلمان انگلستان با ناقوس معروف خود (بیگ بن) نشان پرآوازه‌ای برای شناسایی شهر لندن است. در فوریه سال ۲۰۰۳، بزرگ‌ترین تظاهرات اعتراضی عمومی در تاریخ انگلستان پیرامون آن شکل گرفت. بیش از یک میلیون نفر علیه پیشنهاد دولت برای تهاجم به عراق راهپیمایی کردند. در یک حکومت دموکراتیک، دولت باید از نظر سیاسی بین اقتدار خود و مخالفان عمومی در بیرون از پارلمان توازن ایجاد کند.

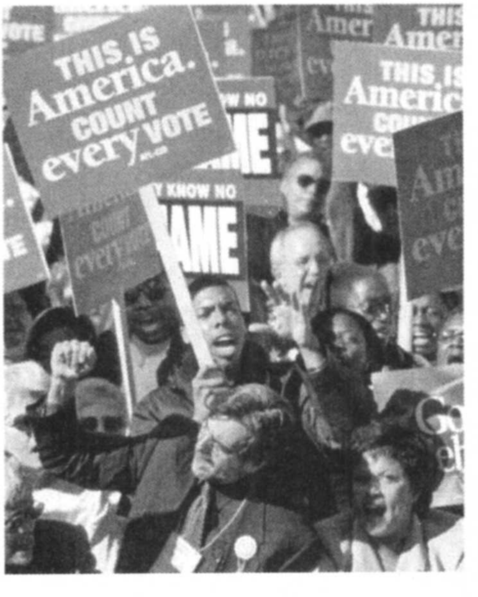
دلیل رأی دادن مردم

رأی دادن راهی برای تصمیم‌گرفتن است.حتی گروه اندکی از مردم، مانند یک خانواده ممکن است هنگام تصمیم گیری در مورد موضوع خاصی، به دشواری بتوانند به نتیجه برسند. در گروه‌های بزرگ‌تر رسیدن به توافق حتی دشوار تر است چه رسد به یک جامعه بزرگ. سوالاتی همچون «چه باید کرد؟»، «چگونه باید اقدام کرد؟»، یا «چه کسی باید چه کاری انجام دهد؟» پرسش‌هایی هستند که می‌توانند به مشاجره یا بی‌تصمیمی منجر شوند. یک راه حل منازعه و حرکت به جلو، دادن پیشنهاد به وسیله رأی دادن همگان است. این اصل بنیادین دموکراسی است که رأی همگان برابر شمرده شود و پیشنهادی که بیشترین آرا را به دست آورد پیشنهاد مطلوب‌تر است و باید اجرا شود.

انتخاب براساس شانس ◄

کشیدن نی یک راه برای تصمیم‌گیری گروهی است. هرکس شانس برابری با دیگران دارد و ممکن است نی کوتاه‌تر نصیب وی شود. برخی از مقامات در یونان باستان با همین شیوه بخت‌آزمایی برگزیده می‌شدند. روش شانسی منصفانه است ولی گرفتن تصمیم آگاهانه بر این اساس ممکن نیست.

◄ مشارکت

شهروندان ایالت فلوریدا شیوه شمارش آرا در انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰ امریکا را زیر سوال می‌برند. دموکراسی اگر بخواهد موفق باشد باید تمامی شهروندان امکان یابند رأی دهند و آمادگی مشارکت داشته باشند. سامانه سیاسی باید منصفانه بوده و آنچه وعده می‌دهد را اجرا کند. مردم تنها زمانی زحمت رأی‌دادن را به خود هموار می‌کنند که عقیده داشته باشند واقعاً می‌توانند بر امر سیاست‌گذاری موثر بوده یا تغییری ایجاد کنند.

یانوکویچ

انقلاب نارنجی ▲

دموکراسی چندحزبی می‌تواند احزاب سیاسی خشن و تندرو را بتدریج آرام ساخته و آنها را در روند مشارکت عمومی قرار دهد. انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۴ اوکرائین به شدت مورد مناقشه و اختلاف رأی دهندگان بود. حامیان ویکتور یوشنکو (بالا) به انتخاب ویکتور یانوکویچ که حامیانش در سمت راست نشان داده شده‌اند، خشمگین بودند. انتخابات دوباره برگزار شد و این بار یوشنکو پیروزی را اعلام کرد.

نه رأی، نه آزادی ◀

برخی از حکومت‌ها بدون انتخابات عادلانه یا نمایندگی مردم در مجلس، فرمانفرمایی می‌کنند. حکومت‌هایی که قدرت کامل یا مطلق را در دست دارند حکومت‌های توتالیتر یا تمامیت‌خواه نامیده می‌شوند. در سال ۱۹۴۹، نویسنده انگلیسی، جرج اورول، در داستان آینده‌بینانه خود به نام ۱۹۸۴، این‌گونه دولت‌های غیرآزاد را تصویر کرد، در آن داستان این گونه دولت‌ها همواره در حال جنگ و تحت حاکمیت دیکتاتوری به نام برادر بزرگ‌تر قرار داشتند. داستان مزبور در سال ۱۹۵۶ به قالب فیلم سینمایی درآمد که مردمی را تحت مراقبت دائمی برادر بزرگ‌تری نشان می‌داد که برای این کار از ابزار شنود و نظارت استفاده می‌کرد.

روورند یان پیسلی (دی‌یوپی)
نخستین وزیر ایرلند شمالی

مارتین مک گینس (شن فن) نخستین
معاون رئیس جمهور ایرلند شمالی

تقسیم قدرت برای صلح ▲

اگر پیکار داخلی موجب شکاف در یک دولت شود، ممکن است حکومت بین جناح‌های مخالف تقسیم شود. در سال ۲۰۰۷، دشمنان قدیمی از جناح شن فن و حزب اتحادگرای دموکراتیک (دی‌یوپی) پذیرفتند دوشادوش یکدیگر در مجلس ایرلند شمالی فعالیت کنند.

بلند کردن دست ؛یعنی آری

آیا همه موافق‌اند؟ ▲

کارگران یکی از کارخانه‌های فرانسه دست های خود را به علامت موافقت با پیشنهاد اعتصاب بالا می‌برند. رأی عمومی به طور مستقیم در مورد یک خط‌مشی، با بالابردن دست‌ها، تنها زمانی ممکن است که بعداً جلسه یا نشستی تقریباً کوچک برای شمارس درست آرا برگزار شود.

سیاست‌های حزبی

چندگانه‌باوری یا نظام چندحزبی، در واقع تنها الگوی کشورهای دموکراتیک نبوده است. نخستین رئیس جمهور امریکا، جرج واشنگتن با این نظام مخالف بود. وی مدعی بود احزاب سیاسی بین مردم شکاف ایجاد می‌کنند. برخی از نامزدهای انتخاباتی برای پرهیز از ارتباط با احزاب، به صورت مستقل به رقابت می‌پردازند، اما بیشتر کشورهای جهان نظام سیاسی چندحزبی را پذیرفته و آن را بخش جدایی‌ناپذیر از دموکراسی خود قلمداد کرده‌اند. اعضای یک حزب دارای ایدئولوژی‌ها یا اندیشه‌های سیاسی مشابهی هستند. اعضای عادی حزب به انتخاب نامزدها برای شرکت در انتخابات، تهیهٔ بودجه و امکانات مالی، مبارزات انتخاباتی نامزدها، و حضور در کنفرانس‌هایی که سیاست حزب در آن تعیین می‌شود، کمک می‌کنند. اعضا دربارهٔ تمامی مسائل سیاست‌گذاری توافق نظر ندارند، بنابراین ممکن است تنها به خاطر حفظ یکپارچگی در حزب با دیگر اعضا سازش کنند. مهم است که رهبران حزب به نظرات اعضای حزب توجه کنند، زیرا احزاب دموکراتیک هستند.

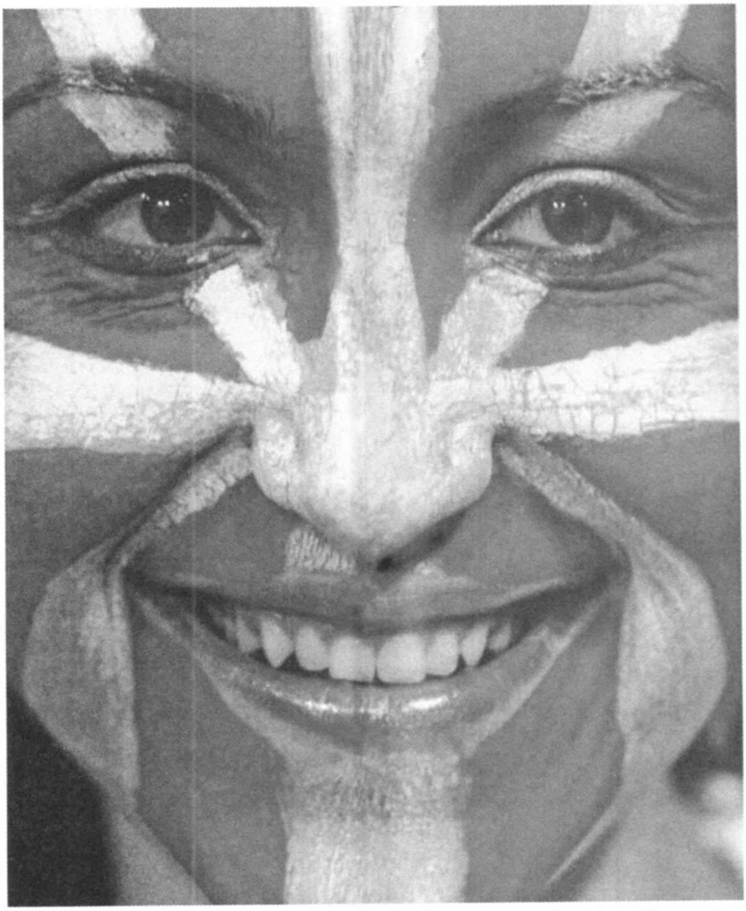
گل رزنشان، نشان نمادین حزب

ایمان حزبی ▲

تصویر بالا، جشن ملی حزب ملی دموکرات را در بوستون در سال ۲۰۰۴ نشان می دهدکه اعضای حزب از ایالات های مختلف آمریکا درآن شرکت کرده اند. چنین تجمعاتی فرصتی برای احزاب سیاسی جهت ایجاد روحیه و اتحاد بین اعضا، تامین کمک های مالی و نشان دادن اعتماد به مردم را افزایش می دهد. برخی از این‌گونه وقایع گاه برای نمایش تلویزیونی تدارک دیده می‌شوند. اما، ممکن است بادکنک‌ها و دسته‌گل‌ها، کار واقعی سیاسی ـ یعنی توسعه واقعی اندیشه‌ها و سیاست‌های عملی اعضای حزب ـ را تحت تاثیر خود قرار دهد.

وفاداری‌های حزبی ▲

یکی از حامیان حزب دموکرات برای اتحاد مقدونیه، چهرهٔ خود را به رنگ پرچم ملی مقدونیه رنگ‌آمیزی کرده است. وی در تجمع شهر اسکوپی، پایتخت جمهوری مقدونیه در یوگسلاوی پیشین، حین انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۴، شرکت کرده بود. احزاب می‌توانند موجب جلب وفاداری‌ها یا بر عکس مخالفت قدرتمند افراد نسبت به فرایندهای سیاسی در یک کشور گردند.

◀ دیوانه یاوه‌گوی بزرگ

در انگلستان، طنزپرداز و ستارهٔ پاپ به نام لرد استاچ فریادزن (۱۹۹۹-۱۹۴۰) در سال ۱۹۸۳ حزب دیوانهٔ یاوه‌گوی بزرگ را بنیانگذاری کرد. وی در بیش از ۴۰ انتخابات رقابت جست تا سیاستمداران معروف را به سخره بگیرد. آیا این کار خدمتی عمومی بود یا تلف کردن وقت عموم؟

این حزب من است! ◀

احزاب سیاسی ممکن است هویت خود را با آرم‌ها، رنگ‌ها، پرچم‌ها، موسیقی پاپ، و حتی بشقاب و لیوان‌های یادبودی القاء کنند. حزب‌های بزرگ مبالغ هنگفتی را صرف تبلیغات و آگهی می کنند. ممکن است حزب‌های کوچک‌تر مبارزه با رقبای بزرگی که از امتیاز و حمایت مالی، منافع رسانه‌ای و ارتباط‌های سیاسی برخوردارند دشوار ببینند.

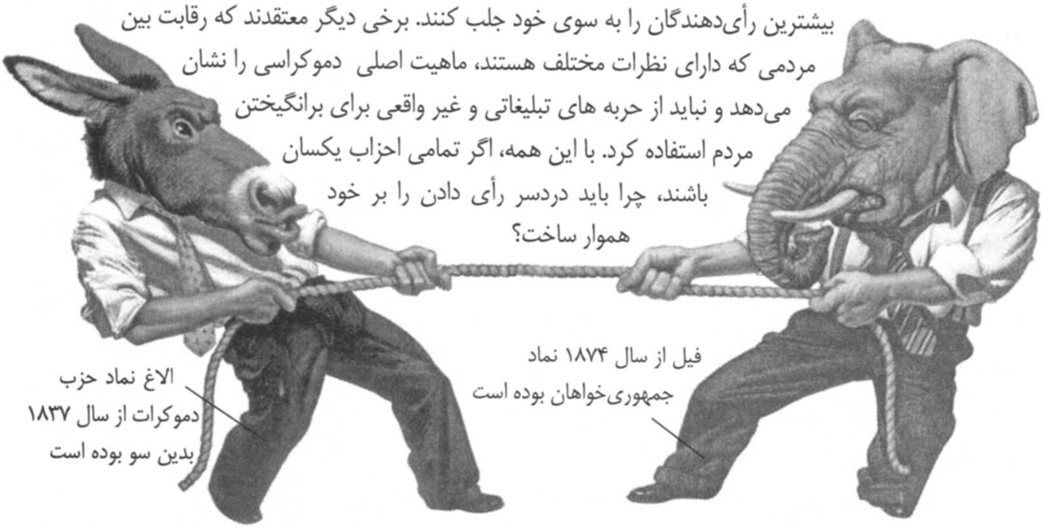

▶ رهبر حزب

آنجلا مرکل (راست) رهبر اتحادیهٔ دموکرات مسیحی محافظه‌کار آلمان (CDU) در برابر خبرنگاران ایستاده است. وی در سال ۲۰۰۵ صدر اعظم آلمان شد. رهبران در بیشتر احزاب نقش مهمی بازی می‌کنند. آنها می‌توانند به خوبی با اعضای حزب و با مردم، چه مستقیم چه از طریق رسانه‌ها، ارتباط برقرار سازند. تجربه و داوری خوب به همان اندازهٔ داشتن وجههٔ عمومی برای رهبران دارای اهمیت است.

مسابقه طناب‌کشی ▼

این کارتون نشان می‌دهد که دو تا از بزرگ ترین احزاب ایالات متحده، حزب دموکرات و حزب جمهوری‌خواه، درگیر رقابت قدرت هستند که نماد آن مسابقه طناب‌کشی است. آیا مبارزات حزبی بیش از حد رقابتی شده است؟ بسیاری از احزاب، بی‌تفاوتی سیاسی را مناسب ندانسته و به دنبال زمینه های تبلیغاتی و مورد پسند مردم می‌گردند تا بتوانند بیشترین رأی‌دهندگان را به سوی خود جلب کنند. برخی دیگر معتقدند که رقابت بین مردمی که دارای نظرات مختلف هستند، ماهیت اصلی دموکراسی را نشان می‌دهد و نباید از حربه های تبلیغاتی و غیر واقعی برای برانگیختن مردم استفاده کرد. با این همه، اگر تمامی احزاب یکسان باشند، چرا باید دردسر رأی دادن را بر خود هموار ساخت؟

الاغ نماد حزب دموکرات از سال ۱۸۳۷ بدین سو بوده است

فیل از سال ۱۸۷۴ نماد جمهوری‌خواهان بوده است

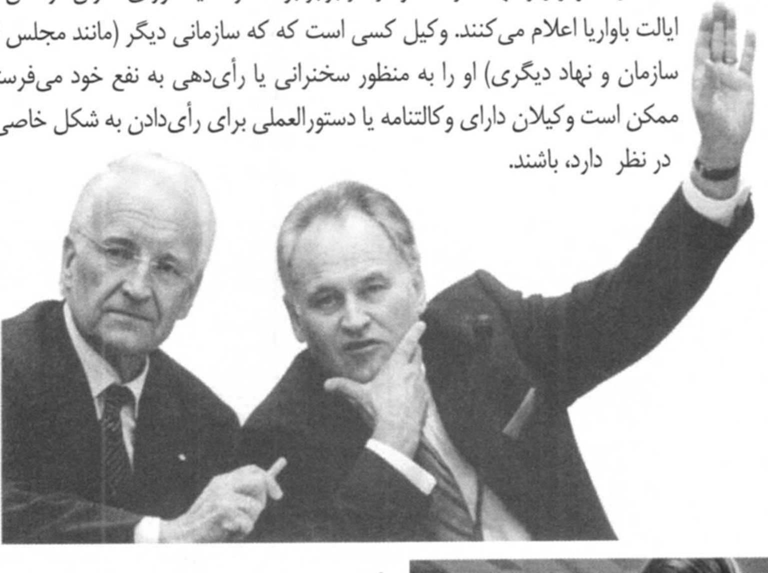
مسابقه طناب‌کشی، بر اساس اثر کارتونیست سیاسی تامس نست (۱۹۰۲-۱۸۴۰)

نماینده شما چه کسی است؟

در حالت اجرای مستقیم دموکراسی، همانند آتن باستان، هر شهروند می تواند در مورد مسائل بزرگ روز رأی بدهد. اما هنگامی که جمعیت رأی‌دهندگان به میلیون‌ها نفر برسد چنین رویه‌ای عملی نیست، بنابراین مردم نماینده یا عضو پارلمان را به نمایندگی خود برمی‌گزینند تا به جای آنها رأی دهد. در هر ناحیهٔ جغرافیایی (که گاهی در انتخابات عمومی به حوزه انتخابی یا در انتخابات شهرداری‌ها به حوزهٔ شهری معروف می‌شود)، مردم به نفع فردی به نمایندگی از خودشان رأی می‌دهند. ممکن است از اعضای انتخابی انتظار برود که منافع بخش وسیع‌تری از مردم و نه نظرات کسانی که بدان‌ها رأی داده‌اند را نمایندگی کنند. احزاب سیاسی گاه می‌کوشند نامزدهای انتخاباتی خود را از هر بخش جامعه، از جمله از بین زنان و اقلیت‌های قومی انتخاب کنند.

نمایندگان و وکیلان ▼

ادموند استوییر (چپ) و اروین هوبر سیاستمداران پیشتاز وابسته به اتحادیه سوسیال مسیحی محافظه‌کار آلمان (CSU) هستند. در تصویر زیر آنها نظرات خود را در برابر بوندسترات یا شورای فدرال در سال ۲۰۰۴ به عنوان وکلای ایالت باواریا اعلام می‌کنند. وکیل کسی است که که سازمانی دیگر (مانند مجلس ایالتی یا ولایتی و یا هر سازمان و نهاد دیگری) او را به منظور سخنرانی یا رأی‌دهی به نفع خود می‌فرستد. در برخی مجلس‌ها، ممکن است وکیلان دارای وکالتنامه یا دستورالعملی برای رأی‌دادن به شکل خاصی که سازمان متبوع‌شان در نظر دارد، باشند.

کار روزمره ◄

هر نماینده نیازمند دفتری در حوزهٔ نمایندگی خود و دفتری دیگر در قوهٔ مقننه و کارکنانی مانند منشی، محقق، دستیار، و داوطلبانی که در امریکا کارآموز نامیده می‌شوند، است. نمایندگان مسائل و مشکلات حوزه انتخابی خود را به دولت اعلام کرده، با فعالان اجتماعی و سیاسی گفتگو نموده و در هر مسأله‌ای به افراد کمک می‌کنند.

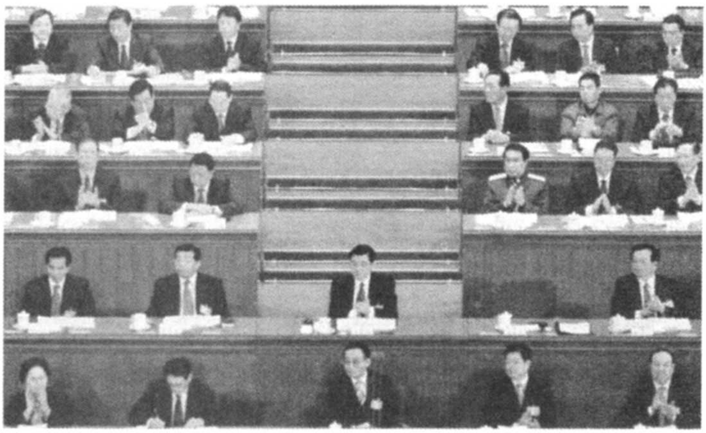
نقشه‌هایی برای دموکراسی ◄

این نقشه نشان‌دهنده استان‌ها و ایالت‌های کانادا ست و کلیدهای نوشته شده روی هر ایالت یا استان نشان‌دهندهٔ تعداد کرسی‌ها یا حوزه‌های نمایندگی (که در آن‌جا به بخش موسوم است) در هر یک می‌باشد. پرجمعیت‌ترین مناطق دارای بیشترین تعداد نماینده هستند. اونتاریو که دارای شهرهای بزرگی است از ۱۰۶ کرسی برخوردار است در حالی‌که بخش کم‌جمعیت شمال، یعنی نانوت تنها دارای یک کرسی است. این مسأله مهمی است که مرزهای حوزه‌های نمایندگی در صورت رشد یا کاهش جمعیت ممکن است تغییر کنند ولی این مرزها نمی‌توانند به نفع یک حزب ثابت بمانند.

کلید:

YT ایالت یوکون ۱ کرسی
NT ایالت نیوویست ۱ کرسی
Nu ناناوت ۱ کرسی
BC کلمبیای بریتانیا ۳۶ کرسی
AB آلبرتا ۲۸ کرسی
SK ساسکاتچوان ۱۴ کرسی
MB مانیتوبا ۱۴ کرسی
اونتاریو ۱۰۶ کرسی
QC کبک ۷۵ کرسی
NL نیوفاوندلند و لابرادور ۷ کرسی
NB نیو برونسویک ۱۰ کرسی
PE جزیره پرنس ادوارد ۴ کرسی
NS نویا اسکاتیا ۱۱ کرسی

کنگره ملی خلق چین ▲

قوه مقننه چین دارای چندین لایه است. مردم مستقیم به نمایندگان محلی رأی می‌دهند. نمایندگان مجلس‌های محلی، کنگره منطقه‌ای و ملی را تشکیل می‌دهند که اعضای حزب کمونیست چین بر آنها چیرگی دارند. حزب کمونیست این کشور امور روزمره کنگره ملی خلق را نیز اداره می‌کند.

در جامعه ◀

نامزد ریاست‌جمهوری فرانسه، سگولنو رویال در جریان مبارزه انتخاباتی‌اش در سال ۲۰۰۷ که شکست خورد، از یک کارخانه نساجی واقع در بریتانی بازدید می‌کند. سیاستمداران منتخب مردم نیازمند حفظ تماس خود با مردم عادی هستند و نه تنها باید با آنها گفتگو کنند بلکه باید به دل‌نگرانی‌های آنان نیز گوش فرادهند.

پارلمان مراکش ▼

نمایندگان مردم زمانی که در پارلمان مراکش گرد می‌آیند لباس سنتی به تن می‌کنند. مجلس پایین‌تر دارای ۳۲۵ کرسی است که ۳۵ کرسی اکنون توسط زنان اشغال شده است. پارلمان مراکش از سال ۱۹۹۷ دموکراتیک‌تر شده است، ولی پادشاه این کشور هنوز اختیارات شخصی بسیاری دارد: برای مثال وی، می‌تواند انحلال یا تعطیلی پارلمان را اعلام و نخست وزیر جدیدی منصوب کند.

لباس سفید سنتی موسوم به جلابا (عبا مانند) که برای افتتاح پارلمان به تن می‌کنند

چگونگی اثر گذاری انتخابات

رأی، اساس هر نظام و حکومت دموکراتیک است، زیرا نشان‌دهندهٔ چگونگی اعلام نظر مردم است. گاه ممکن است از رأی‌دهندگان خواسته شود با رأی‌دادن در یک رفراندم (یعنی مراجعه به آرای عمومی) یا همه‌پرسی در مورد مسئله‌ای تصمیم خود را اعلام کنند. این شکل از دموکراسی برای تغییر قانون اساسی یا حل مسائل عمدهٔ سیاست‌گذاری استفاده می‌شود. بسیاری اوقات، مردم در حوزه‌های نمایندگی محلی برای گزینش نمایندگان یا برای انتخاب رئیس جمهور رأی می‌دهند . در برخی از دوره‌های انتخاباتی، ممکن است سیستم‌های انتخاباتی متفاوتی اجرا شوند. ساده‌ترین سیستم، به این صورت است که نامزد دارای بیشترین آراء حاصله، برنده اعلام شود، اما ممکن است این مسئله به کاهش کرسی‌های احزاب کوچک‌تر منجر شود، بنابراین شکلی از سیستم انتخاباتی به نام سیستم تناسبی اجرا می‌شود که منصفانه‌تر به نظر می آید و طبق آن هر حزب به نسبت رأیی که در سطح ملی کسب کرده است صاحب کرسی در پارلمان می‌شود.

◀ اول ـ گذشته ـ بعد

در این کارتون انگلیسی متعلق به سال ۱۸۶۷، نظام سیاسی همچون مسابقه اسبدوانی نشان داده شده که رهبر حزب محافظه‌کار، بنجامین دیزرائیلی، در آن برنده شد. به انتخاباتی که در آن نامزد دارای بالاترین رأی برنده می‌شود، گاهی اول، گاهی عقب افتاده و درنهایت برنده نامیده می‌شود. (مانند زمانی که اسب از خط پایان می‌گذرد) نام دیگر این نوع انتخابات؛ برنده از همه پیشی می‌گیرد یا همان اکثریت ساده است.

◀ تاکتیک‌های انتخاباتی

زولوها، از حزب آزادیt اینکاتا (IFP) حمایت می‌کنند که در تصویر در حال تظاهرات با لباس‌های سنتی در حین انتخابات افریقای جنوبی دیده می‌شوند. در سال ۲۰۰۴، IFP به تقسیم قدرت ده ساله خود با حزب حاکم کنگره ملی خاتمه داد و به ائتلاف احزاب مخالف پیوست. احزاب سیاسی ممکن است قبل از، در حین، یا بعد از انتخابات، اتحادهایی تشکیل دهند یا تصمیم به تقسیم قدرت با دیگر احزاب بگیرند. اما، این گونه شل و سفت کردن‌ها ممکن است به معنی سازش بر سر ایده آل و آرمان باشد و موجب سردرگمی یا حتی خشم حامیان احزاب گردد.

بازی اعداد

نامزد برنده در انتخابات بیرمنگام انگلستان، سخنرانی می‌کند. سیستم رأی گیری، کسب اکثریت آراست و رای‌ها به راحتی قابل شمارش هستند. اما، ممکن است در بین چند نامزد، برنده تنها با به دست آوردن سی‌درصد کل آرا برگزیده شود و بنابراین اولویت ها و خواسته های هفتاد درصد دیگر نادیده گرفته می‌شود. در برخی کشورها، رأی‌دهندگان نامزدها را بر اساس شماره رتبه‌بندی می کنند و در نتیجه آرا از نامزد دارای محبوبیت کمتر به نامزد دارای محبوبیت بیشتر انتقال می‌یابد و در بعضی از کشورها انتخابات در ۲ مرحله برگزار شده و اگر نماینده ای نتواند در مرحله اول بیشتر از حد نصاب، مثلاً ۵۰ درصد آرا را کسب کند در مرحله با بازنده های مرحله اول به رقابت می پردازد. تا برندهٔ نهایی مشخص گردد.

انتخاب انتخاب‌کنندگان

نامزد ریاست جمهوری آمریکا در مباحثه‌ای تلویزیونی شرکت می‌کند. اگرچه بیشتر مردم امریکا در انتخابات ریاست جمهوری رأی می‌دهند، ولی آرای آنان مستقیما تعیین‌کننده برنده نهائی نیست. نتیجهٔ انتخابات در هر ایالت باعث انتخاب تعدادی به عنوان«هیات انتخاباتی» در آن ایالت می شود که این هیات ها «کالج انتخاباتی» را تشکیل می دهند. در نهایت این کالج از ۵۳۸ نفر تشکیل می شود که به تعداد مجموع نمایندگان مجلس نمایندگان و مجلس سناست و آنها عملا تعیین می‌کنند چه کسی به ریاست جمهوری خواهد رسید.

رفراندم سوئیس

تعداد نمایندگان «هیات های انتخاباتی» هر ایالت، مجموع نمایندگان مجلس نمایندگان مجلس نمایندگان و سناتورهای همان ایالت است. بنابراین هر ایالتی که پر جمعیت تر باشد اعضاء هیات های انتخاباتی آنها بیشتر و تاثیرشان در انتخاب رئیس جمهور آمریکا بیشتر است. رفراندم‌های سوئیس به شیوه‌ای از زندگی در سوئیس تبدیل شده‌اند، در آن‌جا رفراندم‌ها سالانه سه یا چهار بار در کلیه سطوح دولت برگزار می‌شوند. گفته می‌شود رفراندم‌ها باعث می‌شود سیاستمداران پیش از انجام هر گونه قانون‌گذاری شتابزده، دو بار فکر کنند. اما، منتقدان رفراندم‌های مکرر بر این باورند که اختیار داده شده به برنده در انتخابات عمومی باعث می‌شود دولت با مداخلات بسیار زیادتری به کار خود ادامه دهد.

به ما بپیوندید

«به ما بپیوندید!» شعار مبارزه انتخاباتی نگاشته شده روی اتوبوس حزب سبز آلمان است. سبزها بخشی از حکومت‌های ائتلافی در آلمان را از سال ۱۹۹۸ تا سال ۲۰۰۵ تشکیل می‌دادند. حکومت‌های ائتلافی نمایانگر مشارکت بخش وسیعی از نظرات رأی‌دهندگان در اداره دولت هستند، اما گاهی به دلیل کارآمدی اندک مورد انتقاد قرار گرفته‌اند، زیرا مجبورند برای رسیدن به رأیی واحد و تصمیم گیری، اندیشه‌های خود را تعدیل سازند. نظام‌های انتخاباتی مبتنی بر نمایندگی تناسبی به احزاب کوچک‌تر فرصت بیشتری برای برنده شدن می‌دهند و معمولاً کشورهایی که دارای این سیستم انتخاباتی هستند ممکن است به تشکیل حکومت‌های عمدتا ائتلافی مجبور شوند.

پیشنهادهای عمومی ◄

فرماندار ایالت کالیفرنیا، ستارهٔ پیشین سینما، آرنولد شوارتزنگر، دربارهٔ سلسله موضوعاتی قانون‌گذاری بحث می‌کند که به ابتکار یا پیشنهاد معروف است. هر رأی‌دهنده در بین مردم یا گروه‌های رقیب که قادر به جمع‌آوری حامیان کافی باشد می‌تواند این گونه موضوعات را در برابر دولت مطرح سازد. آرای مستقیم در دیگر کشورها نیز مبنای رای‌گیری قرار می‌گیرد. در ایتالیا، در صورت درخواست پنجاه‌هزار تن از مردم یا بیشتر برای تصویب یا لغو یک قانون می‌توان رفراندم (مراجعه به آرای عمومی) برگزار کرد.

◄ ورقهٔ رأی

ممکن است هر رأی با علامت «X» ساده مقابل نامزد برگزیده (یا در صورت وجود مرتبه‌بندی اولویت‌ها، با درج شماره نامزد) ثبت شود. برای انجام انتخاباتی منصفانه‌تر، باید ورقه رأی به گونه‌ای طراحی شود که حاوی آموزش‌هایی بوده و نحوهٔ رأی دادن درست را به رأی‌دهنده آموزش دهد.

روز رأی‌گیری

دوره پیش از هر انتخاباتی زمان بسیار پرکاری است. هر حزب برنامه‌کاری خود را اعلام، مبارزه انتخاباتی را در سراسر کشور آغاز و مصاحبه‌های رسانه‌ای به انجام می‌رساند. سرانجام، لحظه بزرگ فرامی‌رسد. در برخی کشورها مانند استرالیا، رأی دادن اجباری است. رأی‌گیری ممکن است در یک روز یا در یک دوره طولانی‌تر به انجام برسد. معمولا رأی‌گیری در ساختمان‌های عمومی مانند مدرسه‌ها یا مراکز مذهبی مانند مساجد و کلیساها به انجام می‌رسد. رسیدن به ایستگاه‌های رأی‌گیری باید آسان بوده در زمان‌های مناسب باز باشند. برای اجتناب از تقلب، رأی‌دهندگان باید پیش از رأی‌گیری ثبت‌نام کنند و کارت هویت آنها در همان روز بازرسی شود. معمولا برای آن که ورقه رأی بتواند به شکل خصوصی پر شود، جایگاهی مانند غرفه‌ای کوچک ایجاد می‌شود. ممکن است در برخی کشورها، ناظران بین‌المللی برای بررسی عادلانه و آزادانه بودن انتخابات فراخوانده شوند.

◀ رأی‌دهی از خارج کشور

شهروندانی که در خارج زندگی می‌کنند معمولاً می‌توانند در انتخابات ملی کشور خود شرکت کنند. آنها می‌توانند از طریق پست رأی دهند یا آن که برای رأی‌دهی شخصا به سفارتخانه کشورشان مراجعه کنند. شهروندان عراقی برای ثبت آرای‌شان در انتخاب ۲۰۰۵ عراق از این اوراق و گذرنامه‌ها در یک جایگاه رأی‌گیری در مونیخ آلمان استفاده کردند.

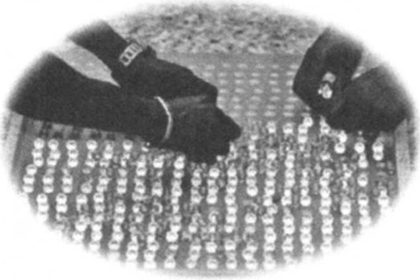
رأی‌پستی ◀

رأی‌گیری پستی به مردم امکان می‌دهد برگه‌های رأی خود را به وسیله پست برای شمارش بفرستند. این صندوق پستی در جمهوری ایرلند قرار دارد تا دانشجویانی که در خارج زندگی می‌کنند یا افرادی که نمی‌توانند به دلیل بیماری یا ناتوانی خود را به صندوق رأی برسانند از آن استفاده کنند. به شکل فزاینده، آرای پستی در اختیار تمامی رأی‌دهندگان قرار داده می‌شود، ولی منتقدان از امنیت و احتمال خدشه‌دار شدن اصل مخفی بودن رأی به این روش اعتماد ندارند.

◀ شمارش بزرگ

رأی‌گیری تعطیل و صندوق‌های رأی نیز طی انتخابات انگلیس برای شمارش آورده شده‌اند. این آرا به صورت دستی شمارش می‌شوند. هر ورقه رأی که باطل شود (نقص داشته یا نادرست پر شده باشد) از کل آرا کنار گذاشته می‌شود. اگر نتیجه برای دو نامزد بسیار مشابه باشد، ممکن است بازشماری انجام گیرد تا خطایی رخ ندهد.

حفظ دستگاه شمارشگر ◀

مقامات انتخابات در باکائو، ایالت غربی گامبیا در افریقا، با قراردادن مهره‌هایی روی یک صفحه، طی انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۶، دستگاهی برای شمارش رأی ابداع کرده اند.

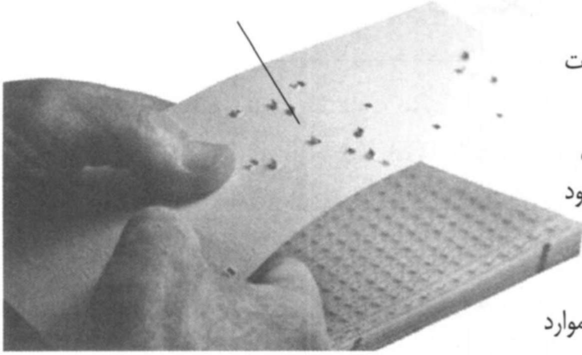
صندوق رأی ▼

یک زن اهل ننت، برگه رأی خود را در صندوق رأی گیری سیار در شمال روسیه می‌اندازد. صندوق‌های رأی باید محکم و دارای قفل مناسب باشند. صندوق‌ها باید با امنیت کامل به محل شمارش منتقل شوند. در انتخابات تقلبی، صندوق‌های رأی معمولا یا گم می‌شود یا با رأی جعلی پر می‌شود.

زن اهل ننت رأی خود را به صندوق قفل‌دار می‌اندازد

خرده کاغذ جدا نشده یا آویزان (کاغذ مربعی شکل از کارت رأی پانچ شده

آراء کارت پانچی ◄

یکی دیگر از روش‌های ثبت رأی استفاده از دستگاهی برای پانچ زدن یا سوراخ کردن کارت است. این روش باید به قدر کافی ساده باشد، ولی در فلوریدا طی انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰ باعث سردرگمی شد. موضوع این بود که با وجود استفاده از پانچ برای سوراخ کردن کارت، سوراخ عملاً ایجاد نشده بود و یا برخی دیگر به شکل ناقص سوراخ شده بودند. آیا این موارد را باید جزو آراء صحیح به شمار آورد؟

◄ دست طلایی

این دست جالب که در حال اشاره است تا سده هیجدهم برای شمارش آرا در جمهوری ونیز ایتالیا استفاده می‌شد. در فرایندی پیچیده، اما صلح‌جویانه، کمیته انتخابات راه حل تازه‌ای برای این کار برگزید.

این‌جا رأی دهید ◄

هر یک از جایگاه‌های اخذ رأی باید دارای امنیت کافی بوده و از کارکنانی صادق برخوردار باشند. همچنین باید دارای تابلو اعلان بوده آموزش‌های قابل فهمی به مردم داده شود. علامت روی این جایگاه رأی‌گیری در کالیفرنیا، نشان‌دهنده زبان‌های اولیه شهروندان؛ یعنی چینی، کره‌ای، ژاپنی، اسپانیایی، تاگالوگ (زبان مردم فیلیپین) و ویتنامی است.

انگشت سبابه طلایی

رأی گیری الکترونیک ◄

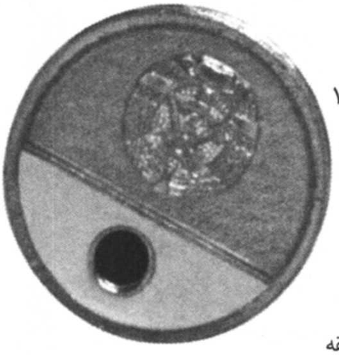
زنی در حال امتحان کردن نحوه رأی‌دهی الکترونیک در انتخاباتی در بوتان درسال ۲۰۰۷ دیده می‌شود. این کشور کوچک واقع در کوه‌های هیمالایا دارای نظام پادشاهی مطلقه است و در آن سال در حال آماده شدن برای ایجاد نظام دموکراسی چند حزبی بود. رأی‌گیری کامپیوتری ساده و سریع است، ولی منتقدان نگران‌اند که این شیوه رأی‌گیری برای اعمال تقلب نیز آسان‌تر باشد.

ادامهٔ پاسخگویی

با رأی گیری و برگزیده شدن دولت‌ها، به هرشکل در جریان انتخابات، آنها حق انجام اقدامات اجرایی را پیدا می کنند. در عین حال، نباید هرگز فراموش کنند که همواره خادمان مردم خواهند بود. دموکراسی با صندوق رأی پایان نمی‌یابد. دولت‌ها وظیفه دارند صالح بوده، از قوانین داخلی و بین‌المللی اطاعت کرده، حقوق مردم را پاس دارند و برای خیر عمومی و نه منافع شخصی فعالیت کنند. اقدامات آنها باید شفاف و به دور از پنهان‌کاری باشد. برخی از بندهای قانون‌های اساسی دموکراتیک به لزوم انجام برخی نظارت‌ها مربوط می‌شود تا ثابت شود هیچ یک از نمایندگان دولت قدرت و اختیاراتی بیش از حد حاصل نکرده و نمایندگان باید پاسخگوی اقدامات خود باشند. کمیته‌ها، بازرسان عمومی یا مقامات مستقل می‌توانند در مورد هر گونه امکان خطا یا اشتباه‌کاری تحقیق و تفحص کنند.

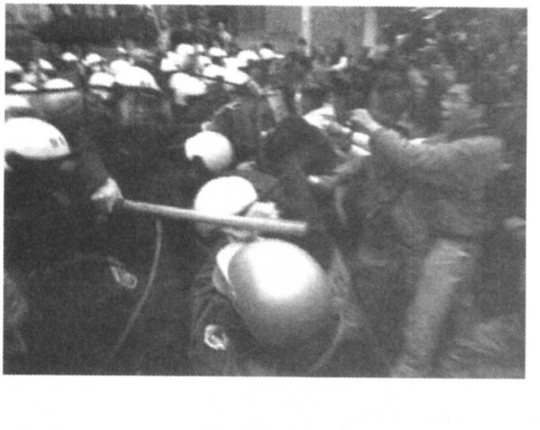
آشکار شدن اسرار دولت ◄

جمهوری دموکراتیک آلمان که در آلمان شرقی از سال ۱۹۴۰ تا سال ۱۹۹۰ حاکم بود، از مأموران اطلاعاتی و مخفی برای جاسوسی در مورد شهروندان خود استفاده می‌کرد. حدود ۳۳ میلیون صفحه پرونده در بایگانی وزرات اطلاعات و امنیت آن موسوم به استاسی (حق) یافت شد. در یک دموکراسی، اختیارات دولت برای جمع‌آوری و ذخیره این گونه اطلاعات باید به شدت محدود باشد.

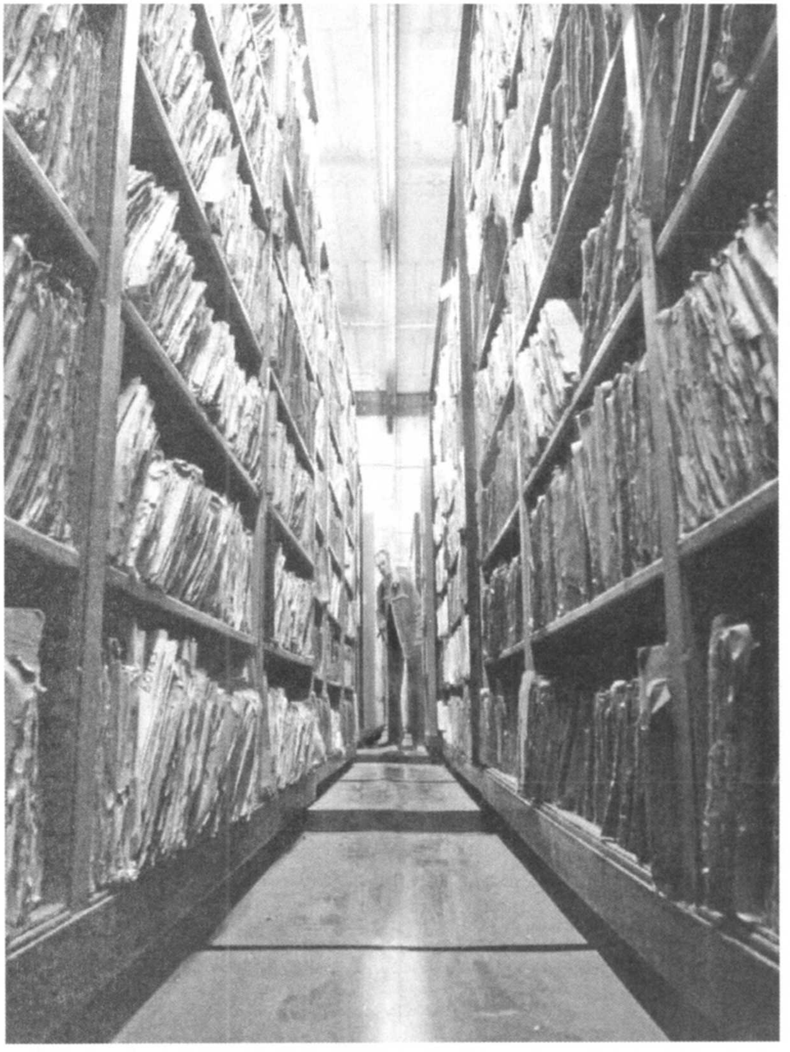

نشان استاسی برای آویختن از یقه

◄ توازن و نظم

در این تصویر پلیس ضد شورش با تظاهرکنندگان در تایوان درگیر می‌شود. حکومت‌ها وظیفه حفظ نظم و قانون و دفاع از دولت را به عهده دارند. اما وظیفه تأمین آزادی بیان و اعتراض سیاسی برای مخالفین را نیز به دوش دارند. ممکن است بعضی از دولت‌ها از پلیس و نیروهای مسلح برای خاموش کردن هر کس که مخالف سیاست‌های آنهاست استفاده کنند و دلیل آنها داشتن اکثریت رأی مردم و ملزم بودن آنها به اجرای نظرات اکثریت باشد. و این موضوع به کرات در کشورهای مختلف جهان اتفاق می افتد و اعتصابات شهروندان با درگیری با پلیس منجر می شود دولت ها موظف به ایجاد توازن و نظم در جامعه هستند.

◀ سیستم اداری

نهادهای دولت‌ها موظف هستند ادارات مختلفی را راه اندازی کرده و به حل و فصل مشکلات مردم اقدام کنند. در بعضی از کشورها این نظم اداری، بیش از بیش پیچیده درست و پاگیر شده و باعث ایجاد کاغذ بازی و در نتیجه فساد اداری در آن کشورها می شود. کارمندان و مقامات دولتی در بعضی مواقع با دزدی و رشوه گیری از مراجعین از این نظام اداری سوء استفاده می کنند.

صندوق پول مانند تصویر ویلام توئید ساخته شده است

◀ رشوه و فساد

این قلک پول امریکایی نشان دهنده تصویر ویلیام ام توئید، سیاستمدار معروف و فاسد ایالت نیویورک در دههٔ ۱۸۶۰ است. توئید به خاطر دزدیدن میلیون‌ها دلار از بودجه شهر زندانی شد. فساد دولتی مانند گرفتن رشوه، اختلاس (دزدی) اموال عمومی یا تقلب انتخاباتی هنوز مسئله روز در بسیاری کشورهااست.

◀ مبارزه برای عدالت

زنان سانتیاگو، شیلی، به یاد عزیزان خود که در دوران حکومت پر از قتل و خشونت ژنرال پینوشه «ناپدید» شدند، شمع روشن می‌کنند. ژنرال پینوشه، دیکتاتور بود که با یک کودتای نظامی، دولت منتخب و مردمی «آلنده» را سرنگون و به مدت ۱۷ سال به اصطلاح رئیس جمهور شد. با توجه به مخالفت نیروها و احزاب کمونیستی و چپ با حکومت پینوشه و در سال هایی که به عنوان جنگ سرد مشهور بود دولت های غربی بخاطر ترس از افتادن حکومت به دست کمونیست ها، مدت ها از این دیکتاتور نظامی پشتیبانی می کردند.

رسم مجدد مرزهای یک شهر

◀ این یک جری‌مندر است!

در سال ۱۸۱۲، فرماندار ماساچوست، البریج جری، مرزهای جدید دستکاری شده‌ای برای انتخابات به تصویب رساند که به سود دموکرات‌ها بود. یکی از کاریکاتوریست‌های آن زمان نشان داد که چگونه نقشه انتخاباتی می‌تواند شبیه یک لاشخور یا سمندر باشد. او کلمه «جری‌مندر» را اختراع کرد که به معنی تقسیم غیر عادلانهٔ حوزه های انتخاباتی به گونه‌ای بودکه شامل حامیان بیشتر و در نتیجه جلب آرای بیشتر به نفع یک حزب باشد.

◀ کنار رفتن از قدرت

بسیاری از قانون‌های اساسی اجازهٔ وارد کردن اتهام علیه رئیس جمهور یا مقامات دولتی متخلف را می‌دهند. این فرایند، اعلام جرم نامیده می‌شود و ممکن است به محاکمهٔ جنایی منتهی شود. رئیس جمهور امریکا، ریچارد نیکسون (چپ)، در سال ۱۹۷۴ پیش از آن که علیه او شود استعفا داد. وی متهم به تلاش برای مخفی‌کاری در مورد شنود مذاکرات حزب دموکرات در مجموعه واترگیت واشنگتن شده بود.

مشارکت

مبارزه برای رسیدن به دموکراسی همچنان در کشورهای مختلف ادامه دارد. در سال‌های اخیر، در بسیاری کشورها، شمار افرادی که در انتخابات شرکت می‌کنند، کاهش یافته است. دموکراسی و مشارکت مردم در انتخابات تنها در صورتی توسعه می‌یابد که شهروندان فعال باشند و به تاثیر رأی خود اعتقاد داشته باشند سیاست‌ها باید به بحث گذاشته شوند، چه به صورت غیر رسمی بین دوستان، یا در نشست‌های عمومی، چه در رسانه‌ها. بدین سان، مردم به اندازه کافی برای شرکت و رأی دادن در انتخابات بعدی آگاه شده و انگیزه لازم را پیدا خواهند کرد. کسانی که دولت را در اختیار دارند و اداره جامعه برعهده آنهاست باید برای حفظ وضع موجود و دفاع از آن مبارزه کنند و کسانی که خواهان حفظ و تداوم روش‌های موجود نیستند باید تمامی تلاش خود را برای تغییر آن به کار بندند. افراد ممکن است به یک حزب سیاسی موجود بپیوندند یا آن که به همراه افرادی که اندیشه‌های مشابه دارند، دست به تأسیس حزبی جدید بزنند.

داشتن دیدگاه ◄

افراد چگونه می‌توانند نظرات خود را به گوش حکومت برسانند؟ آنها می‌توانند با نمایندگان منتخب خود ملاقات یا نامه نگاری کنند. همچنین می‌توانند به گروه‌های فعالی بپیوندند که برخی از آنها به رایزنی یا ترغیب حکومت‌ها و مشاوره به دولت مردان مشغول هستند. صندوق جهانی طبیعت (WWF) برای حفظ منابع طبیعی، صلح سبز برای محیط زیست و عفو بین‌الملل برای حقوق بشر فعالیت می‌کنند.

رأی در کلاس درس ◄

آیا این پسر می‌تواند رئیس‌جمهور آینده باشد؟ شاگردان یک مدرسه، در تمرین انتخابات در مدرسه خود شرکت می‌کنند. هر دموکراسی موفقی نیازمند آموزش نحوهٔ عملکرد سیستم انتخابات و فرهنگ پذیرش نظر اکثریت، به شهروندان خود و تشویق همگان به مشارکت در ادارهٔ امور کشور و تصمیم گیری ها می‌باشد.

جامعه مدنی ▼

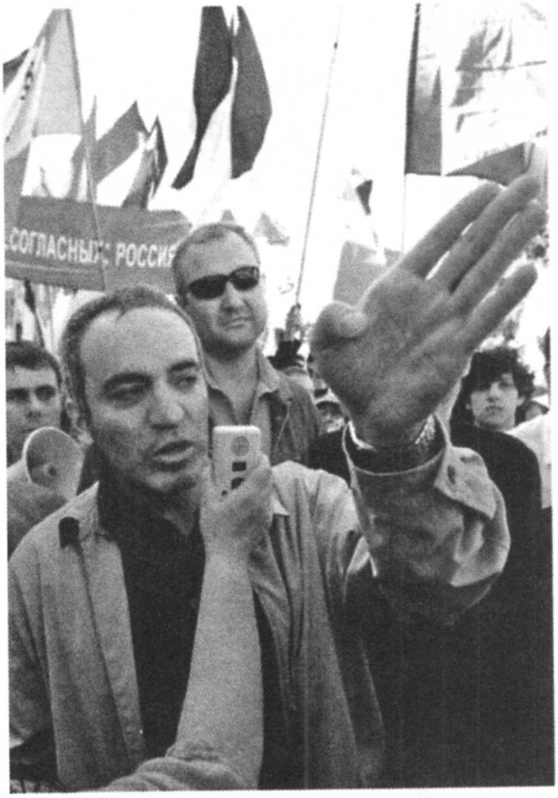
اعضای صلح سبز در کوه آرارات ترکیه، در مه ۲۰۰۷ گرد هم آمده پرچم‌هایی برای هشدار به جهانیان در مورد خطرات گرمایش کره زمین حمل می‌کنند. جنبش‌های مبارز مانند صلح سبز متعلق به آن بخشی هستند که گاه جامعه مدنی خوانده می‌شود. این بخش جامعه متشکل از انواع مختلفی از سازمان‌های داوطلبانه است که اداره آن به دست شهروندان فعال می‌باشد. این سازمان‌ها شامل انجمن‌های حرفه‌ای، اتحادیه‌های کارگری، گروه‌های مذهبی، انجمن‌های آموزشی یا فرهنگی، گروه‌های زنان، و سازمان‌های خیریه است.

این بخش مدنی دوشادوش بخش اجتماعی که متشکل از نهادهای برخوردار از پشتیبانی دولتی است،ویا بخش تجاری متشکل از بازرگانان، فعالیت می‌کند تا به پیدایش نظام دموکراسی پویا مدد رساند.

کشتی نمادین که روی کوه آرارات ساخته شده است. گفته می‌شود کشتی نوح پس از فرو نشستن سیلی عظیم بر فراز این کوه آرام گرفت.

کشتی نمادین هشداری است برای وقوع سیل و دیگر خطرات ناشی از گرمایش زمین

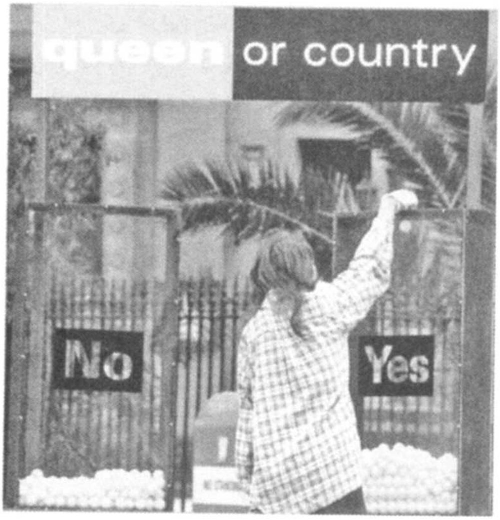

بنیان‌گذاری حزبی جدید ◀

گری کاسپاروف روس در تجمعی اعتراضی در سنت پترزبورگ با مطبوعات صحبت می‌کند. کاسپاروف، یکی از بزرگان بازی شطرنج دنیا، در سال ۲۰۰۵ از بازی خداحافظی کرد تا به مبارزه برای تحقق دموکراسی و تشکل ائتلافی علیه پرزیدنت ولادیمیر پوتین بپردازد. بنیان‌گذاری حزب جدید در هر کشوری که یک یا دو حزب بزرگ در آن بر صحنه سیاسی مسلط باشند، دشوار است. فعالان باید به تنظیم مرامنامه حزب، تأمین بودجه، عضوگیری و ترسیم سیاست‌ها اقدام کنند. اگر آنها با تهدید یا خشونت از جانب احزاب موجود مواجه شوند، احتمالا باید شجاع نیز باشند.

در هر پرچم نوشته است: «همین الان محیط زیست را نجات دهید»

نظرسنجی ◀

یک استرالیایی در نظرسنجی شرکت می‌کند. آیا نظام این کشور باید پادشاهی باشد یا آن که به جمهوری تبدیل شود. در نظرسنجی‌ها تنها نظرات درصد اندکی از انتخاب‌کنندگان جمع‌آوری می‌شود، اما نظرسنجی‌ها کمک می‌کنند افکار عمومی بین هر انتخابات سنجش شود و از این‌رو راهنمایی مفیدی در اختیار سیاستمداران، کوشندگان سیاسی و خود مردم قرار گیرد تا برآورد دقیقی از نظرات مردم داشته باشند.

◀ زمینه تفاهم

امریکائیان اسپانیولی‌تبار برای کسب حقوق مهاجرتی خود در تجمعی در شیکاکو مبارزه می‌کنند. فعالان دارای خاستگاه‌های نژادی مشترک، اغلب جهت فشار به سیاستمداران جهت توجه به خواسته هایشان گرد هم می‌آیند. در درون یک حزب ممکن است آنها انجمنی حزبی تشکیل دهند تا بتوانند نظرات خود را مطرح یا از نامزد انتخاباتی خاصی پشتیبانی کنند. دیگر گروه‌های متشکل از گروه‌های همسود عبارت‌اند از انجمن‌های حرفه‌ای، اتحادیه‌های کارگری، گروه‌های مذهبی و گروه‌های جوانان.

نشست عمومی ◀

از همان نخستین روزهای دموکراسی در آتن باستان، گفتگوی عمومی بخش مهمی از فرایند سیاسی بوده است. مردم و سخنرانان در این گفتگو ها و مناظره ها به نفع یا به زیان جریان‌های مختلف استدلال می کنند و سعی دارند دیگران را به پذیرش نظرات خود ترغیب نمایند.

اعتراض!

رأی‌دهندگان با این انگیزه در انتخابات شرکت می کنند تا دولت جدید از خواسته های آنها پشتیبانی کند. اما، اگر نامزد محبوب آنان پیروز نشود، باز ناگزیرند نتیجه انتخابات را به شرط منصفانه بودن، بپذیرند. چون آنها بار دیگر در انتخابات بعدی فرصت رأی‌دادن به نفع نامزد مورد نظر خود را خواهند داشت. در عین حال می‌توانند برای تغییر در مورد هر مسئله‌ای که برای‌شان اهمیت ویژه دارد، از طریق نهادهای موجود تلاش کنند. در یک نظام دموکراتیک، گروه‌های مخالف باید از حق قانونی رساندن پیام مخالفت خود با حکومت برخوردار باشند. گاه معترضان پیش‌تر می‌روند و به قانون‌شکنی دست می‌زنند، درست همان‌گونه که طرفداران حق‌رأی زنان در آمریکا چنین کردند. این عمل نافرمانی مدنی نامیده می‌شود. افراد بسیاری بر این باورند که نافرمانی مدنی تا جایی قابل قبول است که معترضان دست به خشونت نزده و مسئولیت کامل اقدامات خود را پذیرا باشند. ممکن است اعتراض کافی نباشد و این معمولاً درصورتی است که رفتار حکومت با مردم مبتنی بر قانون نباشد. از سوی دیگر ممکن است شهروندان حق اقامهٔ دعوا علیه مسئولان حکومت در دادگاه را داشته باشند.

حرف حساب

حدود آزادی بیان کدام است؟ این حدود از کشوری به کشور دیگر بسیار متفاوت بوده و همیشه به چالش کشیده می‌شود. بسیاری از دولت‌های دموکراتیک، نقد عمومی را مجاز می‌دانند، ولی قوانینی برای ممنوع ساختن کلمات نژادپرستانه، تجاوزطلبانه، یا احتمالاً کلماتی که موجب خشونت و بی‌نظمی عمومی می‌شوند، وضع می‌کنند.

قدرت جهانی

پلیس ضد شورش آلمان معترضان مخالف با سرمایه‌داری جهانی را سرکوب می‌کند. این واقعه در سال ۲۰۰۷ هنگام نشست سران قدرتمندترین و ثروتمندترین کشورهای جهان موسوم به جی۸ (یا گروه هشت) رخ داد. در اقتصاد جهانی، نهادهای بین‌المللی می‌توانند اقداماتی انجام دهند که زندگی روزمره میلیون‌ها نفر از مردم را تحت تاثیر قرار می‌دهد. ممکن است رأی دادن و تغییر دولت‌های ملی برای تحت تأثیر قرار دادن چنین سیاست‌هایی کافی نباشد و تنها راه چاره اعتراض عمومی باشد.

◀ اعتراض صلح‌آمیز

برایان هاو، فعال ضد جنگ، خارج از مجلس بریتانیا در سال ۲۰۰۱ اردویی برگزار کرد و به اعتراض آرام دست زد. قوانینی برای محدود کردن حق اعتراض در برابر پارلمان وضع شد و پوسترها و متعلقات شخصی هاو توسط پلیس جمع‌آوری شد، ولی اعتراض وی همچنان ادامه پیدا کرد. در این تصویر وی به دیگر معترضانی پیوسته است که چهرهٔ خود را با تصویر وی پوشانده‌اند.

قهرمان آزادی بیان ◀

نویسنده ترک، اورهان پاموک، جایزهٔ صلح ادبیات را در سال ۲۰۰۶ از آن خود کرد، ولی مباحث وی دربارهٔ تاریخ ترکیه و کشتار ارمنیان در سال ۱۹۱۵ به انتقادات تند علیه وی در ترکیه منجر شد. او به دادگاه برده شد و به توهین علیه میهن خود متهم گردید. سرانجام اتهامات علیه وی رفع گردید.

◀ موسیقی راک برای کشاورزان

آهنگسازان معروف گاهی از شهرت خود برای حمایت از تلاش‌ها و اعتراضات عمومی استفاده می‌کنند. در این تصویر ستاره راک کانادایی، نیل یانگ، کنسرتی را برای جلب توجه عموم به مسائلی که کشاورزان خرده‌پا در ایالات متحده با آن روبرو هستند، برگزار می‌کند.

چالش قانونی ◀

دموکرات‌های پاکستانی مخالف با حکومت ژنرال پرویز مشرف، در سال ۲۰۰۷ در کراچی علیه حکم تعلیق رئیس دادگستری، افتخار محمد چودری، اعتراض کردند. وجود نظام مستقل قضایی، مجرایی قانونی در اختیار مردم می‌گذارد که مردم از طریق آن می‌توانند اقدامات حکومت را به چالش بطلبند.

▶ در اعتصاب

رانندگان تاکسی در بیجینگ چین در سال ۲۰۰۰ به مدت یک روز در اعتراض علیه افزایش قیمت سوخت اعتصاب کردند. اعتصاب شکل دیگر اعتراض است و ممکن است گاهی علیه دولت‌ها استفاده شود. در اعتصاب عمومی تمامی کارگران دست از کار می‌کشند.

اعتراض خشونت بار ▼

جوانان خشمگین در حومهٔ پاریس طی شورش‌های سال ۲۰۰۵، خودرویی را به آتش کشیدند. اعتراضی که زندگی و امنیت عمومی را به خطر اندازد، قابل پذیرش نیست. دولت‌ها وظیفهٔ حمایت از شهروندان خود را به عهده دارند. برای جلوگیری از چنین حوادثی، دولت‌ها باید قوانینی را به اجرا گذارند، ولی باید به تحقیق درباره علل خشونت نیز بپردازند. ممکن است اعتراض حاصل بی‌عدالتی اجتماعی، فقر، یا شکست فرایندهای دموکراتیک باشد.

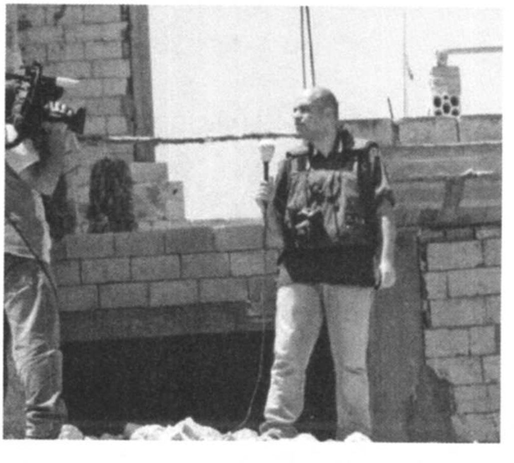
قشر چهارم

در اروپای سده‌های میانه، سیاست عمدتاً تحت رهبری سه قشر یا طبقه ـ اشراف، روحانیون و عوام ـ قرار داشت. از سدهٔ نوزدهم بدین سو، بر اساس نظر برخی نویسندگان، «قشر چهارم» یا مطبوعات به این دسته اضافه شده است. در ابتدا، مطبوعات تنها به معنی روزنامه بود، ولی اکنون معنای آن گسترده‌تر شده و شامل تمامی رسانه‌های ارتباطی مدرن مانند رادیو، تلویزیون و اینترنت نیز می‌شود. برخی رسانه‌ها به نفع عموم کار کرده به رشد دموکراسی خدمت می‌کنند. برخی دیگر نمایندهٔ منافع صاحبان خود هستند. رسانه‌ها مجرایی برای انتقال اطلاعات ارزشمند، یا تأثیرگذاری بر افکار عمومی پدید می‌آورند.

تفنن ◄

همان‌گونه که دلقک‌ها مجاز بودند شاهان قرون وسطی را مسخره کنند، رسانه‌ها نیز در یک دموکراسی سالم می‌توانند به استهزای نامزدها یا سیاستمداران منتخب از طریق کارتون و نمایش‌های کمدی بپردازند.

◄ ذکر رخدادها به گونهٔ نزدیک به واقعیت

با پوشیدن جلیقهٔ ضد گلوله، گزارش‌گر، تهاجم سال ۲۰۰۶ اسرائیل بر علیه لبنان را تحت پوشش قرار می‌دهد. اطلاعاتی که مردم از طریق گزارش‌های روزنامه، تلویزیون، اینترنت یا در مطبوعات دریافت می‌کنند، آنها را قادر می‌کند قضاوت‌های سیاسی خاص خود را داشته باشند و تنها به اطلاعات دولت‌های خود اتکا نکنند. اهمیت گزارش‌های واقعی و منصفانه در نظام های دمکراتیک همین است. واقعی کردن قضاوت عموم مردم در مورد اتفاقات و حوادث.

چراغ‌های استودیو

نانسی پلوسی، رهبر حزب دموکرات و سخنگوی مجلس نمایندگان آمریکا، در برنامه تلویزیونی در سال ۲۰۰۷، ظاهر شده است. تصویری که سیاستمداران در تلویزیون از خود نمایش می‌دهند ممکن است برای حرفه آنها سازنده یا مخرب باشد و بخت و اقبال احزاب آنها در انتخابات را تحت تأثیر مثبت یا منفی خود قرار دهد.

روزنامهٔ لیونیتا، که برلوسکونی مدعی بود علیه وی
پیشداوری سیاسی مرتکب شده است

قدرت رسانه‌ها ◀

سیلویو برلوسکونی در جریان مبارزات انتخاباتی سال ۲۰۰۶، روزنامه حزب مخالف را بالای سر می‌برد. برلوسکونی، ثروتمندترین مرد ایتالیا، که دو بار به نخست‌وزیری برگزیده شده و در عین حال صاحب روزنامه های بزرگ و سه کانال تلویزیونی است که نظرات او را پخش می کنند. صاحبان رسانه‌های قدرتمند گاه «خان‌های مطبوعات» نامیده می‌شوند و به راحتی می توانند افکار عمومی مردم بر طبق خواسته ها و منافع خودشان سازماندهی و مدیریت کنند.

تأثیر تلویزیون ▲

کانال خبری تلویزیون الجزیره در قطر از پخش ماهواره‌ای و اینترنتی برای رساندن اخبار به مخاطبان خاورمیانه‌ای که قبلاً به رسانه‌های تحت کنترل دولت عادت کرده بودند، همچنین به دیگر بینندگان در سراسر جهان استفاده می‌کند. تلویزیون های بین المللی ماهیت سیاست های بین‌المللی را دگرگون ساخته است.

«شما نباید در اینترنت به نشر مطالب ضد اجتماعی اقدام کنید»

هشدار اینترنتی ◀

پوستر در یک کافی نت چینی به کاربران کافی‌نت هشدار می‌دهد از رهنمودهای دولتی اطاعت کنند و وارد سایت های فیلتر شده نشوند اینترنت گرچه گاه سانسور می‌شود، ولی در کل فراسوی کنترل دولت‌ها قرار دارد. در اینترنت، مردم آزاد هستند که نظرات خود را بیان کرده به انتقاد از دولت‌ها بپردازند. با درج نظرات در اینترنت، مردم سراسر جهان قادر به خواندن آن‌ها خواهند بود.

«لطفا همراه من بیا، شما مطالبی دارید که منافع کشور را به خطر می‌اندازد»

روزنامه آلمانی دی ولت (جهان) در بیش از ۱۳۰ کشور به فروش می‌رسد

هرالد اینترناسیونال امریکا روزانه در بیش از ۱۸۰ کشور منتشر می‌شود

همراه با روزنامه‌ها

روزنامه‌ها با قراردادن اخبار، اطلاعات، تحلیل‌ها، نظرات و تحقیقات در اختیار مردم، به پیشبرد دموکراسی یاری می‌رسانند. روزنامه‌ها می‌توانند نظر سیاستمداران را نسبت به مسائل اجتماعی جلب کرده، یا آنها را در برابر مردم به خاطر اقداماتشان پاسخگو نگاه دارند. خوانندگان باید به یاد داشته باشند که روزنامه‌ها نیز اغلب دستورکار سیاسی خاص خود را دارا هستند و این ممکن است در شیوه خاص برگزیدن یا ویرایش داستان‌ها و اخبار انعکاس یابد. علت اهمیت دسترسی به اخبار متنوع نیز همین مسئله است. تا خوانندگان بتوانند از میان انبوه اخبار و گزارشات آنچه که تشخیص می دهند درست است انتخاب نمایند. مسئله دیگر این است که برخی از روزنامه‌های معروف موضوعات پیچیده را بیش از حد ساده جلوه داده و از پرداختن به واقعیات اصلی پرهیز می کنند.

فریب خورده!

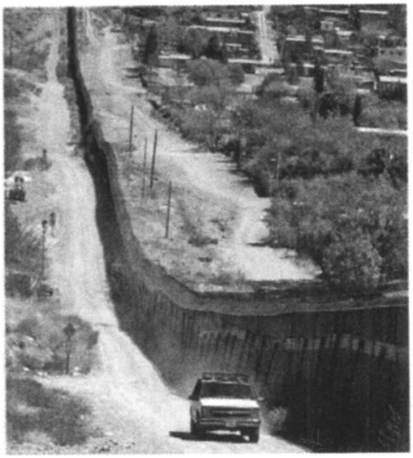
این پوستر می‌خواهد توجه مردم را به مسئله سانسور بیش از حد جلب کند. در بسیاری کشورها، روزنامه‌نگاران هنگام تحقیق پیرامون فساد یا نگارش مقالات انتقادی دربارهٔ حکومت، خطر زندان یا مرگ را به جان می‌خرند. وجود مطبوعات آزاد و مستقل برای عملکرد صحیح نظام دموکراتیک اهمیت اساسی دارند.

بدون کشور و بدون رأی

در آتن باستان، ساکنان غیر آتنی از حق رأی‌دهی محروم بودند. در روم باستان، مباحثهٔ سیاسی دربارهٔ این که چه کسی باید شهروند امپراطوری محسوب شود، وجود داشت. مسئله شهروندی، ملیت و اقامت هنوز هم بخشی از مناظرات عمومی دربارهٔ حق رأی می‌باشد. پناهندگان یا کسانی که از شر جنگ، تعقیب نژادی یا مذهبی، مصایب طبیعی یا فقر شدید به کشوری دیگر گریخته‌اند با این مسئله بیشتر مواجه هستند. برخی دیگر به دنبال امنیت در خارج می‌گردند. ممکن است مهاجران، شغلی قانونی برای خود پیدا کنند، اما از تبعیض رنج خواهند برد و دستمزدهای اندکی دریافت خواهند کرد. اگر کشور جدید مهاجرت را غیر قانونی اعلام کند، ممکن است مهاجران مجبور باشند به شغل‌های غیر قانونی روی آورند. بدون حمایت دولت، مهاجران دارای حقوق اندکی خواهند بود یا تمامی حقوق آنها پایمال می‌شود. آنها حق رأی‌دادن ندارند و بنابراین هیچ گونه نماینده‌ای در حکومت نخواهند داشت .

شهروندی ◄
برای سفر یا اقامت در کشوری دیگر، به گذرنامه‌ها و اوراق خاصی نیاز است. بدون آنها، فرد مهاجر نمی‌تواند کار قانونی یافته یا از مزایای خدمات عمومی مانند تأمین اجتماعی و حقوق بازنشستگی استفاده کنند. برای تامین کامل حقوق، از جمله حق رأی در انتخابات ملی، مهاجران باید درخواست تبدیل وضعیت خود به شهروند قانونی آن کشور را به مراجع قانونی ارائه دهند.

مهاجران غیر قانونی ▲
یک خودروی گشتی آمریکایی، مرز مکزیک را برای شناسایی مهاجران غیر قانونی بررسی می‌کند. بسیاری از مکزیکی‌های فقیر در جستجوی زندگی بهتر، از مرز آمریکا عبور می‌کنند. امروزه حدود دوازده میلیون نفر در امریکا بدون اوراق رسمی زندگی می‌کنند که ۵۷ درصد آنان مکزیکی هستند. این افراد در نظام سیاسی آمریکا فاقد نماینده هستند.

مردم سرگردان روی آب ▲

گشت ساحلی اسپانیا به دنبال مهاجران بالقوه‌ای است که در سال ۲۰۰۷ سوار بر یک کشتی ماهی‌گیری از سنگال واقع در غرب آفریقا مهاجرت کرده و خواهان پیاده شدن در سواحل اسپانیا هستند. مهاجران اقتصادی اغلب مورد سوء استفاده مجرمانی قرار می گیرند که قاچاقچی انسان نامیده می‌شوند و مبالغ هنگفتی پول برای حمل آنها با کشتی یا کامیون و قاچاق آنها به کشوری دیگر به جیب می‌زنند.

◀ شهروندان جدید

دو زن، یکی ویتنامی و دیگری غنایی، هنگام تبدیل شدن به شهروند قانونی ایالات متحده، طی تشریفاتی خاص سوگند وفاداری یاد می‌کنند. این فرایند قبول تابعیت نام دارد و بر اساس آن مهاجران از حقوق قانونی از جمله حق شرکت در انتخابات و دادن رأی برخوردار می‌شوند.

هنگامی که جامعه فرومی‌پاشد ◀
پناهندگان سابق گروه قومی هوتو، اردوگاه حفاظتی خود را در روآندا در سال ۱۹۹۷ ترک می‌کنند. سه سال قبل از این تاریخ، هوتوها بیش از ۸۰۰۰۰۰ انسان را که اکثراً متعلق به قوم توتسی بودند قتل عام کردند. این خشونت دهشتناک باعث سرازیر شدن سیل پناهندگان به کشورهای همسایه شد و صدها هزار نفر بی‌خانمان به جا گذاشت.

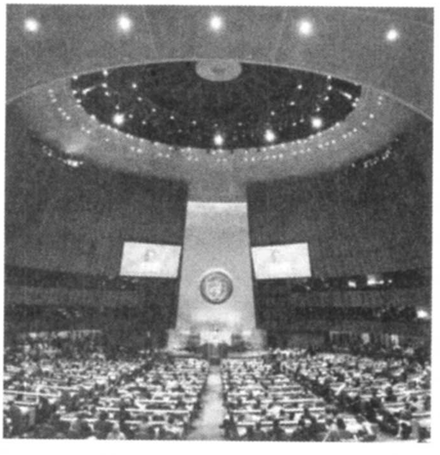
در بازداشت ◀
در سال ۲۰۰۲ پناه‌جویان، بازداشتگاه مرکزی وومرا در استرالیا را در هم می‌شکنند. استرالیایی‌های دلسوزی که به سیاست کشورشان دربارهٔ بازداشت تمامی پناه‌جویان از جمله کودکان اعتراض داشتند، آنها را بدین اقدام تشویق کردند.

◀ کارگران خارجی
کارگران مهاجر از اروپای شرقی در مزرعه‌ای در انگلستان در حال کاشت کلم دیده می‌شوند. آنها در ازای حقوق اندک، به سختی کار می‌کنند. دولت‌های دموکراتیک وظیفه دارند از تمامی مردمی که در کشور زندگی می‌کنند و نه فقط شهروندان خود، مراقبت کنند. زمانی که امکاناتی مانند اشتغال و مراقبت بهداشتی محدود باشند، ممکن است دولت‌ها مهاجرت را محدود سازند.

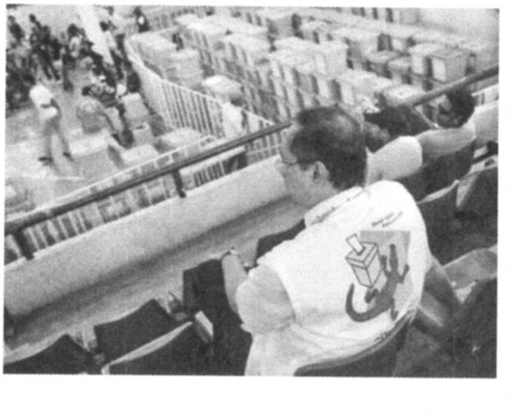
تصویر بزرگ

تاریخ اتحاد بین کشورهای مختلف به اندازهٔ تاریخ پیدایش آنها قدمت دارد. در یکصد سال اخیر، این فرایند به کرات اتفاق افتاده و سازمان‌های بزرگی بر اساس پیمان بین کشورها پدید آمده‌اند که مجموعه‌ای از دولت‌ها همکاری با یکدیگر در قالب آن سازمان‌ها را پذیرفته‌اند. نمونه‌های جهانی این گونه سازمان‌ها عبارت‌اند از: جامعهٔ ملل (۱۹۴۶-۱۹۱۹) و سازمان ملل متحد (تاسیس ۱۹۴۵). دولت‌ها نمایندگانی برای شرکت در رای گیری ها در نشست‌های این سازمان‌های جهانی می‌فرستند. این نمایندگان معمولاً منتخب دولت‌ها هستند و نمایندهٔ منتخب مردم محسوب نمی‌شوند. اتحادیهٔ اروپا (EU)،اتحادیه‌ای سیاسی و اقتصادی است که پارلمان خاص خود را ایجاد کرده که دارای اختیارات قانون‌گذاری است و اولین تجربه دموکراسی در مقیاس بین چند کشور محسوب می‌شود. استثناً مردم در اتحادیهٔ اروپا اعضای پارلمان این اتحادیه را مستقیماً انتخاب می کنند.

سازمان ملل ◀

در سازمان ملل ۱۹۲ کشور عضو هستند که نمایندگان‌شان در مجمع عمومی به مصوبات سازمان رأی می‌دهند. دبیر کل، ریاست سازمان را به عهده دارد. سازمان ملل دارای شورای امنیتی قدرتمند با ۱۵ عضو و نیز دادگاه بین‌المللی داوری است. این سازمان آژانس‌هایی مانند سازمان بهداشت جهانی را در زیر مجموعه خود دارد

◀ اقدام میان‌کشوری

ناظری از سوی سازمان ملل به اوراق رأی که در کشور کوچک تیمور شرقی شمارش شده‌اند نگاه می‌کند، این کشور در سال ۲۰۰۲ بعد از وقوع خشونت‌های گسترده از اندونزی جدا شد. در دموکراسی‌های نوپا، نظارت سازمان ملل به مردم کمک می‌کند تا انتخابات آنها منصفانه و تحت نظارت ناظران مستقل قرار گیرد. سازمان‌های بین المللی در گسترش دموکراسی چند حزبی در کشورهای تازه تاسیس شده، نقش عمده‌ای بازی کرده‌اند.

اتحادیهٔ آفریقا

این اتحادیه در سال ۲۰۰۱ شکل گرفت و در حال تأسیس پارلمانی آفریقایی با ۲۶۵ نماینده از ۵۳ کشور عضو می‌باشد. هدف اتحادیهٔ آفریقا پیشبرد دموکراسی، بهبود اقتصاد و پایان دادن به جنگ‌ها و منازعات است. ممکن است سازمان‌های میان‌کشوری مانند اتحادیهٔ آفریقا، بر اساس اتحادهای نظامی، بازارهای اقتصادی، مالکیت مشترک منابع، پیمان‌های استعماری قبلی، یا مناطق جغرافیایی شکل بگیرند.

عدم خشونت (۱۹۸۰)، مجسمه‌ای اثر کارل فردریک رویترسوارد

◀ مردم برای مردم

یک گروه کُر در کشور لاتویا در مسابقه ای در شهر برمن آلمان آوازی را اجرا می‌کند. اگرچه سیاستمداران، بین دولت‌ها اتحادهایی پدید می‌آورند، ولی ایجاد پل بین مردم کشورهای مختلف در سطحی شخصی‌تر و خصوصی‌تر، یعنی از طریق جشنواره‌های موسیقی، مسابقات ورزشی، تبادل دانش‌آموز و مسافرت در زمان تعطیلات می‌تواند انجام گیرد.

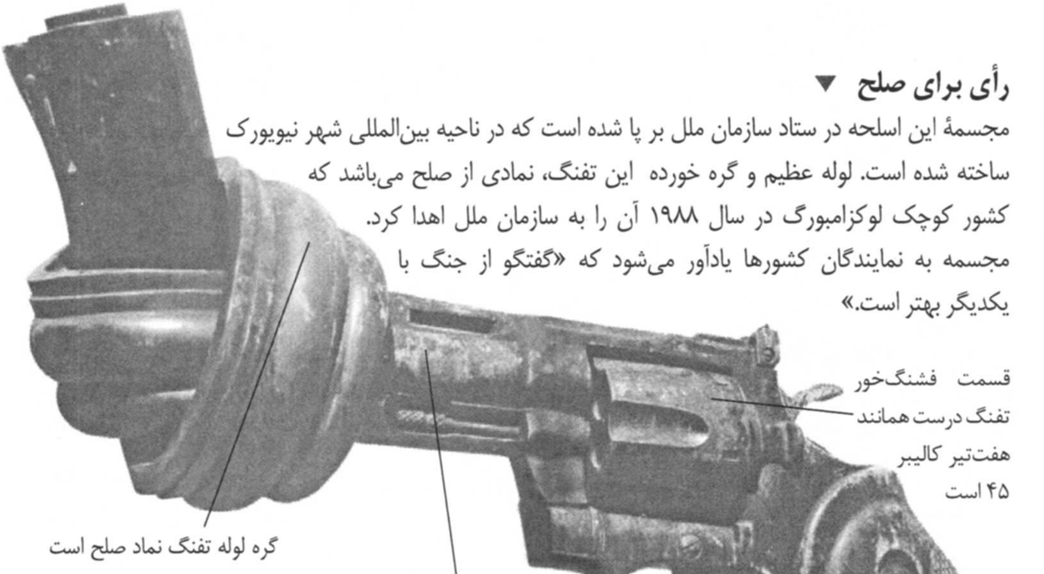

مسائل مشترک ◀

دانشمندان در حال بررسی یخچال‌هایی مانند تصویر روبرو هستند که فروریختن‌شان علامت تغییرات اقلیمی است. برخی از مسائل امروز در سطح جهانی مطرح هستند و تنها با اقدام مشترک میان‌کشوری قابل حل می‌باشند. فهم و آگاهی مردم عادی از این‌گونه مسائل مهم است، زیرا قادر می‌شوند صدای خود را در هنگام گرفتن تصمیمات سیاسی مهم به گوش دولتمردان برسانند. ممکن است مردم عادی به سازمان‌های میان‌کشوری دسترسی نداشته باشند، ولی می‌توانند دولت‌های خود را تحت فشار بگذارند تا نماینده نظرات آنها در این سازمان‌ها باشند.

رأی برای صلح ▼

مجسمهٔ این اسلحه در ستاد سازمان ملل بر پا شده است که در ناحیه بین‌المللی شهر نیویورک ساخته شده است. لوله عظیم و گره خورده این تفنگ، نمادی از صلح می‌باشد که کشور کوچک لوکزامبورگ در سال ۱۹۸۸ آن را به سازمان ملل اهدا کرد. مجسمه به نمایندگان کشورها یادآور می‌شود که «گفتگو از جنگ با یکدیگر بهتر است.»

اتحادیهٔ اروپا ◀

بنیانگذاران اتحادیهٔ اروپا امیدوار بودند قرن‌ها منازعه و جنگ بین کشورهای اروپایی را خاتمه بخشند. امروزه این اتحادیه دارای ۲۷ کشور عضو است. هر عضو باید دارای نظام دموکراتیک بوده و سابقهٔ خوبی در احترام به حقوق بشر داشته باشد. ضرورت دیگر داشتن نظام اقتصاد بازار آزاد است که در آن قیمت‌ها توسط خریداران و فروشندگان تعیین می‌شود و دولت‌ها در تعیین و تثبیت آن نقشی ندارند..

سوئدی برای «بله» ▲

دکمه‌های «بله» در سال ۲۰۰۳ برای استفاده در همه‌پرسی سوئد ساخته شدند که در آن مردم به استفاده از یورو به عنوان ارز کشور خود پاسخ آری یا نه می‌دادند. در آخر، ۵۶ درصد مردم سوئد علیه این پیشنهاد رأی دادند. پانزده کشور اروپایی این ارز را قبول کردند و با یکدیگر منطقه موسوم به منطقه یورو را به وجود آوردند. اتحادیه اروپا که با اتحاد دولت‌ها و با منافع ملی مختلف شکل گرفته است، به ندرت به راحتی اداره می‌شود ولی مهم آن است که ادارهٔ آن صلح‌آمیز صورت می‌گیرد.

عادت به رأی گیری

رأی‌گیری تنها در سیاست و حکومت استفاده نمی‌شود. رأی‌گیری به مثابهٔ گونه‌ای از تصمیم‌گیری گروهی، نقش عمده‌ای در زندگی روزمره ما بازی می‌کند. بهره‌گیری از این روش در هر جا متفاوت است، گاه جدی و گاه تنها سرگرمی به حساب می‌آید. رأی‌گیری درکار تجارت، در کارخانه، در سازمان‌های مذهبی، در مدرسه‌ها، درامور هنری، و در ورزش اتفاق می‌افتد. معمولاً تنها تعداد کمی در این امر شرکت می‌کنند. اما، ممکن است برنامه های تلویزیونی برای میلیون‌ها تن از بینندگان الهام‌بخش بوده در برخی موضوعات به رأی دادن تشویق شوند، در انتخابات سیاسی کار از این شاق‌تر است. تکنولوژی‌های ارتباطی مدرن، رأی‌گیری همگانی را آسان‌تر ساخته‌اند، زیرا امروزه ثبت آرا با گوشی همراه یا از طریق اینترنت ممکن شده است.

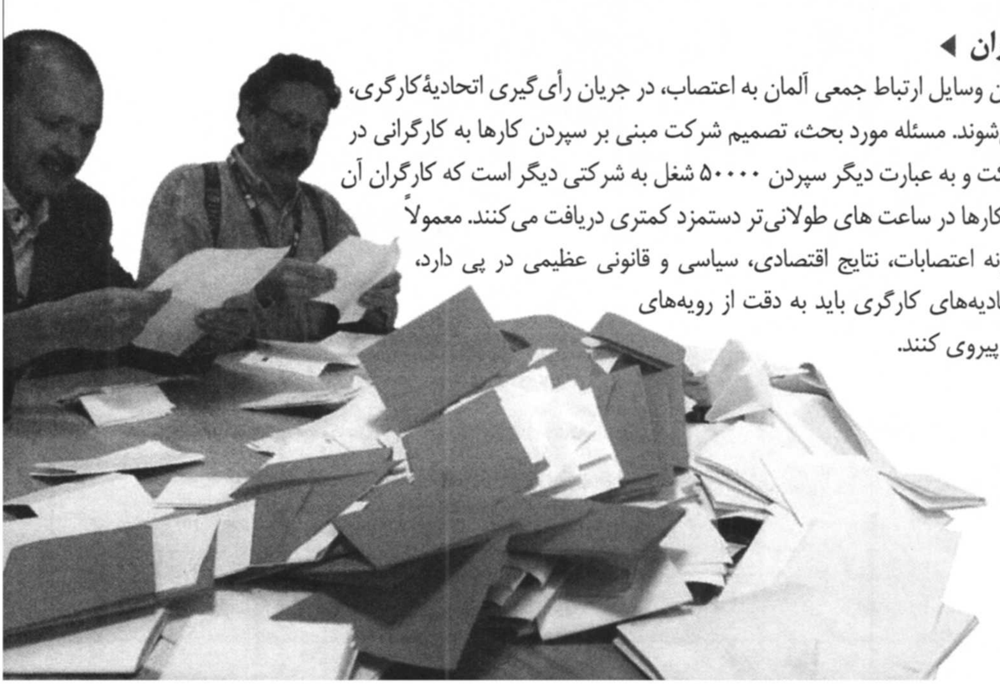
◀ تحریم فروش

روی سپر یک اتومبیل متعلق به عربستان سعودی نوشته‌ای هست که مصرانه از مردم می‌خواهد از خرید کالاهای ساخت دانمارک خودداری کنند. این خواست پس از اهانت روزنامه دانمارکی به پیامبر اسلام (ص) مطرح شد. خودداری از خرید کالاها به دلایل سیاسی، مذهبی یا غیره «رأی دادن با پول» نامیده می‌شود و انتخاب مصرف‌کنندگان است و می‌تواند روش اعتراضی موثری باشد

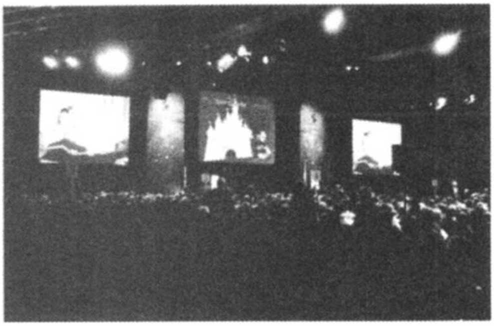
ضربدر روی پرچم دانمارک علامت تحریم کالاهای دانمارکی است

رأی کارگران ◀

آرای کارگران وسایل ارتباط جمعی آلمان به اعتصاب، در جریان رأی‌گیری اتحادیهٔ کارگری، شمارش می‌شوند. مسئله مورد بحث، تصمیم شرکت مبنی بر سپردن کارها به کارگرانی در خارج از شرکت و به عبارت دیگر سپردن ۵۰۰۰۰ شغل به شرکتی دیگر است که کارگران آن برای انجام کارها در ساعت های طولانی‌تر دستمزد کمتری دریافت می‌کنند. معمولاً وقوع این‌گونه اعتصابات، نتایج اقتصادی، سیاسی و قانونی عظیمی در پی دارد، بنابراین اتحادیه‌های کارگری باید به دقت از رویه‌های دموکراتیک پیروی کنند.

◀ کار شرکت

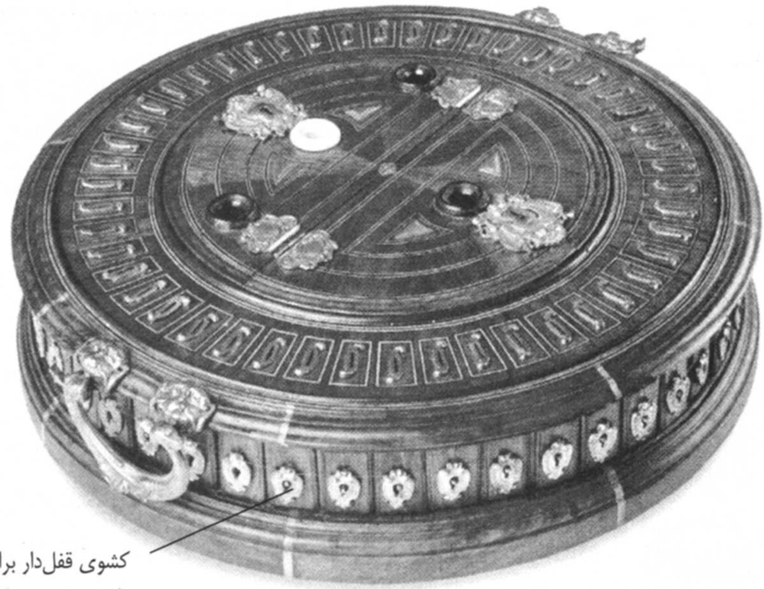

سهامداران در جلسه سال ۲۰۰۴ شرکت والت دیسنی گرد هم می‌آیند. چهل و سه درصد از دادن رأی مجدد به مدیر سابق شرکت، مایکل آیسنر، خودداری کردند. وی جای خود را به جرج جی. میچل داد. رأی سهامداران نقش مهمی در دنیای تجارت بازی می‌کند. این نوع رأی‌دهی در موارد مختلفی مانند تعداد کارکنانی که شرکت می‌تواند استخدام کند و هدف‌های جدید آن، صورت می‌گیرد.

استفاده از رای گیری در برنامه های تلویزیونی ◀

امروزه با پیشرفت فن آوری های ارتباطات، از سیستم پیامک برای رای گیری و نظرسنجی در مورد برنامه های مختلف استفاده می شود. این روش راهی آسان برای به دست آوردن نظر بینندگان در مورد سریال، فیلم و یا بازیکنان فوتبال می باشد. معمولاً نرم افزارهای ساخته شد طوری طراحی می شوند که هر روز بتواند فقط یک بار با ارسال یک شماره خاص نظر خود را اعلام کند. اگرچه این روش نمی تواند به عنوان نظر دقیق همه بینندگان عمل کند اما راهی برای فهمیدن نظر غالب در افکار عمومی است و می تواند به برنامه سازان و برنامه ریزان دولتی و تلویزیونی کمک شایانی کند.

کشوی قفل‌دار برای رأی دادن هر عضو دانشگاه

انتخاب هنرمندان ▲

این جعبهٔ نفیس برای نگاهداری آرای هنرمندان پیشتاز اسپانیا هنگام رأی دادن در مورد انتخاب اعضای جدید آکادمی پادشاهی هنرهای زیبای سان فرناندو، مورد استفاده قرار می‌گرفت. این آکادمی در سال ۱۷۴۴ در شهر مادرید بنیانگذاری شد. معروف‌ترین مدیر آن فرانسیسکو گویا بود.

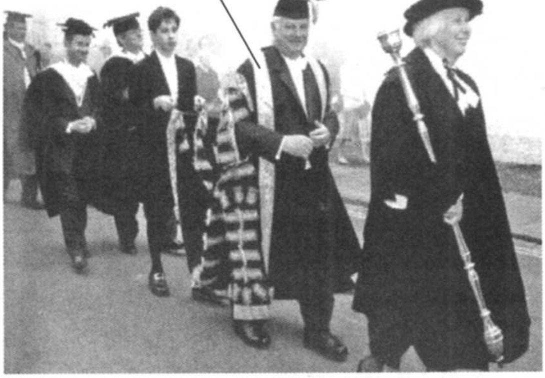

تلویزیون دود سفیدی را که از دودکش کلیسای کوچک سیستین واقع در واتیکان شهر روم، بلند می‌شود، نشان می‌دهد

◀ دود سیاه، دود سفید

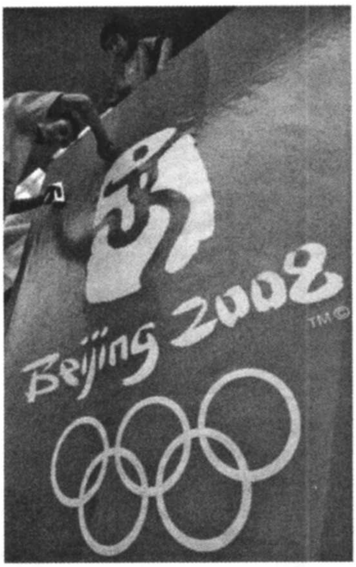
پاپ، رئیس کلیسای کاتولیک روم، توسط ۱۲۰ کاردینال انتخاب می‌شود. پس از رأی‌گیری اولیه، تمامی اوراق سوازنده و دود سیاهی بلند می‌شود. هنگامی که سرانجام پاپ انتخاب شد، اوراق رأی گیری با کمک دودکشی سوازنده می‌شود که باعث سفید شدن رنگ دود می‌گردد و این علامت انتخاب پاپ جدید برای افراد خارج از محل است.

کریس پاتن رئیس جدیداً منصوب شدهٔ دانشگاه

◀ مباحثه دانشگاهیان

دانشجویان فعلی و قبلی در دانشگاه آکسفورد انگلستان، کریس پاتن، فرماندار سابق هنگ‌کنگ را به ریاست خود در سال ۲۰۰۳ برگزیدند. در این انتخاب، مبارزه طولانی و شاقی جریان نداشت و حقوقی نیز در کار نبود با این حال انتخاب با علاقه بسیار همراه شد.

◀ رأی در المپیک

انتخاب یک شهر برای میزبانی بازی‌های المپیک، هر چهار سال یک بار در رقابتی داغ انجام می‌گیرد. کمیتهٔ بین المللی المپیک این انتخاب را برگزار می‌کند. برندهٔ سال ۲۰۰۸ ، شهر بیجینگ چین بود و انتخاب سال ۲۰۱۲ شهر لندن انگلستان است.

◀ و برنده ... است

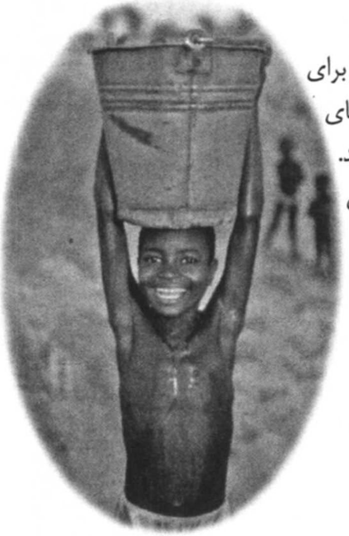
مشهورترین جایزهٔ صنعت فیلم، جایزهٔ اسکار است که آکادمی علوم و هنرهای تصویری متحرک در لوس آنجلس از سال ۱۹۲۹ تا کنون آن را به دست‌اندرکاران صنعت فیلم هدیه می‌دهد. ۵۸۳۰ عضو در انتخاب برترین‌ها رأی می‌دهند جوایز در طول تشریفاتی باشکوه به ستارگان سینما تقدیم می‌گردد.

مجسمهٔ طلایی اسکار

رأی‌دهندگان فردا

از زمان تولد دموکراسی در عصر کلاسیک، دنیا تغییرات اجتماعی، اقتصادی و سیاسی بسیاری را به خود دیده است. آینده نیز با تغییرات حتی عظیم‌تری روبه‌رو خواهد بود. آیا مردمان بسیار زیادتری می‌توانند روی این سیاره زندگی کنند؟ آیا منابع کافی برای تأمین نیازهای آنان وجود خواهد داشت؟ آیا دگرگونی‌های اقلیمی، باعث خالی شدن مناطق بسیاری از کره زمین از سکنه خواهد شد؟ نظام‌های سیاسی مطمئناً ناچارند خود را با تغییرات جدید سازگار سازند و در این دنیای در حال دگرگونی توسعه یابند. آیا کشورهای قدرتمند جای خود را به حکومتی جهانی خواهند داد؟ مردم چگونه می‌توانند شیوه حکومت بر خود را بهتر کنترل کنند؟ این مسئله تنها به تکنولوژی جدید رأی دادن یا به روش‌های منصفانه‌تر نمایندگی مربوط نمی‌شود، هرچند که مسائل بسیار مهمی هستند. این که شهروندان چگونه می‌توانند از رأی خود برای ایجاد دنیایی مبتنی بر آزادی، صلح و عدالت استفاده کنند موضوع اصلی است.

آب برای حیات ◄

این پسر اهل کشور غنا که آبی را از تلمبه‌ای که سازمان خیریهٔ بین المللی برای آبرسانی ایجاد کرده به دست آمده است، حکومت‌های مدرن با چالش‌های بزرگی برای غلبه بر نابرابری، فقر و مسائل زیست‌محیطی روبه‌رو هستند. اگر قرار باشد آنها آرمان‌های دموکراسی را به تحقق رسانند، باید به سوی ایجاد آتیه‌ای برای کودکان کشور خود گام بردارند.

◄ رأی دادن در فضا

در سال ۲۰۰۴، فضانورد لروی شیائو در انتخابات ریاست جمهوری امریکا از ایستگاه بین‌المللی فضایی (ISS)، بیش از ۲۲۵ مایل (۳۶۰ کیلومتر) دورتر از زمین، شرکت کرد. او از صفحه کلید رایانه برای دادن رأی مخفی استفاده کرد. تکنولوژی رأی‌دهی باید خود را با شرایط همواره در حال تغییر از جمله نیاز به رأی دادن در فضا، سازگار سازد.

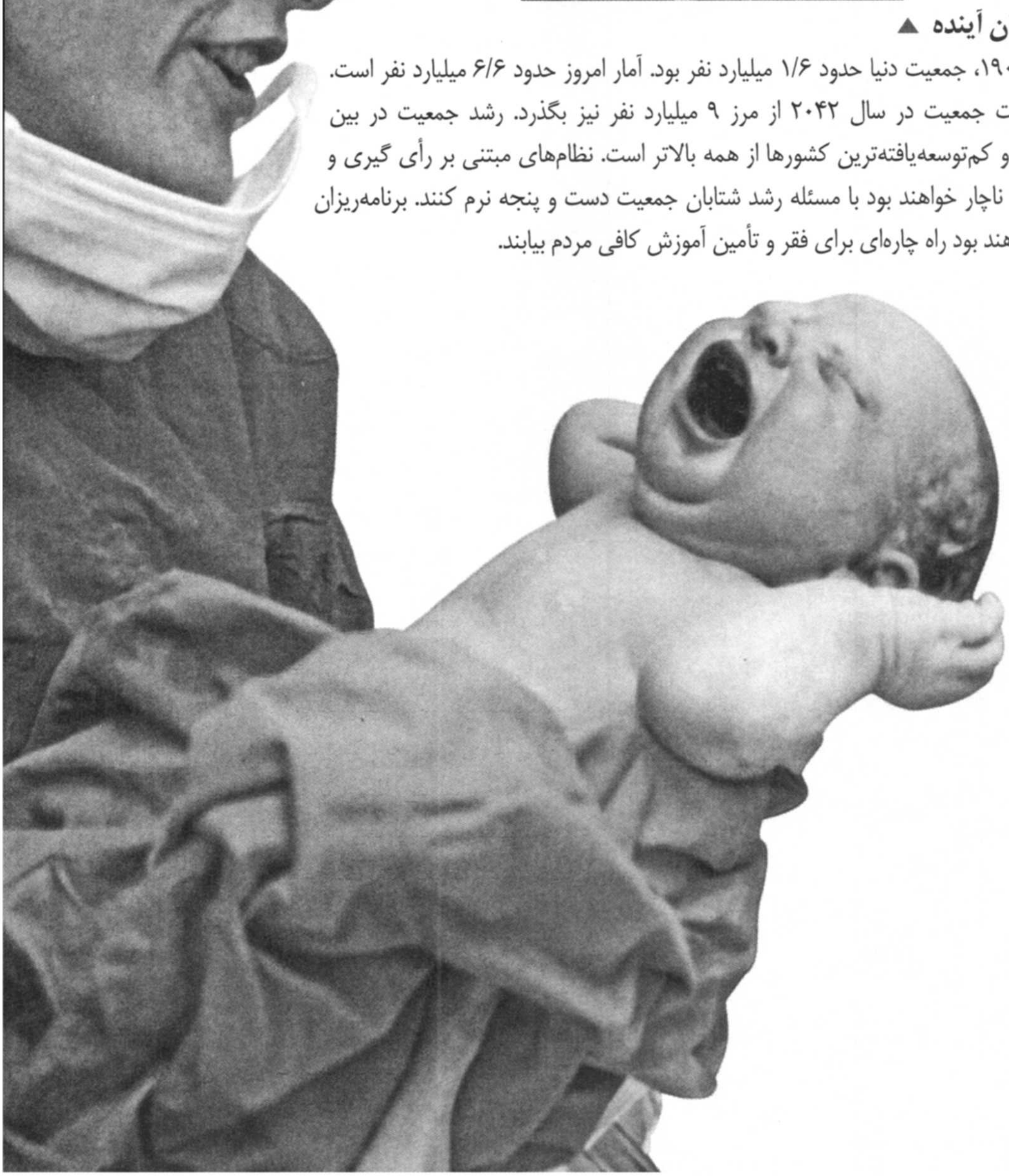
کودکان امید ◄

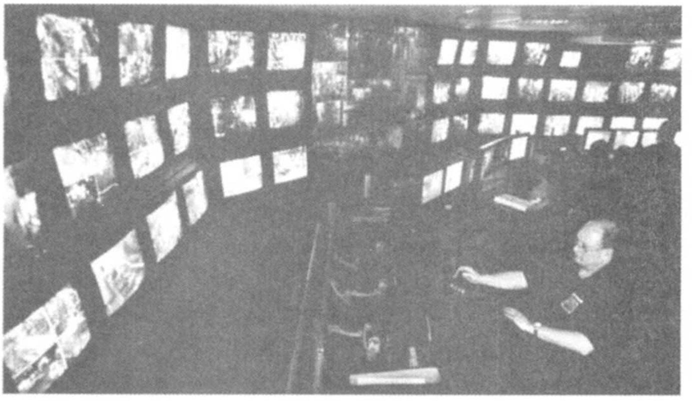
کودک «پیام‌آور صلح» اهل یوکوهامای، ژاپن، با نماینده سازمان ملل در نیویورک در سال ۲۰۰۵ درباره آینده مباحثه می‌کند. آنها با فعالیت‌های صلح خود سازمان ملل را روزآمد ساختند و به صندوق کودکان سازمان ملل (یونیسف) کمک مالی کردند. کودکان سراسر جهان به مسائل بین المللی علاقمندند، ولی تمامی آنها قادر نیستند گوش شنوایی برای سخنان شان بیابند.

شهروندان آینده ▲

در سال ۱۹۰۰، جمعیت دنیا حدود ۱/۶ میلیارد نفر بود. آمار امروز حدود ۶/۶ میلیارد نفر است. ممکن است جمعیت در سال ۲۰۴۲ از مرز ۹ میلیارد نفر نیز بگذرد. رشد جمعیت در بین فقیرترین، و کم‌توسعه‌یافته‌ترین کشورها از همه بالاتر است. نظام‌های مبتنی بر رأی گیری و دموکراسی ناچار خواهند بود با مسئله رشد شتابان جمعیت دست و پنجه نرم کنند. برنامه‌ریزان ناگزیر خواهند بود راه چاره‌ای برای فقر و تأمین آموزش کافی مردم بیابند.

امنیت یا آزادی؟ ▲

کارکنان یک شرکت خصوصی در زیرزمینی مخفی در حال کنترل دوربین‌های تلویزیون مدار بسته در لندن است. انگلستان بیش از هر کشور دیگری در جهان دارای دوربین‌های مراقبتی برای تمامی افراد است که احتمالاً تعداد آن یک دوربین برای هر چهارده نفر می‌باشد. آیا در کشوری که مدعی دموکراسی است، این ابزار مناسبی برای مبارزه علیه جرایم است؟ یا این که بخشی از شبکه اطلاعاتی دولت است که می‌تواند برای حمله به آزادی‌های مدنی مورد سوء استفاده قرار گیرد.

آیندهٔ کولون چگونه است؟ ◄

بخش پرجمعیت کولون هنگ‌کنگ با داشتن ۱۱۱۵۰۰ نفر در هر مایل مربع (۴۳۰۰۰ نفر در کیلومتر مربع) در صورت ادامهٔ رشد جمعیت جهان، تصویر کوچکی از آیندهٔ احتمالی جهان است. هنگ‌کنگ یکی از مناطق تحت حکومت شورای قانونگذاری انتخابی چین است که اختیارات محدودی داراست. در آینده چه چیز اتفاقی خواهد افتاد؟

رویدادها و شخصیت‌های جهانی

در سدهٔ بیست و یکم، وضعیت دموکراسی چگونه است؟ شمار زیادی از شهروندان دنیا هنوز بدون داشتن حق رأی زندگی می‌کنند. خوشبختانه، حکومت نظامیان یا دیکتاتورها در حال رنگ باختن است. در جاهایی که چنین حکومت‌هایی روی کار می‌آیند مورد مخالفت شهروندان کشورها قرار می‌گیرند. در مجموع، حق رأی و حقوق مدنی در طول سدهٔ گذشته گسترش یافته است. اما حتی کشورهای دموکراتیک نیز با رژیم‌های سرکوبگر اتحادهایی برقرار کرده یا گاهی از شناسایی دولت‌هایی که با رأی دموکراتیک مردم بر سر کار آمده‌اند، سر باز می‌زنند. مبارزهٔ طولانی برای برقراری دموکراسی ادامه دارد.

چهره در حال تغییر امریکای جنوبی ◄

در سال ۲۰۰۶، میشله باشله به مقام نخستین رئیس جمهور زن شیلی برگزیده شد که نشانه‌ای امیدوارکننده از حرکت کشورش به سوی دموکراسی بیشتر بود. پدر خود باشله، در زمان دیکتاتوری ژنرال اگوستو پینوشه (۱۹۹۰-۱۹۷۳) در زندان شکنجه شده بود. قارهٔ امریکای جنوبی تاریخ پرفراز و نشیب حکومت نظامی و دیکتاتوری طولانی را پشت سر نهاده است.

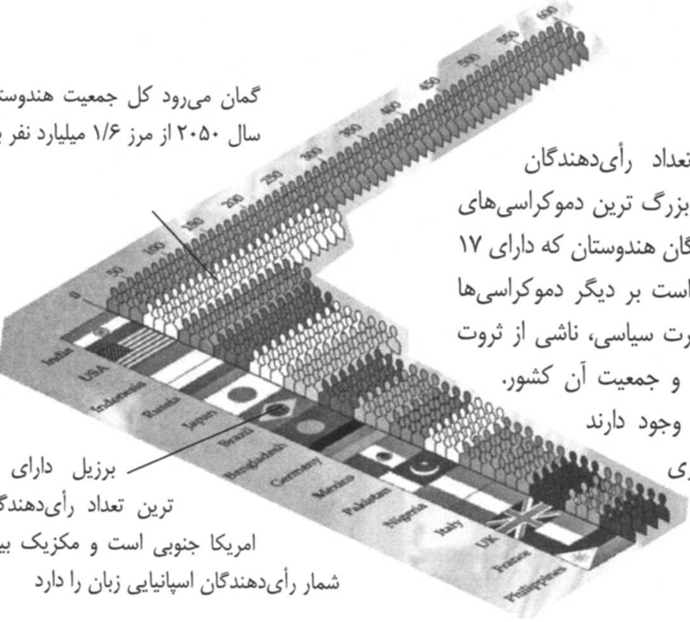

◄ سیستم‌های رأی‌دهی

امروزه بیش از هر زمان دیگر در دنیا سیستم‌های رأی‌دهی بیشتری مورد استفاده قرار می‌گیرند. پنجاه درصد کشورها از سیستم‌های متنوع نمایندگی تناسبی یا سیستم‌های نمایندگی تناسبی حزبی استفاده می‌کنند. تنها ۱۳/۶ درصد کشورها هنوز از سیستم اکثریتی ساده یا سیستم‌های دیگر استفاده می‌کنند. کشورهای دیگر از سیستم‌های مختلفی برای انتخابات گوناگون استفاده می‌کنند. برای مثال، در انگلستان انتخابات عمومی، براساس کسب اکثریت است، ولی در انتخابات اتحادیهٔ اروپا، اسکاتلند، ولز و ایرلند شمالی از سیستم انتخابات تناسبی و سیستم‌های دیگر استفاده می‌شود.

مردم یا قدرت ◄

این منشور نشان‌دهندهٔ تعداد رأی‌دهندگان ثبت‌نام شده در ۱۵ مورد از بزرگ ترین دموکراسی‌های جهان است. اندازه رأی‌دهندگان هندوستان که دارای ۱۷ درصد از کل جمعیت دنیا است بر دیگر دموکراسی‌ها پیشی گرفته است. البته قدرت سیاسی، ناشی از ثروت یک کشور است نه وسعت و جمعیت آن کشور. کشورهایی با جمعیت کم وجود دارند که از قدرت و ثروت بیشتری برخوردارند.

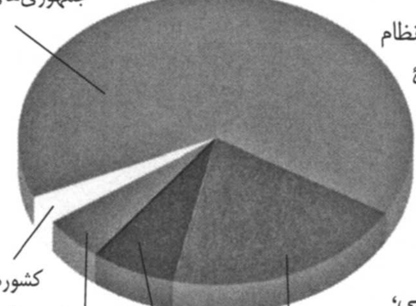

گمان می‌رود کل جمعیت هندوستان در سال ۲۰۵۰ از مرز ۱/۶ میلیارد نفر بگذرد

برزیل دارای بزرگ ترین تعداد رأی‌دهندگان در امریکا جنوبی است و مکزیک بیشترین شمار رأی‌دهندگان اسپانیایی زبان را دارد

انواع دولت ◄

هشتاد و پنج درصد کشورهای دنیا اکنون انتخابات چند حزبی مرحله‌ای در چارچوب نظام جمهوری یا مشروطه سلطنتی دارند. این نشان‌دهندهٔ پیشرفتی چشمگیر است، اما حق رأی در برخی از این کشورها هنوز محدود است و در برخی دیگر، نظام سیاسی، یک گروه اقتصادی، اجتماعی یا قومی را بر دیگر گروه‌ها برتری می‌بخشد. دوازده درصد کشورها هنوز تحت سیطرهٔ نظام‌های اقتدارطلب یا تک‌حزبی، پادشاهی مطلقه، یا دیکتاتوری قرار دارند. سه درصد، وضعیت روشنی ندارند یا آن که فرایند تغییر در آنها آغاز شده است.

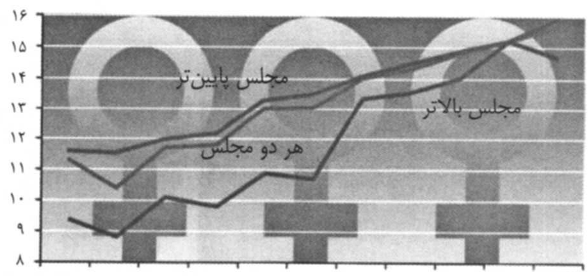
جمهوری‌های چندحزبی

کشورهای مورد مناقشه یا در حال تغییر، ۳درصد

پادشاهی مطلقه یا حکومت مذهبی، ۵درصد

جمهوری تک‌حزبی یا غیر حزبی، ۷درصد

پادشاهی مشروطه چند حزبی، ۲۰درصد

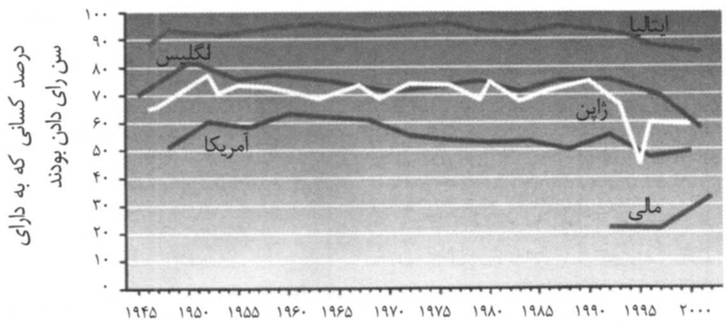
رأی به نمایندگان زن ▲

زنان نیمی از جمعیت جهان را تشکیل می‌دهند، ولی در سال ۲۰۰۵، پارلمانی وجود نداشت که نمایندگان زن نیمی از کرسی‌های آن را اشغال کرده باشند. روآندا ۴۹ درصد، انگلستان ۲۰ درصد و ایالات متحده امریکا ۱۵درصد از نمایندگان زن در پارلمان خود داشتند. میانگین جهانی چیزی حدود ۸ تا ۱۶ درصد را برای این امر نشان می دهد، ولی در همین دامنه محدود نیز، تعداد نمایندگان زن در حال افزایش است.

◀ بازی اعداد

اعداد تعیین کنندهٔ برندهٔ انتخابات هستند، ولی اغلب، نتایج صریح و صادقانه نیست. علت این که در برخی کشورها نتایج انتخاباتی مورد بازبینی قرار می‌گیرد نیز همین است. هائیتی پس از انتخابات سال ۲۰۰۶ خود که چهارمین انتخابات در تاریخ آن کشور بود، ناچار به این بازنگری شد، ولی نتیجهٔ آن مناقشه و خشونت بود. رنه پروال از ائتلاف لسپوا به مقام ریاست جمهوری برگزیده شد، ولی روشن نبود که آیا وی برنده ۴۸ درصد آرا از جمعیت ۲/۲ میلیون رأی‌دهنده است یا آن که ۵۱/۱ درصد آرا را به دست آورده است.

شرکت‌کنندگان در انتخابات ◀

نمودار بالا نشان‌دهندهٔ درصد شرکت‌کنندگان در انتخابات پنج کشور منتخب از جمله ایتالیا است. این کشور بالاترین درصد شرکت‌کنندگان و مالی پایین‌ترین درصد شرکت‌کنندگان را دارا می‌باشد. در مالی از دههٔ ۱۹۹۰ بدین‌سو انتخابات انجام می شود و شرکت‌کنندگان آن دائما در حال افزایش است، اما روند کلی سیرنزولی را در بسیاری از دموکراسی‌های کهن دنیا نشان می دهد. آیا سیاستمداران در حال از دست دادن ارتباط خود با مردم عادی هستند؟ هم شهروندان هم نمایندگان باید برای ایجاد دموکراسی فعال و مؤثر تلاش کنند.

◀ عامل توسعه

نقشهٔ روبه‌رو نشان می‌دهد که بر اساس شاخص توسعه سازمان ملل، دنیا پیشرفت کرده است. شاخص رفاه، کشورهای دنیا را بر اساس عواملی همچون بهداشت، آموزش، و استاندارد زندگی اندازه‌گیری می کند. در نگاه اول ممکن است نتوان تصور کرد که این عوامل به رأی‌دادن ارتباطی داشته باشند، ولی در واقع تمامی این‌ها عوامل مهمی در توسعهٔ دموکراسی‌های باثبات و کارآمد هستند. بیماری، بیسوادی، و فقر موانع مهمی هستند. در واقع، بیسوادی مردم عادی و بنابراین ناشایستگی آنان برای تصمیم‌گیری سیاسی، یکی از مهم ترین دلایلی بود که مخالفان دموکراسی در یونان باستان بدان استناد می کردند.

گاه‌شمار دموکراسی

در دنباله کتاب، برگزیده‌ای از رویدادهای تاریخی را مشاهده خواهید کرد که تاریخ پر فراز و نشیب رأی‌دهی، تشکیل مجلس‌ها و پارلمان‌ها و دیگر قوه‌های قانونگذاری در سراسر جهان را دنبال می‌کند. در این قسمت، برخی از پیشرفت‌ها و پسرفت‌های رخداده در عرصه پیدایش دموکراسی و برخی از انقلاب‌هایی که نه تنها تاریخ، بلکه نحوهٔ اندیشیدن ما دربارهٔ قدرت مردم در روزگار کنونی تغییر داده است را خواهیم دید. همواره دموکراسی آن‌گونه که باید باشد مورد بحث و مجادله قرار گرفته و احتمالاً این روند ادامه خواهد یافت.

۲۶۵۰ سال پ‌م، مجلس‌های سومر

فرمانروایان دولت - شهرهای سومر (جنوب عراق کنونی) با رضایت مجلس‌های شهروندان خود فرمانروایی می‌کنند.

۱۰۰۰ تا ۵۰۰ پ‌م، مجلس‌های هند

شواهدی از تشکیل مجلس‌های شهروندان و جمهوری‌ها در بخش‌هایی از هند باستان وجود دارد.

۵۹۴ پ‌م، سولون راه را هموار می‌سازد

سیاستمدار، سولون، اختیارات طبقه فرمانروا در دولت-شهریونانی آتن را کاهش داده راه را برای ایجاد دموکراسی هموار می‌سازد.

۵۰۹ پ‌م، جمهوری روم

روم نظام پادشاهی را سرنگون می‌سازد.

۵۰۸ پ‌م، قدرت مردم در آتن

کلایستنس اصلاحاتی به نام ایسونومیا (برابری حقوق سیاسی) که بعداً به دموکراسیا (حکومت مردم بر مردم) معروف شد را آغاز می‌کند.

۴۶۱ پ‌م، مرگ دموکرات آتنی

افیلیای اصلاح‌طلب ترور می‌شود.

۴۶۱-۴۲۹ پ‌م، عصر پریکلس

دموکراسی آتن تحت رهبری پریکلس شکوفا می‌شود.

۴۰۰ سال پیش از میلاد: اوستراکن (یا رأی در تبعید) آتن شکل می‌گیرد.

۳۶۶ پ‌م، رهبران مردم در روم

اکنون امکان برگزیده شدن رهبران (کنسول‌های) رومی از سوی مردم (پلبین‌ها) وجود دارد.

۲۷ پ‌م، روم تبدیل به امپراطوری می‌شود

سنای روم عنوان « آوگوستوس» را به اوکتاویان می‌دهد و عملاً جمهوری روم از ادامهٔ حیات بازمی‌ماند.

۴۷۶میلادی، عصر شاهان

فروپاشی امپراطوری روم در غرب.تا ظهور امپراطوری شارلمانی در ۸۰۰ میلادی، اکثر بخش‌های اروپا زیر فرمانروایی پادشاهی‌های کوچک قرار می‌گیرد.

۱۰۶۶-۶۰۰ م، شورای خردمندان

وایتناگموتس آنگلوساکسون (یا مجالس مشاوران خردمند) در انگلستان شکل می‌گیرد.

۹۳۰ م: مجلس در ایسلند

وایکینگ‌ها در ایسلند، مجلس آلتینگ را ایجاد می‌کنند. امـروزه آلتینگ از جمله نخستین نمونه‌های تأسیس مجلس‌های مدرن به حساب می‌آید.

۹۷۹ م: نخستین تینوالد
بنیان‌گذاری تینوالد، مجلسی در جزیره مان، اکنون بخشی از قلمرو انگلستان به موفقیت می‌رسد. امروزه این مجلس کهن‌ترین قوۀ قانون‌گذاری با استمرار تاریخی به حساب می‌آید.

۱۱۷۲ م: انتخابات در ونیز
کمیتۀ ۴۰ نفره، رئیس‌جمهوری را برمی‌گزینند.

۱۱۸۸ م: دو مجلس اسپانیا
نخستین مجلس نمایندگی در اسپانیا به نام کورتس کاتیل و لئون تشکیل می‌شود.

۱۲۱۵ م: ماگنا کارتا
جان، شاه انگلستان، سندی را امضا می‌کند که اختیارات شاهنشاهی او را کاهش و حقوق شهروندان را تعیین می‌کند.

۱۲۶۴ م: پارلمان دو مونتفورت
سیمون دو مونتفورت نخستین پارلمان منتخب انگلستان را بدون توشیح شاه تشکیل می‌دهد.

۱۲۹۳م: پارلمان اسکاتلند
نخستین نمونه ماندگار پارلمان در اسکاتلند شکل می‌گیرد. تا سال ۱۳۲۶ این پارلمان، نمایندگان عوام را نیز شامل می‌شد.

۱۳۰۷م: پارلمان فرانسه
پارلمان فرانسه (نماینده کل فرانسه) از دربار شاهنشاهی آغاز به شکل‌گیری می‌کند.

۱۴۰۴م: پارلمان در ولز
رهبر شورشیان، اوین گلیندر نخستین پارلمان ولز را در ماکینلت تشکیل می‌دهد.

۱۴۹۳، پارلمان لهستان
سِجم لهستان، مجلسی بود که بر کار پادشاه نظارت می‌کرد و در این سال قدرتمندتر گردید.

اتاق شورای کبیر جمهوری ونیز که نخستین‌بار در سال ۱۴۱۹ مورد استفاده قرار گرفت

۱۵۹۳، پارلمان هلند
دادگاه ایالت‌ها در لاهه با نمایندگان هر یک از ایالت‌های هلند تشکیل می‌شود.

۱۶۴۲-۱۶۴۹، سلطنت در برابر پارلمان
جنگ داخلی بین پارلمان انگلستان و سلطنت‌طلبان در می‌گیرد. چارلز یکم در سال ۱۶۴۹ گردن زده می‌شود.

۱۶۴۹-۱۶۶۰، جمهوری انگلستان
در این سال در انگلستان تشکیل جمهوری یا جامعه همسود اعلام می‌شود.

۱۶۸۹، قانون حقوق انگلستان
انگلستان تبدیل به مشروطه سلطنتی می‌شود.

۱۷۷۵، امریکا به آزادی می‌رسد
انقلاب امریکا به وقوع می‌پیوندد. استقلال در سال ۱۷۷۶ اعلام می‌شود و امریکا به عنوان کشوری مستقل بنیان‌گذاری می‌شود.

۱۷۸۹، انقلاب فرانسه
مجلس ملی فرانسه تقاضای قانون اساسی می‌کند و انقلاب فرانسه آغاز می‌شود.

۱۷۹۳-۱۷۹۴، حکومت وحشت
انقلاب فرانسه از کنترل خارج می‌شود و اعدام‌های

دسته‌جمعی گسترش می‌یابد. در سال ۱۸۰۴ ، تحت رهبری ناپلئون بناپارت یکم تشکیل امپراطوری فرانسه اعلام می‌شود.

۱۸۰۷-۱۸۳۳، پایان برده‌داری
برده‌داری و تجارت برده در امپراطوری انگلیس ملغی می‌شود، فرانسه نیز به‌دنبال انگلیس در سال ۱۸۴۸ برده‌داری را ملغی اعلام می‌کند.

کارخانه‌های عصر صنعتی‌شدن، که به تقاضای اعطای حق رأی به کارگران منجر شد.

۱۸۱۹، قتل عام پیترلو م
معترضان خواهان حق رأی در تجمعی که در منچستر انگلستان یعنی قلب کشورهای صنعتی‌شده جدید، تشکیل داده بودند، همه کشته می‌شوند.

۱۸۳۸، طرفداران حق نمایندگی مردم
معترضان انگلیسی معروف به چارتیست‌ها تقاضای خود برای انجام اصلاحات ریشه‌ای را مطرح می‌سازند.

۱۸۴۸، سال انقلاب‌ها
مبارزه برای تشکیل دموکراسی در سیسیل، فرانسه، وین، میلان، ناپل، مجارستان، آلمان و لهستان اوج می‌گیرد.

۱۸۶۱-۱۸۶۵، جنگ داخلی امریکا
در جنگ داخلی امریکا برده‌داری موضوعی عمده بود. برده‌داری در سال ۱۸۶۵ در امریکا ملغی اعلام شد، اما تا سال ۱۸۷۰ سیاه‌پوستان امریکا نتوانستند صاحب حق رأی شوند.

۱۸۶۷، پارلمان کانادا
پارلمان کانادا با دو مجلس سنا و مجلس عوام تشکیل می‌شود.

۱۸۶۸، مبارزه زنان امریکایی
انجمن حقوق مساوی برای امریکائیان مبارزه‌ای را برای کسب حق رأی زنان آغاز می‌کند.

۱۸۷۱، کمون پاریس
پاریسی‌ها دموکراسی هدایت‌شده انقلابی را تشکیل می‌دهند، ولی پس از دو ماه سرکوب می‌شود.

۱۹۰۱، استرالیای فدرال
مستعمرات استرالیا یک ملت دارای قوه‌های قانونگذاری ایالتی و فدرالی را تشکیل می‌دهند

۱۹۰۳، طرفدران حق رأی زنان
امیلی پانکورست اتحادیه اجتماعی و سیاسی زنان را در انگلستان پایه‌گذاری می‌کند.

۱۹۰۶، نمایندگان زن فنلاند
نخستین کشوری است که زنان در آن به عضویت پارلمان انتخاب می‌شوند.

۱۹۱۴-۱۹۱۸، جنگ جهانی اول
جنگی جهانی میلیون‌ها کشته برجای گذاشته اروپا را ویران می‌سازد و درگیری تازه‌ای به درگیری‌های قبلی می‌افزاید.

نشان کمون پار یس، ۱۸۷۱

۱۹۱۷، انقلاب روسیه
انقلاب فوریه روسیه سلطنت را نابود و پارلمان جدیدی ایجاد می‌کند. انقلاب اکتبر قدرت را به دست بلشویک‌ها می‌سپارد.

۱۹۱۹، جامعه ملل
سازمان بین المللی برای تقویت صلح، دیپلماسی امنیت و رفاه بنیانگذاری می‌شود.

۱۹۴۵-۱۹۱۹، فاشیسم در اروپا
فاشیسم در ایتالیا و نازیسم در آلمان ظهور می‌کند، هر دو ضد دموکراسی هستند.

۱۹۲۰، زنان امریکا صاحب حق رأی می شوند
امریکا حق رأی را به زنان تعمیم می‌دهد.

۱۹۵۳-۱۹۲۸ استالینیسم
ژوزف استالین کنترل اتحاد جماهیر شوروی را به دست می‌گیرد و دوره‌ای از حکومت وحشت به کمک پلیس مخفی، دادگاه‌های نمایشی و اردوگاه‌های کار اجباری آغاز می‌گردد.

۱۹۲۹، حق رأی عمومی در انگلستان
در انگلستان به تمامی اشخاص ۲۱ سال به بالا حق رأی اعطا می‌شود.

۱۹۳۹-۱۹۳۶، جنگ داخلی اسپانیا
جمهوری اسپانیا از اتحاد فاشیست‌ها-محافظه‌کاران به رهبری فرانسیسکو فرانکو شکست می‌خورد.

۱۹۴۵-۱۹۳۹، جنگ جهانی دوم
جنگ به شکست فاشیسم منجر می‌شود.

۱۹۴۵، تشکیل سازمان ملل
سازمان ملل متحد برای پاسداری از حقوق بین‌الملل، حقوق بشر، پیشرفت اجتماعی و توسعه اقتصادی تشکیل می‌شود.

۱۹۹۰-۱۹۴۵، جنگ سرد
به دوره‌ای از تنش و دشمنی بین‌المللی بین کشورهای کمونیستی و سرمایه‌داری اطلاق می‌شود.

۱۹۴۷، استقلال هندوستان
هندوستان تبدیل به بزرگ ترین دموکراسی جهان می‌شود.

۱۹۴۹، چین سرخ
دولت کمونیستی بر پرجمعیت‌ترین کشور جهان فرمانروا می‌شود.

۱۹۶۰، نخستین رهبر زن
سیریماو باندارانایکه اهل سیلان (سریلانکا) اولین نخست‌وزیر زن دنیا است.

۱۹۶۳، "من رویایی دارم"
دکتر مارتین لوتر کینگ، مبارز حقوق مدنی امریکا، دیدگاه خود را برای آینده‌ای غیر نژادپرستانه مطرح می‌سازد.

۱۹۶۸، بهار پراگ
اصلاحات آزادی‌خواهانه الکساندر دوبچک، رهبر چک توسط ارتش شوروی سرکوب می‌شود.

۱۹۷۵-۱۹۷۴، بازگشت به دموکراسی
حکومت نظامیان در یونان پایان می‌یابد، حکومت فاشیستی در پرتغال سرنگون می‌شود و فرانکو، دیکتاتور اسپانیا می‌میرد.

راه پیمایی بوداییان در رانگون، برمه در سپتامبر ۲۰۰۷

۱۹۷۹، انتخابات عمومی اروپا
نخستین انتخابات مستقیم پارلمان اروپا در کشورهای عضو اتحادیه برگزار می‌شود.

۱۹۸۹-۱۹۸۵، اصلاحات شوروی
میخائیل گورباچف اصلاحاتی را در اتحاد شوروی تحت عنوان گلاسنوست (فضای باز سیاسی) و پروسترویکا (بازسازی اقتصادی) شروع می‌کند.

۱۹۸۹، میدان تیانانمن بیجینگ
نیروهای نظامی چین، تظاهرکنندگان خواهان حقوق دموکراتیک و امنیت اقتصادی را از پای در می‌آورند.

۱۹۹۱-۱۹۹۰، پایان عصر اتحاد شوروی
با فروپاشی شوروی و دولت‌های کمونیستی در اروپای شرقی، ملت‌های جدیدی سر بر می‌آورند که برخی از آنها دموکراتیک هستند.

۱۹۹۴، انتخابات افریقای جنوبی
افریقای جنوبی نخستین انتخابات عمومی خود را با حق رأی برای همه شهروندان برگزار می‌کند.

۲۰۰۰، انتخابات ریاست‌جمهوری امریکا
دادگاه عالی امریکا تصمیمی تردیدآمیز به نفع نامزد حزب جمهوری‌خواه، جرج دابلیو بوش اتخاذ می‌کند.

۲۰۰۵، انتخابات عراق
پس از تجاوز امریکا به خاک عراق و سرنگونی صدام حسین، انتخاباتی، با وجود جنگ داخلی، برگزار می‌شود

۲۰۰۷، معترضان برمه
معترضان طرفدار دموکراسی در برمه با رژیم نظامی این کشور درگیر می‌شوند.

۲۰۱۱، تغییرات در کشورهای عربی
حکومت های دیکتاتوری کشورهای مصر و تونس با اعتراضات مردمی از هم می پاشد و نسیم دمکراسی در کشورهای یمن، لیبی و بحرین شدت می یابد.

فهرست افراد پرآوازه، الف تا ی

فیلسوفان، مبارزان، قانونگذاران، دولتمردان و نویسندگان و ... همه جایگاه خود را در تاریخ رأی‌دهی و دموکراسی دارند. به همین‌سان، مخالفان دموکراسی؛ یعنی دیکتاتورها، خودکامه‌ها و پادشاهان مطلق‌گرا نیز جایگاه خود را در این عرصه دارند، اما دموکراسی تنها به افراد معروف محدود نمی‌شود. تاریخ دموکراسی، تاریخ همه انسان‌هایی است که برای کسب حق رأی جنگیدند و آن را برای تحقق عدالت اجتماعی و آزادی به کار گرفتند.

آنتونی، سوزان برونل (۱۹۰۶-۱۸۲۰)
این زن امریکایی برای کسب حق رأی زنان در سال ۱۸۶۹ انجمن ملی حق رأی زنان را بنیانگذاری کرد.

ارسطو (۳۲۲-۲۸۴ ق‌م) شاگرد افلاطون
این فیلسوف یونانی زنان، بردگان و کارگران یدی را از حق شهروندی محروم می‌دانست و حکومت طبقه متوسط را ارجح می‌شمرد.

آدولف هیتلر (۱۹۴۵-۱۸۸۹)
آدولف هیتلر رهبر حزب ناسیونال سوسیال آلمان بود که با توسل به تهدید و مردم‌فریبی به پیروزی در انتخابات نائل شد. او با شکست در جنگ جهانی دوم، در سال ۱۹۴۵ خودکشی کرد.

اونگ سان سو کی (تولد ۱۹۴۵)
رهبر اتحادیهٔ ملی دموکراسی برمه (میانمار). این سیاستمدار

در انتخابات سال ۱۹۹۰ برنده شد، ولی حاکمان نظامی این کشور از تسلیم قدرت به وی خودداری کردند.

استالین، ژوزف (۱۸۷۹-۱۹۵۴)

پس از مرگ لنین، استالین در اتحاد شوروی به قدرت رسید. او اصلاحاتی را اجرا کرد که به مرگ انسان‌های بی‌شمار منجر شد، ولی در جنگ جهانی دوم، کشور را تا پیروزی در جنگ رهبری کرد.

افلاطون (۳۷۴-۴۲۷ ق‌م)

این فیلسوف یونانی مخالف دموکراسی روزگار خود بود. وی استدلال می‌کرد که تنها طبقه پاسدارانی که آموزش فلسفی دیده باشند، شایسته فرمانروایی بر جامعه هستند.

استنتون، الیزابت کادی (۱۹۰۲-۱۸۱۵)

مبارز امریکای که برای لغو برده‌داری و حقوق رأی‌دهی زنان گام بر می‌داشت و نخستین کنوانسیون حقوق زنان را در سال ۱۸۴۸ سازماندهی کرد. وی در سال ۱۸۹۰ ریاست انجمن ملی حق رأی زنان امریکایی را به عهده گرفت.

بابوف، فران نوئل (۱۷۹۷-۱۷۶۰)

به افتخار سخنران معروف رومی که مورد علاقه او بود بعدها به «کراسوس» معروف شد. بابوف در انقلاب فرانسه پرآوازه شد. گاه وی را نخستین کمونیست می‌دانند، ولی او به حاکمیت مردم و آزادی مطبوعات اعتقاد داشت.

باندارنایکه، سیریماو (۲۰۰۲-۱۹۱۶)

«خانم بی» نخستین زن در جهان بود که به مقام نخست‌وزیری در سال ۱۹۶۰ برگزیده شد. او رئیس دولت سیلان (اکنون سری‌لانکا) بود و برای دو دورهٔ بعدی نیز به این سمت برگزیده شد.

بولیوار، سیمون (۱۸۳۰-۱۷۸۳)

سیمون بولیوار جنگجوی آزادی‌خواه امریکای جنوبی بود که استقلال سرزمین‌هایی که امروزه به پرو، بولیوی، اکوادور، کلمبیا، ونزوئلا و پاناما معروف‌اند، را از اسپانیا به دست آورد.

تندیس آبراهام لینکلن، شانزدهمین رئیس جمهور ایالات متحده

پن، تامس (۱۸۰۹-۱۷۳۷)

این نویسنده انگلیسی حامی جنگ استقلال‌طلبانه امریکا بود. وی کتاب حقوق بشر (۱۷۹۲-۱۷۹۱) را چاپ کرد و در آن خواستار سرنگونی سلطنت گردید.

پانکورست، امیلی (۱۹۲۸-۱۸۵۷)

مبارز انگلیسی حق رأی برای زنان بود که در سال ۱۸۸۹ اتحادیه حق رأی زنان و در سال ۱۹۰۳ اتحادیه تندروی سیاسی و اجتماعی زنان را پایه‌گذاری کرد.

پریکلس (۴۹۵-۴۲۹ پ‌م)

پریکلس بزرگ ترین سیاستمدار آتن باستان و سخنوری شایسته بود. وی دموکراتی تندرو بود که مکرراً مجلس شهروندان آتن به وی به عنوان رهبری نظامی رأی می‌داد. او بر آن بود که افراد فقیر می‌توانند منصبی عمومی داشته باشند و در ازای کار بدانها حقوق پرداخت می‌کرد.

پرون، اوا (۱۹۵۲-۱۹۱۹)

در اصل بازیگر بود. اویتا همسر دوم رئیس‌جمهور آرژانتین، خوان پرون، یعنی مردم‌فریب بی رحمی شد که موسولینی را تحسین می‌کرد. ولی اوا پرون به نفع عدالت اجتماعی گام برداشت و حزب پرونیست زنان را به وجود آورد. قبل از

مرگش برای رسیدن به معاونت رئیس‌جمهور تلاش کرد و حمایت زیادی نیز کسب نمود.

توکویل، الکسی دو (۱۸۵۹-۱۸۰۵)

تاریخ نگار، حقوقدان و سیاستمدار فرانسوی که دموکراسی در امریکا (۱۸۳۵) و رژیم کهن و انقلاب (۱۸۵۶) را نگاشت ولی طی ناآرامی‌های سال ۱۸۴۸ علیه آزادی‌های سیاسی که روزی حامی آنها بود سخن گفت.

تایلر، وات (مرگ ۱۳۸۱)

رهبر شورش دهقانان یا شورش قوی ۲۰۰۰۰ نفری روستائیان که خواهان مالیات‌های منصفانه بودند. او به فرمان شهردار لندن کشته شد.

تروث، سجورنر (۱۷۹۷-۱۸۸۳)

او بردهٔ سیاه‌پوست امریکایی بود، ولی مبارزی بزرگ شدکه برای لغو برده‌داری، حق رأی زنان و اصلاح زندان‌ها گام برمی داشت.

جفرسون، توماس (۱۸۲۶-۱۷۴۳)

بنیانگذار امریکا که اعلامیه استقلال امریکا را طرح و در مقام سومین رئیس جمهور ایالات متحده خدمت کرد.

میز نگارش متعلق به طرفدار امریکایی حق رأی زنان، سوزان بی. آنتونی

تندیسک رهبر چین، مائو زدونگ

رالز، جان (۱۹۲۱-۲۰۰۲)

این فیلسوف امریکایی از آزادی‌های لیبرالی و عدالت اجتماعی به عنوان پایه‌ای برای توافق بین مردم در جوامع دستخوش شکاف‌های مذهبی و فرهنگی دفاع می‌کرد.

روسو، ژان ژاک (۱۷۱۲-۱۷۷۸)

این فیلسوف اصالتاً سوئیسی مدعی بود که مردم تنها در صورتی آزادند که ارادهٔ عمومی را بر خود حاکم کنند. وی مخالف مجلس های نمایندگی و حامی تشکیل دموکراسی مستقیم بود، اندیشه‌های وی الهام‌بخش انقلابات بسیاری شد.

سقراط (۳۹۹-۴۷۰ ق.م)

فیلسوف یونانی که حامی دموکراسی بود و بر آن بود که تنها ژرف نگری فلسفی برای رسیدن به حقیقت می‌تواند موجب خرد سیاسی گردد. مجلس خلق، او را به خاطر آموزه‌های خطرناکش به مرگ محکوم کرد.

سولون (۶۳۸-۵۵۹ ق.م)

این قانونگذار یونانی حق رأی را به شهروندان طبقات پایین‌تر جامعه آتن گسترش داد و شورای ۴۰۰ نفری به وجود آورد. هدف او از اصلاحات، رسیدن به یونومیا («نظم خوب») بود.

کرامول، اولیور (۱۶۵۸-۱۵۹۹)

طی دوره برقراری نظام جمهوری در انگلستان، کرامول بر این کشور فرمانروایی می‌کرد. او جنبش دموکراتیک تندرو معروف به تساوی‌طلبان را در هم شکست و تهاجم ددمنشانه‌ای به ایرلند ترتیب داد.

کلایستنس آتنی (۵۰۰-۵۶۰ پ‌م)
پدر دموکراسی در آتن باستان، کلایستنس شورای خلق را گسترش و حقوق شورای شهروندان را توسعه داد.

قتل وات تایلر در جریان شورش کشاورزان، ۱۳۸۱

کینگ، مارتین لوتر (۱۹۶۸-۱۹۲۹)
این سیاه‌پوست امریکائی برای کسب حقوق مدنی سیاهان در دهه‌های ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ تلاش کرد. وی به تصویب سند حق رأی در سال ۱۹۶۵ کمک کرد، ولی در سال ۱۹۶۸ به قتل رسید.

گاریبالید، جوزپه (۱۸۸۲-۱۸۰۷)
جنگجوی آزادی‌خواه در امریکای جنوبی و اروپا که به یکپارچگی ایتالیا یاری رساند. او برای حق رأی عمومی (حق رأی همگانی) مبارزه کرد.

گورباچف، میخائیل (تولد ۱۹۳۱)
واپسین رهبر اتحاد جماهیر شوروی (۱۹۹۱-۱۹۸۵)، که اصلاحات دموکراتیک تحت عنوان گلاسنوست (فضای باز سیاسی)و پروستروئیکا (بازسازی اقتصادی) را انجام داد.

گراسوس، تیبریوس (۱۳۲ تا ۱۶۳ پ‌م) و گایوس (۱۲۱-۱۵۴ پ‌م)
این دو برادر مقاماتی را به عهده داشتند که نمایندگی مردم عادی روم به حساب می‌آمد. آنها کوشیدند با ایجاد اصلاحات دموکراتیک، قدرت زمینداران بزرگ را محدود سازند تا از کشاورزان کوچک حمایت کنند. هر دوی آنها به دست مخالفان سیاسی‌شان هلاک شدند

فوست، میلیجنت گارت (۱۹۲۹-۱۸۴۷)
فوست کارشناس آموزشی و مبارز سرشناسی بود که برای حق رأی زنان فعالیت می‌کرد. وی روش‌های خشونت‌بار را نفی و از سال ۱۸۹۷ تا سال ۱۹۱۹، رهبری اتحادیه ملی انجمن‌های حق رأی زنان را به عهده داشت.

لنین، ولادیمیر ایلیچ (۱۹۲۴-۱۸۷۰)
انقلابی روس که تحت تأثیر از نوشته‌های مارکس و انگلس بود، لنین در انقلاب اکتبر ۱۹۱۷ بلشویک‌ها را به سوی قدرت رهبری کرد. او یکی از بنیانگذاران اتحاد شوروی بود.

لینکلن، آبراهام (۱۸۶۵-۱۸۰۹)
شانزدهمین رئیس‌جمهور امریکا، لینکلن بود که دولت اتحادیه را طی جنگ داخلی امریکا (۱۸۶۵-۱۸۶۱) رهبری کرد که به پایان برده‌داری منجر شد. او در سال ۱۸۶۵ به قتل رسید.

لاک، جان (۱۷۰۴-۱۶۳۲)
این فیلسوف انگلیسی حامی حقوق طبیعی، آزادی فردی، مذهبی، و حکومت بر اساس رضایت مردم بود.

مدیسون، جیمز (۱۸۳۶-۱۷۵۱)
مؤلف اصلی قانون اساسی و اعلامیه حقوق امریکا، مدیسون بود که بعداً در مقام چهارمین رئیس‌جمهور امریکا خدمت کرد.

ماندلا، نلسون (تولد ۱۹۱۸)
این مبارز ضد جدایی نژادی در سال ۱۹۴۴ به کنگره ملی افریقا پیوست. از سال ۱۹۶۴ تا سال ۱۹۹۰ زندانی شد، ولی در مقام نخستین رئیس‌جمهور سیاه‌پوست آفریقای جنوبی از سال ۱۹۹۴ تا سال ۱۹۹۹ خدمت کرد.

مائو زدونگ (۱۹۷۶-۱۸۹۳)

مائو بنیانگذار حزب کمونیست چین بود که در سال ۱۹۴۹ به قدرت رسید. وی اصلاحات ارضی بنیادین و توسعه صنعتی در چین را آغاز کرد که بعداً به فقر گسترده عمومی و مصایب اقتصادی منجر شد اما جانشینان او با اصطلاحات اقتصادی توانستند چین را به یکی از خدمات های اقتصادی جهان تبدیل کنند.

تندیس ولتر، که نوشته‌هایش الهام‌بخش انقلاب فرانسه بود.

مارکس، کارل (۱۸۸۳-۱۸۱۸)

این فیلسوف و اقتصاددان آلمانی همراه با فردریش انگلس کتاب بیانیه کمونیستی (۱۸۴۸) را نوشت. مارکس بر آن بود که تنها با انقلابی به رهبری کارگران می‌توان به بهره‌کشی سرمایه‌داران پایان داد و نوید جامعه‌ای اشتراکی را می‌داد.

میل، جان استوارت (۱۸۷۳-۱۸۰۶)

اصلاح‌طلب اجتماعی و لیبرال انگلیسی بود که برای حق رأی زنان، گسترش حق رأی، نمایندگی تناسبی و حقوق کارگران مبارزه می‌کرد.

مونتفورت، سیمون دو (۱۲۶۵-۱۲۰۸)

این بارون انگلیسی قدرتمند علیه هنری سوم در سال‌های ۱۲۶۴-۱۲۶۳ شورید. وی خود و دو تن دیگر را در مقام فرمانروای کشور تثبیت کرد، ولی مستقیماً اعضای پارلمان را نیز انتخاب می‌نمود.

موسولینی، بنیتو (۱۹۴۵-۱۸۸۳)

موسولینی، بنیانگذار فاشیسم ایتالیا، از سال ۱۹۲۹ دیکتاتور ایتالیا بود. وی طی جنگ جهانی دوم دستگیر و اعدام شد.

ولتر (۱۷۷۸-۱۶۹۴)

فرانسوا ماری آروئه، این نویسندهٔ فرانسوی، متفکر اصلی عصر موسوم به روشنگری بود که از اصلاحات اجتماعی و حقوق مدنی دفاع می‌کرد.

وب، بیاتریس (۱۹۴۳-۱۸۸۵)

با کمک شوهرش، سیدنی وب، این اقتصاددان واصلاح‌گر اجتماعی انگلیسی به تأسیس مدرسهٔ اقتصاد لندن کمک نمود و جامعهٔ فابین را پایه‌ریزی کرد. فابین‌ها موافق اصلاح و مخالف انقلاب بودند و سیاست‌های حزب کارگر را تحت تأثیر قرار دادند.

ویلبرفورس، ویلیام (۱۸۳۳-۱۷۵۹)

این عضو پارلمان انگلیس علیه برده‌داری در امپراطوری انگلستان همچنین به نفع اصول اخلاقی و مسیحی و نیز وضع زندگی جانوران مبارزه می‌کرد. وی با اتحادیه‌های کارگری مخالف بود.

ویلکس، جان (۱۷۹۷-۱۷۲۵)

این عضو پارلمان انگلیس خواهان اصلاح قوه قانونگذاری بود و گزارش‌های امور جاری پارلمان حقوق رأی دهندگان در انتخاب نمایندگان را به چاپ رساند.

ولستونکرافت، ماری (۱۷۹۷-۱۷۵۹)

این اصلاح‌طلب انگلیسی-ایرلندی کتاب استیفای حقوق بشر (۱۷۹۰) را نوشت. او خواهان جامعه‌ای مبتنی بر خرد، و آموزش برای زنان و تساوی بین دو جنس بود. این تقاضا بعدها الهام‌بخش جنبش حق رأی زنان گردید.

واژه نامه

آنارشیست: کسی که مخالف قدرت دولت و حکومت متمرکز است و ترجیح می‌دهد سازمان‌های داوطلبانه مانند شوراهای اجتماعی یا اتحادیه‌های کارگری، جامعه را سازماندهی کنند.

ائتلاف: اتحاد یا همبستگی موقتی. در شرایطی که دولتی ائتلافی بر سر کار باشد، احزاب سیاسی مختلف در مورد همکاری و حکومت در کنار یکدیگر، به توافق می‌رسند یا ائتلاف: پیوستن یا حمایت رسمی از یک حزب یا سازمان سیاسی

اتحادیهٔ کارگری: انجمنی از کارگران که هدف‌شان حمایت از همکاران خود یا بهبود شرایط کار و دستمزد است.

اقلیت: بخش کوچک تری که دارای آرای کمتر یا کرسی‌های پارلمانی کمتری است.

اکثریت: بخش بزرگ تر، که دارای تعداد بیشتری از آرا یا کرسی‌های پارلمانی است.

انتخابات عمومی: انتخابات بزرگی که برای گزینش نمایندگان قوه مقننه یا فدرال انجام می‌گیرد و با انتخابات محلی یا انتخابات ریاست جمهوری متفاوت است.

انتخابات میان‌دوره‌ای: انتخاباتی فرعی ـ برای نمونه، انتخاباتی که میان انتخابات عمومی برای پر کردن کرسی‌های خالی‌مانده برگزار می‌شود

انجمن یا کمیتهٔ حزبی: کمیته‌ای که در داخل حزبی سیاسی بر اساس منطقه، قومیت یا منافع مشترک ایجاد می‌شود.

انقلاب: (۱) برافکندن نظام سیاسی یا حکومت اغلب با توسل به زور (۲) دوره‌ای از تغییرات اجتماعی، اقتصادی یا فرهنگی گسترده.

ایدئولوژی: مجموعه‌ای از نظرات و اندیشه‌های عملی که هدف از طرح آنها رسیدن به هدفی سیاسی است، مانند ایدئولوژی محافظه‌کاری یا سوسیالیسم.

برده: کسی که مانند یا مال در اختیار فردی دیگر است و مجبور به کار بدون مزد می‌شود.

پادشاهی: فرمانروایی موروثی توسط یک شخص مانند سلطان. پادشاه مطلقه دارای اختیارات غیر نظارت شده است. پادشاه مشروطه دارای اختیارات محدود می‌باشد.

پارلمان: مجلس قانونگذاری، که معمولاً از یک یا دو مجلس نمایندگان تشکیل شده است.

پایتخت: شهر اصلی کشور، دولت، یا منطقه

پناه‌جو: (۱) هر گونه پناهنده از ترس خشونت یا تعقیب به کشور دیگر (۲) حمایتی که یک کشور از پناهنده‌ای از کشوری دیگر به عمل می‌آورد.

تبلیغات یا پروپاگاندا: اطلاعات فریبنده و اغلب گمراه‌کننده.

تحریم: خودداری از خریدن کالاهای خاص یا استفاده از خدمات معین که شکلی از اعتراض است.

تفکیک یا جدایی: جدا نگه داشتن یک گروه اجتماعی خاص از یکدیگر برای مثال بر اساس نژاد یا مذهب شان.

تفویض یا واگذاری اختیارات: دادن اختیارات از حکومت مرکزی به سایر بخش‌ها یا لایه‌های از حکومت مانند شوراهای منطقه‌ای یا استانی.

تکثرطلب: داشتن احزاب سیاسی فراوان.

توتالیتر یا تمامیت‌خواه: عدم اجازه به مخالفت و تحت کنترل گرفتن تمامی گوشه زوایای حیات اجتماعی توسط دولت.

جناح چپ: گروهی که خواهان تغییر سیاسی و برابری بیشتر در جامعه هستند.

جناح راست: کسی که سنت، نظم اجتماعی یا اقتدار موجود را ترجیح می‌دهد.

جنگ داخلی: جنگ بین دو جناح در درون یک کشور.

حزب سیاسی: سازماندهی مردم دارای اهداف یا ایدئولوژی مشترک که دست به مبارزه سیاسی می‌زنند یا به دنبال انتخاب شدن در قوای حکومتی هستند.

حق رأی عمومی: برخورداری تمامی طبقات، گروه‌ها و اقشار مردم از حق دادن رأی.

حقوق بشر: حقوق اساسی که حق طبیعی تمامی مردم است، مانند آزادی، امنیت و منابعی که مردم را به زندگی عادلانه می‌رساند.

حکومت: (۱) فرمانروایی و مدیریت سیاسی برای اداره امور کشور (۲) دستگاهی که این گونه وظایف را انجام می‌دهد.

حوزه نمایندگی: (۱) گروهی از مردم که نماینده منتخب وکالت آنها را در مجلس به عهده دارد (۲) ناحیه‌ای که این دسته مردم در آن زندگی می‌کنند.

خودکامه: (۱) در یونان باستان، فرمانروایی رهبری غیر موروثی دارای اختیارات مطلق (۲) حکومتی که خصلت آن سرکوب است.

دموکراسی: حکومت بر اساس نظر مردم (دموکراسی مستقیم) یا بر اساس گزینش نمایندگان مردم برای انعکاس نظرات آنها (دموکراسی نمایندگی یا غیر مستقیم).

دولت تک‌حزبی: کشوری که در آن یک حزب سیاسی بر حکومت چیرگی دارد.

دیکتاتور: فرمانروایی دارای قدرت مطلق.

رئیس جمهور: (۱) رئیس دولت با اختیارات محدود بر اساس قانون اساسی (۲) رئیس دولت با اختیارات اجرایی.

رئیس کشور: کسی که نماینده یک ملت است مانند پادشاه یا رئیس جمهور. ممکن است او تنها دارای اختیارات نمادین باشد که توسط قانون اساسی محدود شده است، از سوی دیگر در برخی کشورها احتمال دارد دارای اختیارات کامل باشد.

رادیکال: بنیادین، رفتن به سراغ ریشه مسئله، معتدل نبودن.

رأی‌گیری الکترونیک: شمارش آرا توسط سیستم‌های الکترونیک مانند اسکن، کارت های پانچی، ثبت الکترونیکی مستقیم، یا رأی از طریق اینترنت و تلفن.

رسانه‌ها: ابزار گوناگون برقراری ارتباطات مردمی از جمله رادیو و تلویزیون، مطبوعات، مخابرات، و اینترنت.

رقابت تسلیحاتی: رقابت بین کشورها برای دستیابی به برتری از طریق گسترش تسلیحات مانند رقابتی که در زمان جنگ سرد روی داد

سانسور: سرکوب آزادی بیان؛ برای مثال سرکوب رسانه‌ها. سانسور ممکن است ریشه در مسائل سیاسی، منافع تجاری، امنیت عمومی، یا اخلاق داشته باشد.

سرکوب: ساکت‌سازی شورش، پایان دادن به عمل یا بلوک کردن اطلاعات.

نقاشی طنز برای نمایش شکست سیستم رأی دهی

سرمایه: ثروت یک شرکت یا فردی که در یک بنگاه تجاری مورد استفاده قرار می‌گیرد.

سرمایه‌داری: نظامی اقتصادی که در آن ابزار تولید، توزیع، و مبادله عمدتا تحت مالکیت خصوصی است و کالاها و خدمات در آن، با ابزار بازار آزاد مبادله می‌شوند.

سرمایه‌گذاری: گذاشتن پول در قالب یک برنامه یا پروژه به امید رسیدن به سود یا کسب منافع مالی یا کمک به دیگر مردم.

سنا: (۱) شکلی از مجلس قانونگذاری مانند روم باستان (۲) مجلس بالاتر از مجلس عوام مانند امریکا یا ایرلند.

سوسیالیسم: نظام سیاسی که مالکیت دولت نه سرمایه‌داری را ارجح می‌شمارد.

دولت – شهر: شهرهای کوچکی که دارای حکومت مستقل هستند و در یونان باستان یا ایتالیای عصر نوزایی (رنسانس) وجود داشتند.

شهروندی: (۱) فعالیت‌های مرتبط با حقوق و وظایف یک شهروند خوب (۲) شناسایی رسمی یک نفر به عنوان عضو کشور یا سرزمینی خاص.

طنز: استفاده از استهزا برای آشکار کردن حماقت یا فساد.

فاشیسم: نظام سیاسی اقتدارطلب بر اساس دیکتاتوری، قدرت متمرکز، نظامی‌گری، و ملی‌گرایی افراطی.

فدرال: (۱) کشوری که بر اساس اتحاد سیاسی چند دولت یا سرزمین شکل گرفته و در آن علاوه بر قوه‌های مقننه منطقه‌ای، قوه مقننه مرکزی نیز وجود دارد (۲) قوای اجرایی، قضائی و قانونگذاری که در چنین کشوری نماینده دولت مرکزی هستند.

فیلسوف: کسی که به کار مطالعه منظم و قاعده‌مند حقایقی مشغول است که بنیاد هستی و دانش انسان هستند.

قانون اساسی: قانونی که اصول کلی فرمانروایی بر یک کشور را مشخص می‌سازد.

قانونگذاری: ایجاد یا وضع قانون.

قدرت مطلقه: اختیارات نظارت نشده، مانند اختیاراتی که یک دیکتاتور، خودکامه، یا برخی پادشاهان دارند.

قوه قضایی: شعبه‌ای از حکومت (که کلاً از دولت جدا است) و مسئول برقراری عدالت یا اجرای قانون می‌باشد.

قوه مقننه یا قانونگذاری: مجلسی که به کار وضع یا بازبینی قوانین مشغول است مانند پارلمان.

کاپیتول: (۱) ساختمانی معروف در روم باستان (۲) ساختمان قوه قانون‌گذاری در امریکا و کشورهای دیگر

کمون: (۱) بخش اداری کوچکی در درون یک کشور (۲) گروه اجتماعی یا سیاسی خاصی که بر اساس اموال مشترک، همکاری یا اهداف مشترک پایه‌ریزی شده است (۳) حکومت انقلابی که در پاریس ۱۸۷۱ شکل گرفت.

کمونیسم: ایدئولوژی سیاسی که هدف‌اش ایجاد جامعه‌ای بی‌طبقه به همراه شکل‌گیری مالکیت ابزار تولید به صورت مشترک یا به صورت دولتی است.

کودتا: اقدام سیاسی ناگهانی علیه دولت، به ویژه به صورت غیر قانونی برای رسیدن به قدرت سیاسی.

لابی: تلاش برای جلب نظر دستگاهی مانند حکومت به هدف
پیروی از سیاستی خاص.
لیبرال: کسی یا ایدئولوژی‌ای که خواستار محدودیت‌های اندکی برآزادی‌های فردی است.
مارکسیسم: سیستمی فکری که بر اساس نوشته‌های کارل مارکس قرار دارد. وی مدعی بود که طبقه حاکم از توده‌های کارگر بهره‌برداری می‌کند،
مبارزه طبقاتی همواره عامل ایجاد تغییر اجتماعی و سیاسی است و نظام سرمایه‌داری سرانجام نابود خواهد شد.
مبارزه‌جو: فعال یا مبارز سیاسی.
مجلس: (۱) هرگونه گردهمایی (۲) قوه قانونگذاری مانند پارلمان
محافظه‌کار: ترجیح‌دادن نهادهای سنتی و نگرانی از بروز تغییر
مخالفان یا اپوزیسیون: (۱) کسانی که دارای موضع مخالف علیه حکومت، سازمان یا سیاستی خاص هستند (۲) حزب یا احزابی در قوه مقننه که موافق دولت یا بخش اجرایی حکومت نیستند.
مراقبت: نظارت مستمر بر مردم؛ برای مثال با استفاده از میکروفون یا دوربین‌های مداربسته.
مستعمره: سرزمینی که مردم کشوری دیگر در آن ساکن شده یا حکومت اش را به دست گرفته‌اند.
ملی‌گرا یا ناسیونالیست: (۱) کسی که به دنبال استقلال یک ملت یا سرزمینی معین مانند مستعمره یا یک منطقه خاص قومی-زبانی است (۲) کسی که به برتری ملت خود بر دیگر ملت‌ها باور دارد.
مناظره: (۱) هرگونه بحث و مباحثه عمومی (۲) مباحثه رسمی سیاستگذاری در یک نشست یا مجلس که بعضی اوقات با رأی‌گیری به اتمام می‌رسد.
میانه‌روی: اصطلاحی که نشان‌دهندهٔ تعادل و مخالف افراطی بودن سیاست‌ها است.
میلیتاریست: کسی که برای حل مشکلات به دنبال راه‌حل‌های نظامی است.
نارضایتی: عدم توافق، مخالفت.
نافرمانی مدنی: خودداری از تمکین به قانون یا پرداخت مالیات به عنوان اعتراض غیر خشن در برابر دولت.
نخست وزیر: رئیس حکومت در دموکراسی‌های پارلمانی
(که در مقابل رئیس کشور پاسخگو می‌باشد).

چکش چوبی، نماد عدالت

نژادپرست: اعتقاد به تقسیم و تفاوت بین انسان‌ها بر
اساس نژاد و باور به این که برخی نژادها نسبت به دیگران برتر هستند.
نظام اکثریتی: سیستمی انتخاباتی که نامزد یا حزب دارای اکثریت آرا برنده نهایی اعلام می‌شود.
نظرسنجی: عمل سنجش یا ارزیابی نظرات دیگر افرادی که قرار است در انتخابات شرکت کنند.
نمایندگی تناسبی: هر گونه نظام رأی‌گیری که می‌کوشد تضمین کند احزاب به نسبت سهمی که در رأی‌گیری ملی به دست می‌آورند، دارای کرسی نمایندگی در مجلس خواهند بود.
نماینده: فردی که به مجلس فرستاده می‌شود تا نمایندهٔ نظرات گروه دیگری از مردم باشد.
کسی که برای نمایندگی مردم در مجلس یا پارلمان به او رأی داده می‌شود.
همه‌پرسی یا رفراندم: شکلی از دموکراسی مستقیم که رأی مردم در مورد مسئله‌ای خاص گرفته می‌شود.

از مجموعه دانستنی ها / جلد ۳۳

روبسپیر و حکومت وحشت

ماکسیملیان روبسپیر (۱۷۵۸-۱۷۹۴) عضو یک جناح سیاسی انقلابی و تندرو به نام ژاکوبن ها بود. وی در طول دوران وحشت (۱۷۹۳-۱۷۹۴)، دورانی که هزاران تن از اشراف و رقبای سیاسی اعدام شدند، رهبر ژاکوبن ها بود. در پایان، گردن خود او را نیز با گیوتین قطع کردند. آرمانهای دموکراسی در کشاکش آشفتگی ها و بهم ریختگی اوضاع غرق در خون شده بود.

رأی به نفع حزب

بعد از وقوع انقلاب کمونیستی و مرگ لنین بالاخره در سال ۱۹۲۸، ژوزف استالین (۱۸۷۸-۱۹۵۳) کنترل روسیه شوروی را به دست گرفت. در عکس، وی رأی خود را در مسکو در سال ۱۹۳۷ به صندوق می‌اندازد. اگرچه در زمان حکومت استالین حق رأی همگانی برقرار بود، ولی نامزدهای انتخاباتی توسط رهبران حزب کمونیست برگزیده می‌شدند و رقیبی در برابر این منتخبان وجود نداشت. استالین دیکتاتورانه و با اقتدار فرمانروایی کرد.

دموکراسی و عدالت

دموکراسی ممکن است منصفانه ترین راه برای سازماندهی حکومت باشد، ولی ضامن ایجاد جامعه ای عادلانه نیست. هزاران سال، هندوستان به صورت جامعه ای تقسیم شده بین طبقات اجتماعی تغییرناپذیر به نام کاست، شناخته می شد. در سال ۲۰۰۶، زمانی که دولت هندوستان پیشنهاد کرد برخی از ظرفیت دانشگاهها به افراد فقیر متعلق به پایین ترین کاست ها اختصاص یابد، این دانشجویان پزشکی که اهل ایالت آمریستار هستند، به اعتراض شدید دست زدند. آنها عقیده دارند، معیار ورود به دانشگاه باید توانایی افراد باشد. نه وابستگی آنها به طبقه و یا قوم خاصی هرچند فقیر و تهی دست.

سبزان

www.iiketab.com فروش اینترنتی و online از طریق سایت آی آی کتاب

ISBN 600-117-050-9

9786001170508

Designer: F.Imani